

ဆေးတုန်သည်

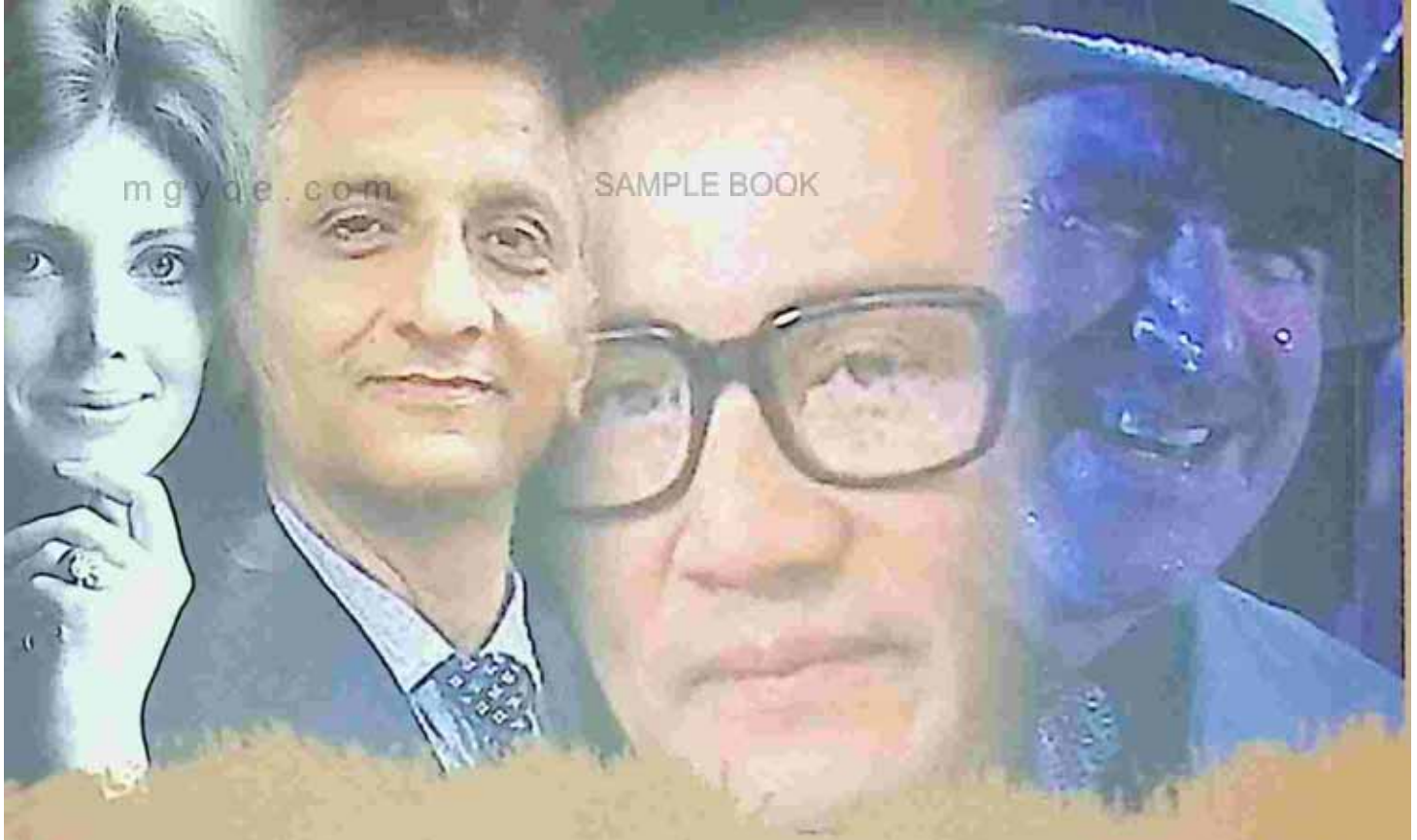
မောင်မြင့်ကြွယ်

STRONG MEDICINE

**ARTHUR
HAILEY**

mgyc.com

SAMPLE BOOK

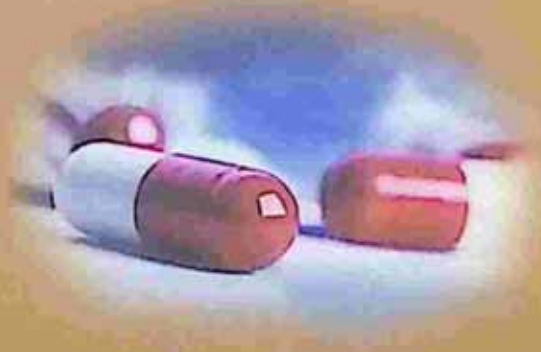

ဆေး ကုန်သည်

မောင်မြင့်ကြွယ်

STRONG MEDICINE

**ARTHUR
HAILEY**

mgyc.com

စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၃၊ ဒီဇင်ဘာ
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၇၊ ဇူလိုင်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ပညာရွှေတောင်
 စာအုပ်တိုက်]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊ အောက်တိုဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ်
 စာပေ]

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ တင်ထွက်
 အုပ်ရေ ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၀၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မောင်မြင့်ကြွယ်
ဆေးကုန်သည်

Strong Medicine

Arthur Hailey

သူ့စာနှင့် သူ့ဘဝ

အာသာ ဟေလီသည် အင်္ဂလန် နိုင်ငံ ဘက်ဒ်ဖို့ရှိုင်းယားနယ် လူတန်မြို့ ဇာတိ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ မှတ်မိသလောက် ချာတိတ် ဘဝကပင် သတင်းစာတိုက်များသို့ 'ပေးစာ' များကို ရေးသား ပေးပို့ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကဗျာ၊ ပြဇာတ်နှင့် ဝတ္ထုတိုများကို ဆက်လက် ရေးသားခဲ့ သည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အပြီးတွင် ကနေဒါ နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင် ခဲ့သော အာသာ ဟေလီသည် အသက် သုံးဆယ့် ခြောက်နှစ် အရွယ်၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်သို့ ရောက်မှ တစ်နာရီ ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်း ဖလိုက် အင်တူ ဒိန်းဂျား နှင့် နာမည် ကျော်ကြား လူသိ များလာခဲ့သည်။ သူသည် ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းများကို ဆက်လက် ရေးသား ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် ဝတ္ထုများကိုသာ အာရုံ စိုက်၍ ရေးသားလေတော့သည်။

သူသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဖိုင်နယ် ဒိုင်ဂနော့ဆစ်၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ် တွင် အင် ဟိုက် ပလေ့စ် တို့ကို ရေးသားခဲ့သော်လည်း ထိုအချိန် အထိ ဝတ္ထု လောကတွင် ရေပန်း သိပ်မစားသေးချေ။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ဟိုတယ် ကို ရေးသားသည့် အခါကျမှ ဟိုးလေးတကျော် နာမည်ကြီးလာသည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် အာသာ ဟေလီနှင့် ဇနီး ရှီလာတို့သည် သား သမီး သုံးယောက်နှင့် အတူ ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ် နာပါ တောင် ကြားသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ပြီး ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် အဲယားပို့တ် ကို ရေးသားခဲ့သည်။ အဲယားပို့တ် က ဟိုတယ် ထက် ပိုစွဲသည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ဝိုးလ်စ် ကို ရေးသားသည်။ သို့ရာတွင် အဲယားပို့တ် လောက် မစွဲပါ။ ထို့နောက် အလွန် ရောင်းကောင်းသော မန်းနီး ချိန်းဂျားစ် ကို ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့သည်။

တစ်အုပ်နှင့် တစ်အုပ် အထွက် ကျသော အာသာ ဟေလီသည် ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် အဋ္ဌမမြောက် စာအုပ် အိုဗာလုဒ် ကို ရေးသားပြီး နောက် စာရေးသားခြင်းမှ အနား ယူတော့မည်ဟု ကြေညာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သူသည် နှလုံးပတ် သွေးကြော ခြောက်နေရာတွင် ပိတ် ဆို့မှု ဖြစ်ပွားလျက်ရှိပြီး သေလုနီးပါး ဖြစ်နေခဲ့ကြောင်း သူကိုယ်တိုင် မသိခဲ့ချေ။

သူသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ ဒေါက်တာ အက်ဒဝပ် ရော်ဘင်ဆန်၏ ဆေးရုံ တက်ရန် တိုက်တွန်းချက် အရ တက်ဆက် နှလုံး အင်စတီကျုသို့ တက်ရောက်ခဲ့ရာ ဒေါက်တာ ဒင်တွန် တူလီနှင့် အဖွဲ့က အောင်မြင်စွာ ခွဲစိတ် ကုသ ပေးခဲ့ကြသည်။

သူသည် ခွဲစိတ် ကုသမှုကို ခံယူပြီးနောက် ကျန်းမာရေး ကောင်း မွန်လာသည် သာမက ပိုမို၍ အားအင် ပြည့်ဖြိုးလာသောကြောင့် နောက် ထပ် စာအုပ် တစ်အုပ် ရေးသားရန် ဇနီး ရှိလာ၏ တိုက်တွန်းချက် အရ ယခု စာအုပ် စထရွန်း မက်ဒီဆင်း ကို ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အာသာ ဟေလီ မိသားစုသည် လက်ရှိတွင် ဘဟားမားစ်၌ နေထိုင် လျက် ရှိကြသည်။

အာသာ ဟေလီသည် သူ ရေးသားမည့် အကြောင်းအရာကို စနစ် တကျ သုတေသန ပြုလုပ်ပြီးမှ ရေးသားလေ့ ရှိသည်။ စထရွန်း မက်ဒီ ဆင်း တွင် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လောက၏ ဣဋ္ဌာရုံနှင့် အနိဋ္ဌာရုံများ ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်အောင် မီးမောင်းထိုး၍ ပြသထားပါသည်။

မူရင်း စာအုပ်တွင် အာသာ ဟေလီက သူ့ပုံစံ အတိုင်း အသေးစိတ် ၍ ဖော်ပြထားသော်လည်း လုံးစေ့ ပတ်စေ့ ပြန်ဆိုမည် ဆိုပါက မတန် တဆ ရှည်လျားသွားဖွယ်ရာ ရှိပါသဖြင့် ဆီလျော်အောင် အကျဉ်း ချုံး ၍ ပြန်ဆိုထားပါသည်။

အတွင် နိဒါန်း

၁၉၈၅ ခုနှစ်

လန်ဒန်မှ ထွက်ခွာလာပြီး နာရီဝက် အကြာတွင် ဘိုးရင်း ၇၄၇ ဂျက်လေယာဉ် ကြီး၏ ရှေ့ပိုင်း ပထမတန်း၌ ရှိနေသူ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး ဂျော်ဒန်က ဇနီး ဖြစ်သူ၏ လက်ကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

‘သောက ဖြစ်မနေပါနှင့်ကွာ၊ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဇနီး ဖြစ်သူက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ဒင်းနစ် ဒိုနာဟူးက တစ်ခုခု ဖြစ်အောင် လုပ်ကို လုပ်လိမ့်မယ်’

နယူး အင်္ဂလန် ဒေသမှ လူကြိုက် များလှသော အမေရိကန် ဆီနေတာ ၏ အမည်ကို ကြားလိုက်ရသော အင်ဒရူး ဂျော်ဒန်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက် ၏။

‘ကိုယ့်ကို အစားအသောက် ပျက်အောင် မလုပ်လိုက်ပါနှင့်ကွာ’

‘လေးလေးနက်နက် သဘော ထားစမ်းပါ အင်ဒရူးရာ၊ ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်ပြီး လူတွေ သေခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို သတိရစမ်းပါ’

‘မင်းက အဲဒီ ကိစ္စတွေနှင့် ဆိုရင် နေသာသပ လေညာက ဆိုတာမျိုးပါ ကွာ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ အရေး ယူမှုမျိုးတွေ ဖြစ်လာမယ် ဆိုရင် ကျွန်မလည်း ပါလာမှာပဲ၊ ကျွန်မ ထောင်တောင် ကျသွားနိုင်တယ်’

ဒေါက်တာ အင်ဒရူး ဂျော်ဒန်က ဇနီးသည်၏ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းမှုကို ပြန် မြှင့်ပေးရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

‘ခုထက်ထိ ဖြစ်မလာသေးပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသာ ထောင်ကျသွား မယ် ဆိုရင် ကိုယ်က အထဲမှာ သံဖြတ်လွှတွေ ထည့်ထားတဲ့ ကိတ်မုန့်တွေနှင့် နေ့တိုင်း ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ဖို့ ကတိ ပေးပါတယ်ကွာ’

‘အမယ်လေး အင်ဒရူးရယ်’

mgyoe.com

အိမ်ထောင်သက် နှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ် ရှိပြီးချိန်တွင် ချောမော လှပဆဲ၊ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာဆဲ၊ ဉာဏ် ထက်မြက်ဆဲပင် ရှိသေးသော ဇနီးသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့မြင်နေရသည်မှာ ကုသိုလ် ထူးလေစွဟု ဒေါက်တာ အင်ဒရူး ဂျော်ဒန်က တွေးလိုက်မိသည်။ ဇနီး ဖြစ်သူက ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘အင်ဒရူး၊ ရှင်ဟာ တော်တော် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတဲ့ လူပဲ၊ အမြဲပဲ သတ္တိ သိပ်ကောင်းတယ်’

‘ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ကိုယ်က မင်းကို သတ္တိ ကောင်းတယ်လို့ အမြဲတမ်း ထင်နေတာကွ’

‘သတ္တိ ဆိုတာ အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်လေ၊ ကျွန်မမှာ ရှင့်လို သတ္တိမျိုး လိုအပ်နေတယ်’

အတန်ငယ် ကြာသော အခါ သူ့ဇနီးက ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ အကြိတ်အနယ် ပြန်တိုက်မှာပဲ’

‘မင်း အမြဲတမ်း ပြန်တိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား’

ဇနီး ဖြစ်သူက ထုံးစံအတိုင်း စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘လာမယ့် တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်း ကျွန်မ ရှေ့နေ တစ်ယောက် ငှားမယ်၊ ဟိတ်ဟန် မများဘဲ တည်ကြည်တဲ့ လူမျိုး ဖြစ်ရမယ်၊ ဟိတ်ဟန် များရင်တော့ မှားသွားလိမ့်မယ်’

အင်ဒရူးက သူ့လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

‘ဒါမှ ငါ့မိန်းမကွ’

‘တရားရုံးထဲကျရင် ရှင် ကျွန်မ ဘေးမှာ လာထိုင်နေမှာလား’

‘နေ့တိုင်း ထိုင်မယ်၊ အမှု ပြီးစီးတဲ့ အချိန် အထိ လူနာတွေ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဆေးကုကြပေစေ’

‘ရှင်က အဲဒီလို အဖြစ်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အနားမှာ ရှင် ရှိနေစေချင်တယ်’

‘ဆရာဝန်တွေ ရှိပါတယ်ကွာ၊ အစီအစဉ်တွေ ကိုယ် လုပ်လိုက်ပါ့မယ်’ သူ့ဇနီးက ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ရှေ့နေ ကောင်းကောင်းနှင့်သာ ဆိုရင် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်အောင် ကျွန်မ တို့က လုပ်ပြနိုင်မလားပဲ’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ မင်းနှင့် ကိုယ်တို့ ဘဝကလည်း ထူးထူးခြားခြားနှင့် စခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ တခြား ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်’

တွေ ဖြစ်အောင် မင်း ထပ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ထူးခြားတဲ့ နောက်ဖြစ်ရပ် တစ်ခု ဘာ ဖြစ်လို့ ထပ်မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဒီတစ်ကြိမ်ကတော့ မင်းအတွက် သက်သက် ပေါ့ကွာ’

‘တော်တော်ကို ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ် ဖြစ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ’

အင်ဒရူးက မျက်စိကို မှိတ်လိုက်၏။ သူ အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြစ်လာလေပြီ။ သို့ရာတွင် သူသည် အိပ်ချင်နေသည့် အကြားကပင် ပထမဦးဆုံး ဖြစ်ခဲ့သော ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်ကို ပြန် သတိ ရလာမိလေ၏။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့။

ပထမပိုင်း
(၁၉၅၇ - ၁၉၆၃)

ဒေါက်တာ ဂျော်ဒန်က သူ့ရှေ့မှ အလုပ်သမား ဝတ်စုံနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ညင်ညင် သာသာ ပြောလိုက်၏။

‘မင်း မိန်းမတော့ သေလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ ဂျန်၊ သူ နာရီပိုင်းလောက်ပဲ နေရတော့မယ်’

သူတို့သည် နယူးဂျာဆီ ပြည်နယ် မောရစ်စ်တောင်းမြို့ စိန့်ဘီဒ် ဆေးရုံ အတွင်း၌ ရှိနေကြသည်။

လူနာ၏ ခင်ပွန်းက

‘ကျုပ်ကတော့ ယုံကို မယုံနိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ခုမှ ဘဝကို စခါစပဲ ရှိနေသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ ကလေး တစ်ယောက် ရှိတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်’

‘အေး၊ ငါ သိပါတယ်ကွာ’

သူ့ရုပ်ရည်ကို မြင်ရုံနှင့်ပင် သူသည် ရိုးရိုးသားသားနှင့် ကြိုးစားသူ လူ ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံ ရသည်။ ဂျန် ရိုးသည် အသက် နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ် သာ ရှိသေးပြီး ဒေါက်တာ ဂျော်ဒန်ထက် အသက် လေးနှစ် ငယ်သည်။

ဂျန် ရိုး အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေသည်။ အင်ဒရူးက သူသည် ထို ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယခုထက် ပို၍ နှစ်သိမ့်မှု ပေးနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

သူသည် သေဆုံးသွားသူများကို တွေ့ခဲ့ဖူးလှလေပြီ။ သေဆုံးတော့မည့် အရိပ် လက္ခဏာများကိုလည်း သူ သိနားလည်၍ နေလေပြီ။

သို့တိုင်အောင် သေလုဆဲဆဲ လူနာရှင်၏ မိသားစု သို့မဟုတ် မိတ်ဆွေ များအား မည်သို့ မည်ပုံ အသိ ပေးရမည်ကို ယောင်ဝါးဝါး ဖြစ်နေဆဲပင် တည်း။

‘ဘယ်လို နည်းနှင့်မှ ကုလို့ မရတော့ဘူးလားဗျာ၊ ကုနိုင်တဲ့ ဆေးဝါး တစ်မျိုးမျိုး...’

အင်ဒရူး ခေါင်းခါလိုက်၏။ အသေးစိတ် ဖြေကြား၍လည်း အကျိုး ထူး မည် မဟုတ်ပါ။ ရောဂါ ကျွမ်းနေပြီ ဖြစ်သော ကူးစက်တတ်သည့် အသည်း ရောင်နာ ရောဂါကြောင့် မေ့မြောနေသူ တစ်ဦးအား ကုသပေးနိုင်သည့် ဆေး ဝါး ယနေ့ အချိန် အထိ မပေါ်ပေါက်သေးပါ။

ထိုနေ့ ခပ်စောစောပိုင်းက စပ်တူ ဖွင့်ထားသော ဆေးခန်းတွင် သူထက် ဝါရင့်သူ ဒေါက်တာ နိုအာ တောင်းဆင်းနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးပြီ ဆိုသည့် အချက် ကို ပြောပြ၍လည်း အကျိုး ထူးစရာ မမြင်ပါ။

ဤဆေးရုံမှ ဆေးပညာ ဌာနကြီးမှူး ဒေါက်တာ နိုအာ တောင်းဆင်းက 'မင်း တတ်နိုင်သလောက် ကုခဲ့ပြီးပြီပဲကွာ၊ ငါလည်း မင်းထက် ပိုထူးခြားပြီး ကုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး' ဟူ၍ ပြောခဲ့ပြီးလေပြီ။

ထို့ကြောင့် အင်ဒရူးက ဂျွန် ရိုးထံ အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်ဒရူး၏ မျက်လုံးများသည် တစ်ဖက်သို့ မြင့်ထားသော သံခုတင်ပေါ်မှ မလှုပ်မယှက် ရှိနေသူကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စင်္ကြံ လမ်းပေါ်မှ 'သီးသန့် ခွဲခြားထားသည်' ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် ဤအခန်းထဲတွင် ခုတင် တစ်လုံးတည်းသာ ရှိသည်။ ခုတင် နောက်ဘက်မှ မတ်ရပ်စင်တွင် အကြော ဆေး ပုလင်းကို တန်းလန်း ဆွဲထားသည်။ ထိုပုလင်းထဲမှ ဒက်ထရိုစ်၊ နော် မယ် ဆလိုင်း၊ ဗိုက်တာမင် ဘီ ကွန်ပလက် ဆေးများသည် လက်ဖျံကြောထဲ၌ စိုက်ထားသော ဆေးထိုးအပ်မှ တစ်ဆင့် မေရီ ရိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဝင်နေ ကြသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မှောင်နေလေပြီ။ မိုးသက်မုန်တိုင်းမှ မိုးခြိမ်းသံများကို တစ်ချိ တစ်ချိ၌ ကြားနေရသည့် အပြင် မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲ ရွာနေ၏။ ဤ ညသည် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်က ကျန်းကျန်းမာမာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေခဲ့သော သားသည်အမေ ငယ်ရွယ်သူ ဇနီးကလေး တစ်ယောက်၏ နောက် ဆုံးညပင်တည်း။

တော်တော် မတရားတဲ့ ကိစ္စပဲ။

ယနေ့သည် သောကြာနေ့ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော တနင်္လာနေ့က နေကောင်းပုံ မရသော်လည်း သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ချောမော လှပသူ မေရီ ရိုးသည် အင်ဒရူး၏ ဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မေရီက သူ အားနည်းသည့်

အစားအသောက် ပျက်သည်၊ နေလို့ ထိုင်လို့ မကောင်းဟု ပြောပြခဲ့သည်။
အပူချိန်က ၁၀၀ ဒီဂရီ ၅ ဒီဂရီ။

လွန်ခဲ့သော လေးရက်က ထိုလက္ခဏာများ အပြင် အန်ပင် အန်ခဲ့သေး
ကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် သက်သာသွားသောကြောင့် မည်သည့် ရောဂါပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ပျောက်ကင်းပြီဟု ယူဆခဲ့ကြောင်း၊ ယခု ထိုရောဂါ ပြန်ဖြစ်လာသော
ကြောင့် ယခင်ကထက် ပို၍ ဆိုးဆိုးရွားရွား ခံစားနေရလေပြီ။

အင်ဒရူးက မေရီ ရိုး၏ မျက်ဖြူသားကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။

အဝါရောင် အနည်းငယ် သန်းသည်။ အချို့သော အသား နေရာများတွင်
အသားဝါ ရောဂါ စွဲကပ်နေကြောင်း ပြသနေကြသည်။ နာကျင် နေသည်သာ
မက ရောင်ရမ်းနေသော အသည်းကို အင်ဒရူးက လက်နှင့် စမ်းကြည့်သည်။

မေရီ ရိုးသည် ခင်ပွန်း ဖြစ်သူနှင့် အတူ လွန်ခဲ့သော လက မက်ဆီကိုသို့
အလည်အပတ် သွားရောက်ခဲ့စဉ် ခေတ်မမီတော့သည့် ခပ်ငယ်ငယ် အပေါစား
ဟိုတယ် တစ်ခုတွင် တည်းခိုခဲ့ကြောင်း၊ ဒေသဆိုင်ရာ အစားအစာများကိုသာ
မက ရေကိုပါ သောက်ခဲ့မိကြောင်း မေးမြန်းရာမှ သိရှိလာရသည်။

‘မင်းကို ချက်ချင်း ဆေးရုံ တင်မယ်၊ သေချာအောင် သွေးစစ်ကြည့်ဖို့
လိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ ကူးစက်တတ်တဲ့ အသည်း ရောင်ရမ်းနာ ရောဂါ
ဖြစ်နေပြီလို့ ငါ တထစ်ချ ပြောရဲတယ်’

ကြောက်လန့်သွားပုံ ရသော မေရီ ရိုးအား အင်ဒရူးက ဆေးကုသမှု အနေ
နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ လုံလောက်သော အရည်များ ရောက်အောင် အကြောမှ
တစ်ဆင့် သွင်းပေးရကြောင်း၊ လူနာ တစ်ရာတွင် ကိုးဆယ့် ငါးယောက်သည်
ရောဂါ ရှင်းရှင်း ပျောက်အောင် သုံးလမှ လေးလ အထိ အချိန် ယူရလေ့ ရှိ
ကြောင်း၊ မေရီ ရိုးကမူ ရက်ပိုင်း အတွင်း ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ
ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

မေရီက မချိပြုံးကလေးနှင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

‘ကျန်တဲ့ ငါးရာခိုင်နှုန်းက ဘယ်လိုလဲ’

အင်ဒရူးက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘အသာ မေ့ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ အဲဒီ ကိန်းဂဏန်းထဲမှာ မင်း မပါပါဘူး’

သူ ထိုအချက်တွင် မှားယွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေရီ အခြေအနေသည် သက်သာရမည့် အစား ပို၍ ဆိုးရွားလာသည်။
သွေးထဲ၌ ဗီလီဂျစ်များ ပို၍ ပို၍ များလာပြီး အသား ပိုဝါလာသည်။ ပို၍

mgyoe.com

ဆိုရွားသည်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် စမ်းသပ်ချက်များ အရ သွေးထဲရှိ အမိုးနီးယား ရာခိုင်နှုန်းသည် အန္တရာယ် ရှိသော အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အစာ ခြေသော အစိတ်အပိုင်းများမှ ထွက်ပေါ်လာသော အမိုးနီးယားတို့ကို ပျက်စီး ယိုယွင်းနေသော အသည်းကလည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ထို့နောက် ယမန်နေ့က မေရီ၏ စိတ်ဓာတ် အခြေအနေသည် ဖောက်ပြန် လာခဲ့သည်။ သူ မည်သည့် ကိစ္စကြောင့် မည်သည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း မသိတော့သလို သူ့ခင်ပွန်းနှင့် ဒေါက်တာ အင်ဒရူးတို့ကိုလည်း မမှတ်မိတော့ပါ။

မည်သည့် နည်းနှင့်မှ ကူညီနိုင်စွမ်း မရှိသော အဖြစ်က ဒေါက်တာ အင် ဒရူးအား ကြာသပတေး တစ်နေ့လုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေစေခဲ့သည်။ ရောဂါ သက်သာလာစေရေးကို အဟန့်အတား ပြုနေသော ကိစ္စမှာ ပိုမို များပြား လာသော အမိုးနီးယားများပင်တည်း။ ထိုအမိုးနီးယားများကို မည်ကဲ့သို့ ရှင်း ပစ်ရမည်နည်း။ လက်ရှိ ဆေးဝါးများ၏ အနေအထား အရ ထိရောက်စွာ ကု နိုင်သည့်နည်း မရှိကြောင်း သူ သိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော နယ် လှည့် ဆေးရောင်း ဈေးသည် အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ အပေါ်တွင် သူ့ဒေါသများ ကို မတော်မတရား အန်ချလိုက်မိလေတော့သည်။

ထိုဆေးရောင်း ဈေးသည်မကလေးသည် အသက် ငယ်သည်၊ မျက်မှန် တပ်ထားသည်၊ အတွေ့အကြုံလည်း နည်းပုံ ရသော ချာတိတ်မကလေး တစ် ယောက် ဖြစ်သည် ဆိုသော အချက်က လွဲ၍ နာမည်နှင့် ရုပ်ရည် သွင်ပြင်ကို သူ မမှတ်မိခဲ့ပါ။

ထို ကလေးမသည် ဖဲလ်ဒင်း ရောသ် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေးမှ ဖြစ်သည်။

သူက ဆေးကုမ္ပဏီမှ ရောင်းချသော နောက်ဆုံးပေါ် ပဋိဇီဝ ဆေးများ အကြောင်း ရှင်းပြနေစဉ် သူ့ အတွေးများသည် အခြား တစ်နေရာသို့ ပျံလွင့် သွားလေတော့သည်။

‘ရှင် ကျွန်မ ပြောနေတာကို နားမထောင်ဘူး ဒေါက်တာ’
ဒေါပွသွားသော အင်ဒရူးက ‘မင်း ငါ့ အချိန်တွေကို လာ ဖြန်းတီး နေ တာပဲ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အလွန် ရိုင်းပါသည်။ သူသည် သာမန်အားဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ရိုင်းစိုင်းသူ မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် သူက မေရီ ရိုး အတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိတ်ပူ နေချိန်တွင် ဆေးဝါး ရောင်းချသော ကုမ္ပဏီကြီးများ၏ ဇွတ် အတင်း

mgyoe.com

ရောင်းချမှုကို နှစ်နှင့် ချီ၍ မနှစ်ခြိုက်ခဲ့မှုနှင့် ပေါင်းစပ်မိသွားပုံ ရပါသည်။
ထို ဆေးဝါး ရောင်းချသော ကုမ္ပဏီကြီးများသည် အစွမ်းထက်သော ဆေးဝါး
အချို့ကို ထုတ်လုပ်ပေးခဲ့ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆေး ရောင်းချရေး အတွက်
ဆရာဝန်များနှင့် အပေးအယူ လုပ်မှုမျိုးကို သူ မနှစ်ခြိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ်မှ ကလေးမက 'သိပ်ကို အရေးကြီးတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စ
ဟာ ဘာပါလဲ ဒေါက်တာ' ဟု သူ့ကို မေးခဲ့သည်။

ဤတွင် သူက သေလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေသော မေရီ ရိုး အကြောင်း၊ ဖဲလ်ဒင်း
ရော့သ်လို ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီကြီးများက လက်ရှိ ဆေးဝါးများ
ထက် ပိုမထူးခြားသော ထူးမခြားနား ပဋိဇီဝ ဆေးများကို ထုတ်လုပ်နေကြ
မည့် အစား လိုသည်ထက် ပိုထွက်နေသော အမိုးနီးယားကို တားဆီးနိုင်မည့်
ဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်ရန် ဆောင်ရွက်ကြမည် ဆိုလျှင် ဟူ၍ ငေါ့တော့တော့
ပြောမိပြီးမှ သူ စကားသည် ရပ်တန့်သွားရလေတော့သည်။

အင်ဒရူးသည် အံ့ကြွလာသော သူ့ဒေါသကြောင့် ရှက်နေမိဆဲတွင် ကလေး
မလေးသည် သူ့ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းပြီး နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားခဲ့လေပြီ။

ယမန်နေက ကိစ္စမှာ ထိုမျှသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့တွင်လည်း သူသည်
မေရီ ရိုးအား ကူညီနိုင်မည့် အခြေအနေနှင့် ပို၍ နီးစပ်မလာသေးပါ။

ယခု တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးလုဆဲဆဲတွင် မျှော်လင့်ချက် ထားပါကလည်း
အချည်းနှီးပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာသည်။ မေရီရိုး၏ အခြေ
အနေသည် ပြန်ကောင်းလာဖွယ်ရာ မရှိတော့လေပြီ။

ပျန် ရိုးက မျက်ရည် မကျအောင် ထိန်းရင်း
'သူ သတိ ပြန်ရလာဦးမှာလား ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ရှိနေတာကို သူ
သိမှ သိပါ့မလား'
'သိလိမ့်မယ် မထင်ဘူး'
'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သူ့အနားမှာပဲ နေမယ်'
'ရပါတယ်ကွာ'

ဆရာဝန်များ၏ ဧည့်ခန်းသည် ကော်ဖီ အမြဲတမ်း ရသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေနိုင်သော နေရာ ဖြစ်သည်။ အင်ဒရူးသည် ကော်ဖီ တစ်ခွက် ငှဲ့ထည့်လိုက်
ပြီးနောက် ခပ်ဟောင်းဟောင်း လက်တင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်

ချလိုက်၏။ သူ ဆေးရုံတွင် ဆက်လက် နေထိုင်ရန် မလိုအပ်တော့သော်လည်း ဒေါက်တာ နီအာ တောင်းဆင်း၏ ဇနီး ဟိလ်ဒါက သူ့အတွက် ရှာဖွေပေးခဲ့သော လူပျို အိမ်ခန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှပေသည်။

ကော်ဖီက ပူသည်။ ကော်ဖီ အေးအောင် စောင့်ရင်း ‘နယူး အတ် စတား လယ်ဂျာ’ သတင်းစာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးတွင် စပွတ်နစ်ဟု ခေါ်သော ဂြိုဟ်တုကို ရုရှတို့က လွှတ်တင်လိုက်သည့် သတင်းအား အသားပေး၍ ဖော်ပြထားသည်။

အာကာသ သိပ္ပံ နည်းပညာရပ်များတွင် ရုရှတို့က တစ်ပန်း သာသွားကြသောကြောင့် အမေရိကန် သိပ္ပံပညာရှင်များ သွေးပျက်ပြီး အရှက် ရသွားကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ သွေးပျက်သွားမှုများသည် ဆေးသိပ္ပံ ပညာရပ်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ဖိတ်စဉ်၍ ကျလာပါစေဟု အင်ဒရူးက ဆုတောင်းလိုက်မိ၏။

‘ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ ဒေါက်တာ၊ ဆေးခန်းမှာ မတွေ့လို့ ဆေးရုံကို လိုက်လာတာပါ’

ရွဲရွဲ စိုနေသော မိုးကာ အင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဆေးရောင်း ဈေးသည်မကလေးပင်တည်း။

အညိုရောင် သူ့ ဆံပင်များသည် ရေ တစက်စက် ကျအောင် စိုရွဲနေသလို သူ့မျက်မှန်တွင်လည်း ရေခိုး ရေငွေ့များ ကပ်နေသည်။

‘ဒီ နေရာဟာ သီးသန့် နေရာကွ’
‘ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုကိစ္စက အရေးပါတယ် ထင်လို့ပါ’
‘ဘာ အရေးပါတာလဲ’

အသက် နှစ်ဆယ့် လေးနှစ်ထက် ပိုကြီးပုံ မရသေးသော ကလေးမက မိုးကာ အင်္ကျီကို ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်တင်ရင်း

‘အမိုးနီးယားပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊ အမိုးနီးယား အဆိပ် မိမှုကြောင့် သေလု မြောပါး ဖြစ်နေတဲ့ လူနာ တစ်ယောက် အကြောင်း မနေ့က ဆရာ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ မနေ့တုန်းက ဆရာ့ကို ကျွန်မ မပြောမီ မပြောနိုင်ခဲ့တာက ကျွန်မတို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီ ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်က စပြီး အူထဲမှာ ရှိတဲ့ ဗက်တီးရီးယားတွေက ထုတ်လုပ်ပေးတဲ့ အမိုးနီးယားတွေကို လျှော့ချပေးနိုင်မယ့် ဆေးတစ်မျိုးကို စမ်းသပ်နေခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စပါပဲ၊ ကျွန်မ အဲဒီ ဆေးအကြောင်း သိထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သုတေသန ပြုတဲ့ လူတွေက ဘယ်လောက် အထိ ခရီး ပေါက်နေပြီ ဆိုတာကိုသာ ကျွန်မ မသိတာပါ’

‘တစ်ယောက်ယောက်က ကြိုးစားနေတယ် ဆိုတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် နားမလည်နိုင်တာက’

ကလေးမက မျက်နှာပေါ်သို့ ကျလာသော ရေစို ဆံပင် အချို့ကို ဖယ်ပစ်လိုက်၏။

‘ဆရာ နားထောင်မယ် ဆိုရင် နားလည်လာမှာပေါ့၊ လိုထရီမိုင်စင် ဆိုတဲ့ အဲဒီ ဆေးကို တိရစ္ဆာန်တွေနှင့် အောင်အောင်မြင်မြင် စမ်းသပ် ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ အခု လူတွေနှင့် စမ်းသပ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကျွန်မ လိုထရီမိုင်စင် ဆေးနည်းနည်းကို ယူလာနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ အခု ကျွန်မနှင့် ပါလာပါတယ်’

‘မင်း၊ မင်း ပြောနေတဲ့ စကားက’

‘ကျွန်မ နာမည် စီလီယာ ဒီဂရေပါ’

‘ကျုပ်က ကျုပ် လူနာကို တိရစ္ဆာန်တွေနှင့်သာ စမ်းသပ်ဖူးတဲ့ စမ်းသပ်နေဆဲ ဆေးတစ်မျိုးနှင့် ထိုးပေးရမယ်လို့ မင်းက အကြံ ပေးနေတာလား မစ္စဒီဂရေ’

‘ဘယ်ဆေးဝါးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပထမဦးဆုံး စတင် သုံးစွဲရတဲ့ လူသား တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိတာချည်းပါပဲ’

‘မင်း စိတ်မဆိုးဘူး ဆိုရင် ကျုပ်ကတော့ လမ်းသစ် စထွင်တဲ့ ဒေါက်တာ မဖြစ်ချင်ဘူး’

ကလေးမ၏ အသံက ပို၍ စူးစူးရှရှ ဖြစ်လာသည်။

‘ဆရာ လူနာက သေတော့မယ်၊ တခြား ကုစရာ ဆေးဝါးလည်း မရှိတော့ဘူး ဆိုတာတောင် စမ်းမကြည့်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား၊ ဆရာ လူနာ ဘယ်လို နေသေးသလဲ’

‘မနေ့ကထက် ပိုဆိုးတယ်၊ သူ မေ့မြောနေပြီ’

‘သူ သေတော့မှာလား’

‘ဒီမှာ မစ္စ ဒီဂရေ၊ မင်းက စေတနာနှင့် ပြောတယ် ဆိုတာ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ မင်း ဝင်လာတုန်းက ကျုပ် ပြောမိ ဆိုမိခဲ့တဲ့ ပုံစံ အတွက်လည်း ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ သိပ် နောက်ကျသွားပြီ၊ စမ်းသပ်ဆဲ ဆေးဝါးတွေနှင့် စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ တကယ်လို့ ကျုပ်က စမ်းသပ်ချင်တယ်ပဲ ထား၊ ကျုပ်တို့ လုပ်ရမယ့် လုပ်ထုံး လုပ်နည်းတွေ လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းတွေ ဘယ်လောက် အထိ များပြားတယ် ဆိုတာ မင်း ရိပ်မိရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လို လုပ်ထုံး လုပ်နည်းတွေ လိုအပ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ မနေ့ကတည်းက လိုက်ပြီး စုံစမ်းပြီးခဲ့ပါပြီ။ ခုအချိန် အထိ နည်းနည်းကလေးသာ ရှိသေးတဲ့ လိုထရိုမိုင်စင် ဆေးကိုလည်း မရ ရအောင် ယူခဲ့ပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေကိုလည်း ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဒီ ဆေးဝါးကို သုံးစွဲဖို့ အတွက် ဒီဆေးရုံရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုး တစ်ဦးဦးဆီက ခွင့်ပြုချက် ရဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်’

အင်ဒရူးက ငေးကြည့်နေမိ၏။

‘ကျွန်မတို့ သက်သက် အချိန် ဖြန့်နေကြတာပဲ’

စီလီယာ ဒီဂရေက အတက်ချီ ကျေစံကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် စာရွက်စာတမ်းများကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟောဒါကို ဖတ်ကြည့်ပြီး စ အလုပ် လုပ်ပါတော့၊ ဒါ ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်က ဆရာ အတွက် ဖော်စပ် ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးဝါး အကြောင်းပဲ။ ဒါကတော့ ဘယ်လို အသုံး ပြုရမယ် ဆိုတဲ့ ဆေးညွှန်း’

အင်ဒရူးက အလွန် များပြားပုံ ရသော စာရွက်များထဲမှ ထိုနှစ်ရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ သူသည် စဖတ်လိုက်မိသည်နှင့် ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွားလေတော့သည်။

နှစ်နာရီ နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

‘မင်း လူနာက အခြေအနေ သိပ် ဆိုးရွားနေပြီ ဆိုတော့ တို့ဘက်က ဘာများ အရှုံး ထွက်စရာ ရှိလို့လဲ’

တယ်လီဖုန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာ ဒေါက်တာ နိုအာ တောင်းဆင်း၏ အသံပင်တည်း။

‘သူ ခင်ပွန်းကလည်း သဘော တူတယ်လို့ မင်း ပြောတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စာနှင့် ပေနှင့် ရေးပေးထားပါတယ်။ ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်က ပေးပို့လိုက်တဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေဟာ စနစ်တကျ ရှိတယ် ဆိုပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကလည်း ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒီဆေးဝါးက နယ်ကျော်မှု မရှိတဲ့ အတွက် ပိုပြီး လွယ်ကူသွားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘မင်းက ဒီ အသေးစိတ်တွေကို လူနာ မှတ်တမ်းထဲမှာ အပြည့်အစုံ ထည့်ရေးရလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော် ရေးပြီးပါပြီ’

‘ဒါဆိုရင် ဆေးရုံ အတွက် ငါ ခွင့်ပြုတယ်၊ ငါက သိပ် မျှော်လင့်ချက် ထားလို့ ခွင့်ပြုတာတော့ မဟုတ်ဘူး အင်ဒရူး၊ မင်း လူနာက သိပ် ခရီး လွန် နေပြီလို့ ငါ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ’

အင်ဒရူးက တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် ‘အဆင် သင့် ဖြစ်ပြီလား’ ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

အချိန်ပိုင်း ဝန်ထမ်း အဖြစ် လာရောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်သော ညပိုင်း သူနာပြု ခေါင်းဆောင် ဆရာမကြီးက ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်မှ ဆေးရောင်း ဈေးသည်မ ကလေး ယူလာသော ဆေးပုလင်းကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူပြီး ဆေးထိုးအပ် ထည့်ထားသော လင်ယန်းပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်ပါပြီ’

‘ကဲ သွားကြရအောင်’

သူနှင့် သူနာပြု ဆရာမတို့ မေရီ ရိုး ခုတင် နံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာချိန် တွင် ဂျွန် ရိုးလည်း အနီးတွင် ရှိနေသည်။

အင်ဒရူးက ခုတင်နားတွင် ရှိနေသော အလုပ်သင် ဆရာဝန်အား လိုထရီ မိုင်စင် အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်၏။

အင်ဒရူးက ဂျွန် ရိုးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဂျွန် ခုကိစ္စဟာ ဆင်ကန်း တောတိုး လုပ်ရတာမျိုးပဲ ဆိုတာကို လေး လေးနက်နက် ထပ်ပြောချင်တယ်’

‘ကျုပ် နားလည်ပါတယ်ဗျာ’

သူနာပြု ဆရာမက မေ့မြောနေသော မေရီ ရိုး၏ တင်ပါးအား ဆေးထိုး ပေးရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ အင်ဒရူးက အလုပ်သင် ဆရာဝန်အား ပြောလိုက်၏။

‘ဆေးဝါး ကုမ္ပဏီကတော့ လေးနာရီ ခြားတိုင်း ဆေး ထပ်ထိုးပေးရမယ် လို့ ဆိုတယ်၊ ကျုပ် စာနှင့် ရေးပေးခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက’

‘ကျုပ် ဒီမှာ နေပေးပါ့မယ် ဆရာသမားရယ်’

သူနာပြု ဆရာမသည် ဆေးထိုးပေးပြီးနောက် လူနာ၏ သွေးတိုးနှုန်းနှင့် သွေးဖိအားတို့ကို တိုင်းလိုက်၏။

‘ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ဘာမှ ပြောင်းလဲပုံ မရဘူး’

အင်ဒရူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ လောလောဆယ် စိတ်သက်သာရာ ရရှိ သွားသည်။

သူက ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် မထားသော်လည်း စမ်းသပ်ဆဲ ဖြစ်သော ဆေးဝါးနှင့် ဆိုပါက ဆန့်ကျင်ဘက် တုံ့ပြန်မှုမျိုး ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိပေသည်။ သို့တိုင်အောင် မေရီ ရိုးသည် နံနက် အထိ အသက်ရှင်နေလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်မိပါချေ။

‘သူ့ အခြေအနေ ဆိုးရွားလာရင် ကျုပ် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပါ’

သူက ညွှန်ကြားလိုက်ပြီးနောက် ဝျန် ရိုးအား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူ့အိမ်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါကျမှ ဒေါက်တာများ၏ ဧည့်ခန်းထဲ၌ သူ ထားရစ်ခဲ့သော ကလေးမကို သူ အကျိုး အကြောင်း ပြန်မပြောခဲ့မိကြောင်း သတိ ရလေတော့သည်။ သူက တယ်လီဖုန်း ဆက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မည်သို့ မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို ယခု အချိန်လောက်တွင် သူ သိလောက်ပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။ နက်ဖြန်ကျမှ ထို ကလေးမနှင့် သူ စကား ပြောတော့မည်။

J

စနေနေ့ နံနက်ခင်းတိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်း၌ လူနာများကို နံနက် ဆယ်နာရီမှ စ၍ လက်ခံ ကြည့်ရှုတတ်သော အင်ဒရူးသည် ထို လုပ်ထုံး လုပ်နည်းကို ထိုနေ့တွင် ပြောင်းပြန် လှန်လိုက်ပြီးနောက် စိန့်ဘီဒ် ဆေးရုံသို့ နံနက် ကိုးနာရီတွင် ရောက်ရှိလာသည်။

သူ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ ဆံပင် မဖြီးရသေးသော အလုပ်သင် ဆရာဝန်က အသက်ရှု မှားအောင် အပြေးအလွှား လာရောက် နှုတ်ဆက်ပြီး အတင်း ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။

မေရီ ရိုး၏ အခန်းထဲသို့ အင်ဒရူး လျှောက်ဝင်သွားပြီး ရပ်တန့် သွားလေတော့သည်။ သူ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

သတိ ကောင်းကောင်း ရနေပြီ ဖြစ်သော မေရီ ရိုးသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်နေပြီး သူ့ကို ပြုံးပြနေသည်။

သူ့အပြုံးမှာ ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ဖြစ်သော်လည်း မေ့မြောနေခဲ့သော လွန်ခဲ့သည့် ညက အခြေအနေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲနေသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်ပင်တည်း။

သူသည် ပလတ်စတစ် ခွက်ကလေးကို ကိုင်ရင်း ရေကို မျဉ်းသောက်
နေသည်။

ယမန်နေ့က ပို၍ အရောင် ရင့်လာသော အဝါရောင်သည် သိသိသာသာ
အရောင် ဖျော့နေသည်။

အင်ဒရူး ဝင်လာချိန်တွင် ဂျန် ရိုးက အားရပါးရ အပြုံးနှင့် မတ်တတ်
ထရပ်ရင်း လက်ကမ်း ပေးလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ သိပ်ကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်’

အခန်းထဲသို့ ထိုအထပ်မှ သူနာပြု ဆရာမ ခေါင်းဆောင် ဖြန်းခနဲ ဝင်
လာသည်။ သူကလည်း အားပါးတရ ပြုံးနေသည်။

‘ဆေးရုံ တစ်ရုံလုံး သတင်းပျံ့နေပြီ ဒေါက်တာ ဂျော်ဒန်၊ လူတိုင်း ရှင့်
အကြောင်းပဲ ပြောနေကြတယ်’

‘အဲဒါက လိုထရီမိုင်စင် ဆိုတဲ့ စမ်းသပ်ဆဲ ဆေးတစ်မျိုးကြောင့်ပါဗျာ၊
ကျုပ်ဆီကို ယူလာပေးတယ်၊ ကျုပ်က’

သူနာပြု ဆရာမက ပြောလိုက်၏။

‘ဒီဆေးရုံမှာတော့ ရှင်ဟာ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်မသာ ရှင့်
နေရာမှာ ဆိုရင် အထွန်တက်မှာ မဟုတ်ဘူး’

အင်ဒရူးက သူ့ လူနာအား ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာတယ် မေရီ’

သူ တစ်ခုခုကို တွေးလိုက်မိပြန်၏။

‘ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ်က ဟိုကလေးမ မစ္စ ဂရေးကို တွေ့လိုက်မိကြသလား’

သူနာပြု ဆရာမက ဖြေလိုက်သည်။

‘ခုနတုန်းကတော့ သူ ဒီနားမှာ ရှိသေးတယ်၊ သူ သူနာပြု ဆရာမတွေရဲ့
ရုံးခန်းဘက်မှာ ရှိချင် ရှိလိမ့်မယ်’

အင်ဒရူးက နှုတ်ဆက် ခွင့်တောင်းပြီး အပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။ စီလီယာ
ဒီဂရေး စကြိုလမ်းထဲက စောင့်နေသည်။ သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် ပြုံးရောင် သန်း
နေသည်။

‘မင်း ကြားပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

‘သူတို့က ကျုပ်ကို ကျေးဇူး တင်နေကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကျေးဇူး
တင်ရမယ့် သူက မင်းပဲ’

စီလီယာက ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။
 ‘ဆရာက ဆရာဝန်ပဲရှင့်’
 ထို့နောက် ဖြန်းခနဲ ဆိုသလို ပြိုင်တူ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ရယ်လိုက်မိ
 ကြသည်။
 အတန်ငယ် ကြာသောအခါ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး ဂျော်ဒန်သည် မိမိ ကိုယ်
 တိုင်ပင် အံ့အားသင့်မိလေအောင် သူ့ကို ပွေ့ဖက်ပြီး နမ်းလိုက်မိလေတော့သည်။

ကော်ဖီဆိုင် အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ စီလီယာ ဒီဂရေက ပြောလိုက်သည်။
 ‘ကျွန်မက ဆေးဝါးဘက် ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးမှူးဆီကို တယ်လီဖုန်းနှင့်
 ပြောလိုက်ပြီးပြီ၊ သူတို့ အားလုံး ဝမ်းသာနေကြတယ်’
 ‘ဝမ်းသာ ထိုက်တာပေါ့ကွာ၊ သူတို့က ဆေးကောင်းဝါးကောင်း တစ်ခုကို
 ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီပဲ’
 ‘ဆေးပညာ ဂျာနယ် တစ်စောင်စောင်မှာ ထည့်ဖို့ ရှင်က လိုထရိုမိုင်စင်
 ဆေးကို အသုံးပြုခဲ့ပုံ အပါအဝင် လူနာ စစ်တမ်း ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ် ရေးပေး
 မလားလို့ သူတို့က ကျွန်မကို မေးခိုင်းလိုက်တယ်’
 ‘ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာနှင့် ရေးပေးပါ့မယ်ကွာ’
 အင်ဒရူးသည် ကော်ဖီကို မျှဉ်းသောက်ရင်း အတွေးနယ် ချဲ့နေမိသည်။
 သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော ထူးထူးခြားခြားနှင့် နှစ်လို
 ဖွယ် ကောင်းသည့် အမျိုးသမီးကလေး၏ မတော်တဆ ဖန်တီးပေးမှုကြောင့်
 သူသည် ဆေးကုသမှု သမိုင်း၏ တစ်ပိုင်း တစ်ကဏ္ဍတွင် ပါဝင် ဆောင်ရွက်
 ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ ထိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ဆရာဝန် အနည်းငယ်သာ ရခဲ့ကြပါသည်။
 ‘ဒီမှာ၊ ကျုပ် မင်းကို ပြောချင်တာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ မနေ့တုန်းက
 ကျုပ် မင်းအပေါ်မှာ ရိုင်းစိုင်းခဲ့မိတယ်၊ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ’
 စီလီယာက ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဖြေသည်။
 ‘မလိုပါဘူးရှင်၊ လက်ရှိ ဆရာ့ ပုံစံကို ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်၊ ဆရာ
 က ဆရာ့ လူနာ အတွက် သောက ဖြစ်နေတယ်၊ ဆရာက တခြား ဘာကိစ္စ
 ကိုမှ ဂရု မထားဘူး၊ ဆရာ စိတ် ပူပန်နေတယ် ဆိုတာ သိသာပါတယ်၊ ဒါ
 ပေမဲ့ ဆရာက အမြဲတမ်း အဲဒီ ပုံစံမျိုးမှ မဟုတ်တာ’
 ထိုစကားက သူ့ကို အံ့အားသင့်စေခဲ့သည်။

‘မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ’

‘လူ့သတင်း လူချင်း ဆောင်လိုပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ ဆရာ့ အကြောင်း နှိုက်
နှိုက် ချွတ်ချွတ် သိထားပါတယ်၊ ကျွန်မက ဆရာဝန်တွေ အကြောင်း သိထားဖို့
လိုတာကလည်း တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့...အဲဒါကိုတော့ နောက်ကျမှပဲ ပြော
ပါတော့မယ်’

ထူးခြားသော ဤကလေးမတွင် အသွင်သဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး ရှိနေကြောင်း
သူ တွေးမိသည်။

‘မင်းက ဘာတွေကို သိထားလို့လဲ’

‘အင်းလေ၊ သိထားတာ တစ်ခုကတော့ ဂျွန် ဟော့ပ်ကင်း ဆေးတက္ကသိုလ်
က သင်တန်းမှာ ဆရာက အတော်ဆုံး၊ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဆရာက
မက်ဆာချူးဆက် အထွေထွေ ဆေးရုံကြီးမှာ အလုပ်သင် ဆရာဝန် သင်တန်း
သား ဆရာဝန် လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဆရာက တော်တဲ့ အတွက် ဒေါက်တာ တောင်း
ဆင်းက ဆရာ့ကို လျှောက်ထားသူ ငါးဆယ်ထဲက ရွေးချယ်ပြီး သူ့ဆေးခန်း
မှာ စပ်တူ လုပ်ခွင့်ပေးတယ်၊ ကဲ ဘာ ထပ်သိချင်သေးသလဲ’

အင်ဒရူး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်လိုက်သည်။

‘နောက်ထပ် ဘာရှိသေးသလဲ’

‘ဆရာမှာ အစွဲအလမ်းကြီးမှု တချို့ ရှိနေတယ်၊ ဥပမာ ပြရရင် ဆရာက
ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေကို မျက်မှန်း ကျိုးနေတယ်၊ ဟုတ်ပါ
တယ်၊ တချို့ ကိစ္စတွေမှာတော့’

‘တော်ပါတော့ဗျာ၊ မျက်မှန်းကျိုးမှုကို ကျုပ် ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ
ကနေ့ မနက်ခင်းမှာတော့ အဲဒီ သဘောထားကို ပြင်ချင်တဲ့ စိတ်ထားမျိုး ဖြစ်
နေတယ်’

‘အဲဒါ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကုန်လုံးတော့ ပြောင်းမပစ်လိုက်ပါ
နှင့်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆေးဝါး လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ရင် ကောင်းတာတွေ အများ
ကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကောင်းတာတွေ ကျွန်မက ပြင်ဆင် ပစ်ချင်တာတွေ
လည်း ရှိပါသေးတယ်’

‘မင်းက ပြင်ဆင်ပစ်ချင်တယ် ဟုတ်လား၊ မင်း ကိုယ်တိုင် ပြင်ပစ်ချင်
တာလား’

‘ကျွန်မဟာ မိန်းမသား တစ်ယောက်ပဲလို့ ဆရာ တွေးနေတယ် ဆိုတာ
ကျွန်မ သိတယ်’

‘မင်း ပြောမှတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းကို အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အဖြစ် ကျုပ် သတိထားမိပါပြီ’

စီလီယာက လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်၏။

‘အမျိုးသမီးတွေ အလျင်က မလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ကြဖို့ အချိန် ရောက်လာပါပြီရှင်’

‘ခု လောလောဆယ်မှာတော့ အထူးသဖြင့် မင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဲဒီ အဆိုကို ကျုပ် လက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ မင်းက ကျုပ်ကို ပြောစရာ ရှိသေး တယ်၊ အဲဒါကို နောက်ကျမှ ပြောမယ်လို့ မင်း ပြောခဲ့တယ်နော်’

ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အဖြစ် စီလီယာ ဒီဂရေ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွား သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြောစရာ ရှိပါတယ်’

သူက အင်ဒရူး၏ မျက်လုံးများနှင့် ရဲရဲတင်းတင်း ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

‘ကျွန်မက ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့တဲ့ အထိ စောင့်မလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ အခုပဲ ပြောပြလိုက်ပါတော့မယ်လေ၊ ကျွန်မ ရှင်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ’

တော်တော် ထူးခြားသည့် အမျိုးသမီးပင်တည်း။ အံ့ဩစရာ တစ်ပုံတစ်ပင် နှင့် အလွန် ရှင်လန်း တက်ကြွသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးမျိုးနှင့် သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးချေ။

အင်ဒရူးက စတင်၍ ရယ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူ ဖြန့်ခနဲ စိတ် ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

နောက်ထပ် တစ်လ ကြာသော အခါ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး ဂျော်ဒန်နှင့် စီလီယာ ဒီဂရေတို့သည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ အနည်းငယ်နှင့် ဆွေမျိုးတို့၏ ရှေ့ မှောက်တွင် လောကီကြောင်း အရ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လက်ထပ် လိုက်ကြ လေ၏။

ဘဟားမား ကျွန်းစုမှ လျှူသီးယား ကျွန်းသို့ မင်္ဂလာဦး ခရီး အဖြစ် ထွက်လာ ခဲ့ကြသော သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဘဝ ရှေ့ရေးကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြလေသည်။

‘ကျွန်မတို့ ကလေး နှစ်ယောက် ယူမယ်၊ တစ်ယောက်ကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် မွေးချင်တယ်၊ ဒုတိယ ကလေးကို နောက်နှစ်နှစ် အကြာမှာ မွေးမယ်၊ ကျွန်မ အသက် သုံးဆယ် မပြည့်ခင် ကလေးတွေကို မွေးပြီးသား ဖြစ်သွား အောင်ပေါ့’

အင်ဒရူးက

‘ကောင်းတယ်၊ အသက် သုံးဆယ် နောက်ပိုင်းကျရင် မင်း ဘာလုပ်မယ် လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ’

‘ကျွန်မ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှု အတွက် အလုပ် တစ်ခုခု လုပ်မယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို မပြောမိသေးဘူးလား’

‘ကိုယ်တော့ မမှတ်မိဘူး၊ ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပုံက ကျောသောပါး ဆိုတော့ ကိုယ်တို့ရဲ့ သဘောထားတွေကို ဆွေးနွေးဖို့ အချိန် မရခဲ့ကြဘူးလေ’

‘ကျွန်မ ကလေး မွေးမယ့် အစီအစဉ် ဆမ် ဟော်သုန်းကို ပြောပြဖူး တယ်၊ သူက အဲဒီ အစီအစဉ် အဆင် ပြေပါလိမ့်မယ်တဲ့’

အင်ဒရူး မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်သည်။

‘နေဦး၊ သူက ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို လာတဲ့ ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်က လူ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆမ် ဟော်သုန်းက ကျွန်မ ဆရာ၊ သူက ဒေသ တာဝန်ခံ အရောင်း မန်နေဂျာပဲ၊ သူက ဇနီး လီလီယန်နှင့် အတူတူ လာတယ်လေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးကို ကိုယ် ပြန်မှတ်မိလာပြီ’

အရပ်ရှည်ရှည် ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် အသက် သုံးဆယ် ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော ခင်မင်စရာ ကောင်းသူ ဆမ် ဟော်သုန်းကို သူ ပြန်မှတ်မိလာ သည်။ သူ့ဇနီး လီလီယန်ကမူ ဆံပင် နက်နက်နှင့် ထူးထူးခြားခြား ကြည့် ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ မင်္ဂလာပွဲသို့ ဖိလဒယ်ဖီးယား၌ နေသူ စီလီယာ၏ မိခင် မီးလ် ဒရက်လည်း တက်ရောက်ခဲ့သည်။ စီလီယာ၏ ဖခင်သည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ တောင်းဆင်းက စီလီယာ ၏ ဖခင် နေရာတွင် အစား ဝင်ပေးခဲ့သည်။

အင်ဒရူးက ပြန်တွေး ကြည့်လိုက်၏။

ဆေးရုံ ကော်ဖီဆိုင်တွင် စီလီယာက သူ့အား လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ် ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည့် အချိန်က စ၍ အင်ဒရူးသည် စီလီယာ၏ ဖမ်း စားမှုကို အလူးအလဲ ခံခဲ့ရတော့သည်။

သူ စီလီယာ့ကို ချစ်မိပြီ ဆိုသည်ထက် ပို၍ ထူးခြားနေပါသည်။ စီလီ ယာထံမှ အံ့ဩစရာများကို သူ အမြဲ တွေ့နေရသည်။ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝမှု၊ ဉာဏ် ထက်မြက်မှု၊ စိတ်ကူး ကောင်းမှု၊ ဆောင်ရွက်စရာ အစီအစဉ်များကို စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်တတ်မှု စသည်တို့သည် အမှီအခို ကင်းသော စီလီယာ ၏ ပင်ကို သဘာဝမှ အင်နှင့်အားနှင့် ထွက်ပေါ်လာလေ့ ရှိသည်။

အင်ဒရူးက သူသည် ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် လူတိုင်း တောင့်တ ကြသော ရတနာအိုးကြီးကို မထင်မှတ်ဘဲ ရလာသူ ဖြစ်ကြောင်း ခံစား လိုက် ရသည်။

အင်ဒရူး ယခုအချိန် အထိ လက်မထပ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာ ‘ကွာရှင်း ပြတ်စဲမှု’ ဆိုသော ဝေါဟာရက ဟန့်တား နေခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အင်ဒရူး၏ မိခင်သည် သားဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာပွဲသို့ တက်ရောက်နိုင်ရန် စတုတ္ထမြောက် လင်တော်မောင်နှင့် ကွာရှင်း ပြတ်စဲရေး အစီအစဉ်ကို ရပ် တန့်ပြီး လော့စ်အင်ဂျင်နီယာ လာရောက်ခဲ့သည်။

အင်ဒရူး၏ ဖခင်သည် ဒုတိယမြောက် ခင်ပွန်း ဖြစ်သည်။ သူ့ ဖခင် အကြောင်း မိခင် ဖြစ်သူအား မေးမြန်း ကြည့်သောအခါ နောက်ဆုံး ကြားရ သော သတင်း အရ တစ်ဆယ့် ခုနစ်နှစ် အရွယ် အပျက်မကလေး တစ်ယောက် နှင့် ပဲရစ်တွင် ရှိနေသည်ဟု သိရကြောင်း ဖြေကြားခဲ့သည်။

စီလီယာက ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ရှင် သဘော တူမယ် ဆိုရင် ပထမ ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်နေရတုန်း တတ်နိုင်သလောက် အလုပ် ဆက်လုပ်မယ်၊ ကလေး မွေးပြီးရင် ကလေးကို အချိန်ပြည့် ပြုစုဖို့ အလုပ်က တစ်နှစ် နားမယ်၊ အဲဒီ နောက်ပိုင်းကျရင် အလုပ် ပြန်ဝင်ပြီး ဒုတိယ ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်မယ်’

‘အေးပါ၊ ကိုယ် သဘော တူပါတယ်၊ မင်း ကိုယ်ဝန် ဆောင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်ကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ဆေးလေးဝါးလေး ပြန်ကုရမှာပေါ့’

‘နည်းနည်းပါးပါးတွင် ဘယ်ကမလဲ၊ ကြင်နာတတ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီး အဖြစ် နှင့် အများကြီး ဆက်ကုရမှာရှင့်’

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း နံနက်စာ စားပြီးချိန်တွင် စီလီယာက ပြောလိုက်ပြန် ၏။

‘ကျွန်မ ဒီကျွန်းကို သဘောကျတယ်၊ ရှင် ဒီကျွန်းကို ရွေးခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာတယ်၊ ဟာဝေယံ ကျွန်းကိုသာ သွားခဲ့ရရင် ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလိမ့်မယ်’

မည်သည့် အတွက်ကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာလဲဟု အင်ဒရူးက မေးသော အခါ အတိတ် ကာလမှ ဖြစ်ရပ် တစ်ခုကို သူ သိလိုက်ရလေတော့ သည်။

ဆယ်နှစ် သမီး စီလီယာသည် မိခင်နှင့် အတူ ဖိလဒယ်ဖီးယား၌ နေ ထိုင်လျက် ရှိစဉ် ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်နေ့၌ ဂျပန်က ဟာဝေယံကျွန်း ရှိ ပုလဲ ဆိပ်ကမ်းကို လာရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

စီလီယာ၏ ဖခင် အမေရိကန် ရေ တပ်မတော်မှ အရာခံဗိုလ် ဝီလစ် ဒီဂရေးသည် ယူအက်စ်အက်စ် အရီဇီးနား သင်္ဘောပေါ်မှ ရေတပ်သား တစ် ထောင် တစ်ရာ နှစ်ယောက်တို့နှင့် အတူ နစ်မြုပ် သေဆုံး ခဲ့ရသည်။

သင်္ဘောသား အများစုသည် ကုန်းပတ် အောက်ဘက်၌ သေဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး အလောင်းများကို ဆယ်မရတော့ချေ။

အင်ဒရူးက ညင်ညင်သာသာကလေး မေးလိုက်၏။

‘မင်းက မင်္ဂလာဦး ခရီး အတွက် ဟာဝေယံကျွန်းကို မရွေးတာ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ပုလဲ ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ဖူးသလား’

စီလီယာ ခေါင်းခါပြသည်။

‘ကျွန်မ အမေကလည်း မသွားချင်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မလည်း ခုအချိန်မှာ မသွား ချင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မ အဖေ သေတဲ့ နေရာကို ကျွန်မ သွားချင်တယ်၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားချင်ဘူး၊ ကလေးတွေ နှင့် အတူတူ သွားချင်တယ်’

အင်ဒရူးက ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုယ် ကတိ တစ်ခုတော့ ပေးလိုက်မယ်၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ ကလေးတွေ နားလည်နိုင်ကြတဲ့ အရွယ် ရောက်ပြီ ဆိုရင် ကိုယ် စီစဉ် ပေးပါ့မယ်’

နောက်တစ်နေ့တွင် ရေ ယိုနေသော လှေစုတ်ကလေးနှင့် လှေလှော် ထွက်ကြစဉ် အင်ဒရူးက ပြောလိုက်၏။

‘ဆေးရောင်း ဈေးသည်တွေဟာ အမျိုးသားတွေချည်းပဲလို့ ကိုယ် ထင်ခဲ့မိတယ်၊ မင်းက ဘယ်လို လုပ်ပြီး အလုပ် ရလာတာလဲ’

‘ဆန်းဆန်းပြားပြား နည်းနှင့် ရလာတာပေါ့ ရှင်’

၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် စီလီယာသည် ပင်ဆယ်ဗေးနီးယား ပြည်နယ် တက္ကသိုလ်မှ ဘီအက်စ်စီ (ဓာတုဗေဒ) ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပြီး ဖဲလ်ဒင်း ရှော့သ်တွင် အငယ်တန်းဓာတုဗေဒ ဝန်ထမ်း အဖြစ် အလုပ် ရခဲ့သည်။

သူ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် နှစ်နှစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် အရောင်းဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့် လျှောက်ထားခဲ့သည်။

အရောင်းဌာနတွင် အမျိုးသမီးများကို အတွင်းရေးမှူး အဖြစ်သာ ခန့်ထားလေ့ ရှိကြောင်း ရှင်းပြပြီး သူ့လျှောက်လွှာကို ပယ်ချလိုက်သည်။

ထို ‘မှု’ ပြောင်းလဲလာရေး အတွက် ထောက်ခံ ပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆမ် ဟော်သုန်းသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိလာရသဖြင့် လီလီယန် ဟော်သုန်းမှ တစ်ဆင့် သူ ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

လီလီယန်၏ နားပူမှုကြောင့် စီလီယာသည် အရောင်းဈေးသည် ရာထူးကို ရရှိသွားလေတော့သည်။

စီလီယာသည် နယ်လှည့် ဆေးရောင်း ဈေးသည် ဘဝတွင် အမျိုးသားတွေထက် ပိုတော်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်။ ဖဲလ်ဒင်း ရှော့သ်၏ အရောင်း ကိုယ်စားလှယ် မရှိသော နီဘရာစကာ ပြည်နယ်တွင် စတင်၍ တာဝန် ယူရသည်။

သူ တာဝန် ခံရသော ဒေသရှိ ဆရာဝန် တစ်ထောင့် ငါးရာထဲမှ ဆေးညွှန်း ဆေးစာ အများဆုံး ရေးပေးသူ ဆရာဝန်များဟု ယူဆသော ဆရာဝန်နှစ်ရာကို ရွေးချယ်၍ ထိုဆရာဝန်များကိုသာ သူ အာရုံ စိုက်ခဲ့သည်။

သူ ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသော အခက်အခဲမှာ ဆရာဝန်များနှင့် တွေ့ခွင့်ရရန် ခက်ခဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

ဒုတိယ အခက်အခဲမှာ မတောက်တခေါက် ဗဟုသုတကလေးနှင့် မင်းလားပြောတဲ့ စကားတွေကို ဆေးကြော်ငြာတဲ့ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ စက္ကန့် နှစ်ဆယ်လောက် ဖတ်ရုံနှင့် အကုန် သိရတယ်။ ဒီတော့ ကြွပေရော့ မရွှေချော ဆိုပြီး ကန်ထုတ် ခံလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အင်ဒရူးက မေးလိုက်၏။

‘မင်းတို့ ကုမ္ပဏီက သင်တန်းတွေ ဘာတွေ မပေးဘူးလား’

‘နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ယံကြောလောက် ပါပဲ။ ကျွန်မက ဓာတုဗေဒ ဘာသာကို ယူလာတော့ အထောက်အကူ ဖြစ်ပေမဲ့ အလုပ် သိပ်များတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေနှင့် စကား ပြောနိုင်တဲ့ အဆင့်မှာ တော့ မရှိသေးဘူး’

အင်ဒရူးက

‘အဲဒါကြောင့် ဆရာဝန်တွေက ဆေးရောင်း ကိုယ်စားလှယ်တွေကို လက်ခံပြီး မတွေ့ကြတာပဲ။ ဆေး ရောင်းဖို့ ဆွယ်တဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ကြရတဲ့ အပြင် မမှန်တဲ့ အချက်အလက်တွေကိုလည်း ကြားရတတ်သေးတယ်။ အဲဒါက အန္တရာယ် ရှိတယ်ကွ’

‘အင်ဒရူး ချစ်ချစ်။ အဲဒါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှင် ကျွန်မကို လုပ်ပေးစေချင်တာ တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကို နောက်မှပဲ ပြောတော့မယ်’

‘အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ’

‘ကျွန်မက အချက် နှစ်ချက်ကို သဘော ပေါက်လာတယ်။ ပထမ တစ်ချက်ကတော့ အရောင်း ဈေးသည်လို တွေးပြီး အတင်း တွန်း မရောင်းဖို့ပဲ။ ဒုတိယ အချက်ကတော့ ဆရာဝန်တွေဟာ ကျွန်မထက် ပိုသိတယ် ဆိုပေမဲ့ သူတို့ မသိသေးတဲ့ ဆေးဝါးတွေ အကြောင်း တိတိကျကျ သိအောင် လုပ်ထားဖို့ပဲ။ အဲဒီ နည်းနှင့် ကျွန်မဟာ အသုံး ဝင်တဲ့လူ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို ကြိုးစားရင်း ဆရာဝန်တွေဟာ ရောဂါ အကြောင်း သိကြပေမဲ့ ဆေးဝါးတွေ အကြောင်း စုံစုံစေ့စေ့ မသိကြဘူးဆိုတာကို မတော်တဆ သိလာခဲ့ရတယ်’

‘မှန်တယ်။ ဆေး တက္ကသိုလ်မှာ ဆေးဝါးတွေ အကြောင်း နည်းနည်းပဲ သင်တယ်။ ကိုယ်တိုင် ဆေးကုတဲ့ အခါကျတော့ ဆေးဝါးတွေ အကြောင်း မဆိုထားနှင့် ဆေးလောကရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကိုတောင် လိုက်မမီနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဆေးပေးတာနှင့် ပတ်သက်ရင် တစ်ခါ တစ်ခါ ကျရင် အရဲစွန့်ပြီး စမ်းပေးကြည့်လိုက်ရတယ်’

mgyoe.com

စီလီယာက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်၊ ဆရာဝန်တွေကို ပြောတဲ့ အခါ မဖုံးမကွယ် အပို မပါဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်လို့ သဘော ပေါက်လာတယ်၊ တခြား ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်တဲ့ ဆေးဝါးတွေ အကြောင်း မေးကြတဲ့ အခါမှာ လည်း သူတို့ ဆေးဝါးက ကျွန်မတို့ ဆေးဝါးထက် သာတယ် ဆိုရင် ကျွန်မက အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်တာချည်းပဲ’

ထို့နောက် စီလီယာသည် အားလပ်ချိန်များတွင် ဆေးဝါးနှင့် သက်ဆိုင်သော လက်စွဲ စာအုပ်များကို ရနိုင်သမျှ ရှာဖွေ လေ့လာခဲ့သည်။ စာကြည့်တိုက်များတွင် သွားရောက် လေ့လာသည်။ နယူးဂျာဆီရှိ ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ် ရုံးချုပ်သို့ သွား၍ လက်စွဲ စာအုပ်ထဲတွင် မပါသော သိပ္ပံဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို ယခင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များထံမှ မေးမြန်းခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီက မည်သည့် ဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်နေသည်၊ မည်သည့် အချိန်တွင် ရရှိနိုင်မည် စသည်တို့ကို လေ့လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်များနှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် တိုးတက်မှု ရှိလာသည်။ အချို့ ဆရာဝန်များက အချက်အလက်များကို ရှာဖွေပေးရန် တောင်းခံကြ၏။ သူကလည်း ရှာဖွေပေးခဲ့သည်။ မကြာမီ အကျိုး ထူးလာကြောင်း သူ တွေ့လာရတော့သည်။ စီလီယာ၏ နယ်မြေမှ ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ် ဆေးဝါးများကို မှာကြား ဝယ်ယူမှု တိုးတက်လာသည်။

အင်ဒရူးက ချီးကျူးသည်။

‘စီလီယာ၊ မင်းဟာ ရှာမှ ရှားတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ’

စီလီယာက ရယ်သည်။

‘ဒါတောင် ရှင်က ဆေးဝါး ကုမ္ပဏီတွေကို မျက်မှန်း ကျိုးနေတဲ့ လူ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အဲဒါကိုပဲ သဘော ကျပါတယ် ရှင်၊ ဘာပဲပြောပြော တစ်နှစ်အတွင်း နိဘရာစကာက အရောင်းအဝယ်ဟာ သုံးဆ တိုးလာတယ်’

‘အဲဒီ အချိန်ကျမှ မင်းကို နယ်က ပြန်ခေါ်တာလား’

‘နိဘရာစကာမှာ လူသစ် တစ်ယောက်ကို တာဝန် ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်မကို ပို အရေးကြီးတဲ့ နယူးဂျာဆီမှာ တာဝန် ပေးလိုက်တယ်’

‘မင်းကို အီလီနွိုက် ဒါမှမဟုတ် ကယ်လီဖိုးနီးယားလို နေရာမျိုးကိုသာ ပို့လိုက်မယ် ဆိုရင် ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် တွေ့ကြရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

စီလီယာက ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တွေ့ဆုံဖို့ ဇာတာ ပါတဲ့ လူတွေဟာ တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်း တွေ့ကြရမှာပါပဲရှင်’

၄

နယူးဂျော့ခ်သို့ ပျံသန်းလာသော ပန် အမေရိကန် လေကြောင်း ခရီးစဉ် အမှတ် ၂၀၆ လေယာဉ်ပေါ်တွင် ထိုနေ့ထုတ် နယူးဂျော့ခ် တိုင်း သတင်းစာများ ပါ လာသည်။ ထိုသတင်းစာကို လှန်လှော ကြည့်ရှုရင်း ‘ကျွန်မတို့ အဝေးကို ရောက်နေတုန်း ဘာမှ သိပ်မပြောင်းလဲသေးဘူး’ ဟု စီလီယာက ပြောလိုက် သည်။

မော်စကိုမှ လာသော သတင်း တစ်ပုဒ် အရ နီကီတာ ကရူးရှော့ဗ်က အမေရိကန်နှင့် ဒုံးပျံချင်း ယှဉ်ပစ်ရန် စိန်ခေါ်လိုက်သည် ဟူ၍ ဖော်ပြထား သည်။

အမေရိကန် သမ္မတ အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါကလည်း ဆိုဗီယက် စိန် ခေါ်ချက်နှင့် ကိုက်ညီအောင် အမေရိကန် ကာကွယ်ရေး စရိတ်ကို တိုးမြှင့် သုံးစွဲမည်ဟု အမေရိကန် နိုင်ငံသားများအား ကတိ ပေးလိုက်လေသည်။

သတင်းစာများကို လှန်လှော ဖတ်ရှုနေသော အင်ဒရူးက သတင်းစာ ကို ဖယ်လိုက်ပြီး

‘မင်းအတွက် ကိုယ်က လုပ်ပေးစေချင်တယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စက ဘာလဲ’

‘ပြောပါ့မယ်၊ နောက်ခံ သမိုင်းကြောင်းကလေးတွေကို ပြောပြပါရစေ’

၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် တည်ရှိနေသော ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်း၏ အနေအထားသည် မူလဘူတ စတင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အချိန်ကာလက အခြေ အနေနှင့် လွန်လွန်မင်းမင်း ကွာခြားမှု မရှိလှသေးချေ။

‘ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်းဟာ ကျေးလက် တောရွာက ပွဲတော် ဈေးတွေမှာ မြွေဆီတွေ၊ ကာမ အားတိုးဆေးတွေနှင့် ခေါင်းကိုက်တာက အစ ကင်ဆာ ရောဂါ အထိ ရောဂါ မျိုးစုံ ပျောက်ကင်းစေတဲ့ ဆေးလုံးကလေးတွေ ကို လိုက်ရောင်းတာက စခဲ့တယ်၊ ဆေးရောင်းတဲ့ လူတွေဟာ ပစ္စည်း ရောင်းချ ရရေး ကိစ္စ တစ်ခုတည်းကိုပဲ အာရုံစိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဆေး ရောင်းရအောင် ရောဂါ အားလုံး ပျောက်တယ်လို့ အာမခံတတ်ကြတယ်’

ထိုကဲ့သို့သော တိုင်းရင်းဆေးများကို မိသားစုများက ရောင်းချကြသည်။ အချို့သော မိသားစုများသည် ခေတ်ဦးပိုင်း ပရ ဆေးဆိုင်များကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုမိသားစုများက ဆင်းသက် လာသူများသည် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ အစဉ်အလာ အတိုင်း ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရင်း ကာလ ကြာမြင့်သည်နှင့် အမျှ သိပ္ပံနည်းကျကျနှင့် လေးစားဖွယ် ကောင်းသော လုပ်ငန်းကြီးများ ဖြစ်လာကြလေသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် မူလက ရှိခဲ့သော ဇွတ် အတင်း ရောင်းချသည့် နည်းလမ်းများသည်လည်း လေးစားထိုက်သော ရောင်းချ နည်းများ အဖြစ် ပြောင်းလဲ လာခဲ့ပေသည်။

စီလီယာက ဆက်ပြောပြန်၏။

‘ဆေးရောင်း ဈေးသည် အချို့ဟာ သူတို့ ရောင်းတဲ့ ဆေးကို ဆရာဝန်က သုံးအောင် လိမ်ညာ ပြောဖို့ကိုတောင် ဝန်မလေးကြဘူး၊ အဲဒါမျိုးတွေကို ဆေးဝါး ကုမ္ပဏီကြီးတွေက ခွင့်မလွှတ်ပါဘူးလို့ ပြောနေကြတဲ့ တိုင်အောင် အဲဒါမျိုးတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ သိကြပါတယ်လေ’

အင်ဒရူးကလည်း ထောက်ခံသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စမျိုးတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးတယ်၊ ဆေးရောင်း ကိုယ်စားလှယ်ရဲ့ စကားကို ဆရာဝန်တွေက ယုံကြည်ကြလို့ ဆေးဝါးကြောင့် သေမလိုလို ဖြစ်ရတဲ့ လူနာတွေ အကြောင်းလည်း ကြားဖူးတယ်၊ ဆေးဝါး ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ ဆေးကြော်ငြာတွေထဲမှာ ဆရာဝန် သိသင့် သိထိုက်တဲ့ အချက် အလက်တွေ အန္တရာယ် ကြီးမားတဲ့ ဆေး တန်ပြန်မှုတွေ အကြောင်း မသိရပြန်ဘူး၊ လူနာက ခပ်များများ၊ စဉ်းစားစရာတွေကလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်၊ ဆရာဝန် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလုပ် ရှုပ်နေတယ် ဆိုရင် ဆေး ကိုယ်စားလှယ်တွေနှင့် ဆေးဝါး ကုမ္ပဏီကြီးတွေက တမင် လိမ်ညာဖို့ ကြိုးစား နေကြတယ် ဆိုတာကို ယုံဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ’

စီလီယာက ပြောလိုက်၏။

‘ဒါပေမဲ့ အဲဒါမျိုးတွေ ဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေက အဲဒီ ကိစ္စတွေကို လူမသိအောင် ချောင်ထိုးပြီး ထားတတ်ကြတယ်၊ ဘယ်သူကမှ အစ ဖော်မပေးကြတော့ဘူး၊ ကျွန်မက ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်မှာ အဲဒီ ပြဿနာကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက် ကျွန်မ သိနေတာပါ’

‘ဒီတော့ မင်း အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ’

‘ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်တဲ့ မှတ်တမ်းကြီး တစ်စောင်ကို ရှင်တို့လို ဆရာ ဝန်တွေရဲ့ အကူအညီနှင့် ပြုစုထားမယ်၊ အခုလည်း နယူးဂျာဆီနှင့် နီဘရာ စကာက ဆရာဝန်တွေရဲ့ အကူအညီ ပေးမှုကြောင့် ကျွန်မရဲ့ စာတဲ့ တော်တော် ထူနေပါပြီ၊ အဲဒီ မှတ်တမ်းကို သင့်လျော်တဲ့ အချိန်မှာ အသုံးပြုမယ်’

အင်ဒရူးက တိုးတိုးကလေး လေချွန်လိုက်သည်။

‘မင်း တော်တော် စွန့်စားတာပဲ’

‘ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေဟာ ကြီးကျယ်တဲ့ ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုတွေကို မလုပ်ကြဘူး ဆိုရင် မကြာခင် အစိုးရက သူတို့ အတွက် ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုတွေကို လုပ်ပေးလာလိမ့်မယ်၊ အခု ဆိုရင် အောက် လွှတ်တော် ထဲမှာ ပွစိ ပွစိတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ လွှတ်တော်ထဲမှာ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှု လုပ်တဲ့ အဆင့် အထိ ဆေးဝါး ကုမ္ပဏီကြီးတွေက စောင့်နေကြမယ် ဆိုရင် တင်းကျပ် တဲ့ စည်းကမ်းတွေနှင့် ဥပဒေသစ်တွေ ပေါ်ထွက်လာလိမ့်မယ်’

အင်ဒရူး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးမှ

‘မင်း ပြောတာတွေ အပေါ်မှာ အကဲဖြတ်ရမယ် ဆိုရင် မင်းက ဆေး ရောင်း ဈေးသည် တစ်ယောက်ထက် ပိုပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်ချင်ပုံ ရတယ်လို့ ကိုယ် ထင်မိတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ထိပ်ဆုံး အထိ ရောက်ချင်တယ်၊ ထိပ်ဆုံး အထိ မရောက်နိုင်ရင်တောင် တကယ် လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်ခွင့်နှင့် ဩဇာ အာဏာ ရှိတဲ့ နေရာကို ရောက်ချင်တယ်’

‘မင်းက ဩဇာ အာဏာကို လိုချင်တာလား’

‘အာဏာ ဆိုတာ ရလေ လိုလေ အိုတစ္ဆေ ဖြစ်လာပြီး အာဏာက လူ ကို ဖျက်ဆီးတတ်တယ်လို့ ရှင် တွေးနေတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီ နှစ်မျိုးစလုံး အဖြစ် မခံနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မက မိသားစု စုံစုံလင်လင်နှင့် ဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားချင်တဲ့ သဘော၊ လုပ်ငန်းတွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ချင်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောပါ’

အင်ဒရူးက ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘အမျိုးသမီးတွေ အလျင်က မလုပ်ဖူးခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ကြဖို့ အချိန် တန်ပြီလို့ မင်း ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို ကိုယ် ယုံကြည်ပါတယ်၊ နေရာ အတော်များများမှာ အမျိုးသမီးတွေ ဝင် လုပ်ကိုင်နေကြပြီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးဝါး

ထုတ်လုပ်ရေး လောကမှာတော့ လွယ်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒီလုပ်ငန်း တစ်ခုလုံး ဟာ သိပ် ရှေးဆန်တဲ့ အပြင် အမျိုးသားတွေချည်းပဲ ကြီးစိုးနေတယ်လေ၊ ဒီ တော့ ဒီဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လောကဟာ မင်းလို အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အတွက်တောင် အဆင်သင့် ဖြစ်သေးရဲ့လား၊ မင်းက စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အား သွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းပြီးမှ မင်းကို ထိခိုက်တာတွေ မင်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရမှာတွေကို ကိုယ် မမြင် မတွေ့ချင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောကဟာ ကျွန်မလို လူမျိုး အတွက်တောင် အဆင် သင့် မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ အစီအစဉ်တွေ ရှိပါတယ်၊ ဖဲလ် ဒင်း ရောသ်မှာ ကျွန်မကို ရာထူး တိုးပေးဘဲ ထားလို့ မဖြစ်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစားရမယ်၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ထိပ်ဆုံး အထိ ရောက်သွားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီစကို ဆွဲပြီး ရောက်သွား လေ့ ရှိကြတယ်၊ အဲ ကျွန်မ စကားကိုတော့ တလွဲ မထင်လိုက်ပါနှင့်၊ အဲဒီ လူတွေဟာ အလုပ်မှာလည်း တကယ် တော်ရမယ်၊ ကြိုးစားရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ခပ်စောစောကတည်းက သူတို့ အလျင် ထိပ်ဆုံးကို ရောက်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ် ကို ရွေးထားကြတယ်၊ ကိုယ့် ကိုယ် ကိုယ် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် အတွက် အသုံးဝင်သူ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြတယ်၊ သစ္စာတော် ခံကြတယ်၊ သူတို့ နောက်က ကပ်ပြီး လိုက်ကြတယ်၊ ဆိုလိုတာကတော့ အထက်တန်း အရာရှိကြီး တစ်ဦး ရာထူး တိုး အပေးခံရချိန်မှာ သူနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်ပြီး တော်လည်း တော်တဲ့ လူ ယုံလည်း ယုံကြည်ရတဲ့ လူကို သူနှင့် ကပ်ပြီး ပါလာစေချင်ကြတယ်’

‘ဒါဆိုရင် မင်းက လူ ရွေးပြီးပြီလား’

‘ကျွန်မ ရွေးပြီးပြီ၊ သူကတော့ ဆမ် ဟော်သုန်းပဲ’

‘မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆမ် သိသလား’

‘မသိပါဘူး၊ လီလီယန် ဟော်သုန်းကတော့ သိတယ်၊ သူက သဘော လည်း တူတယ်၊ ကော်ပိုရေးရှင်း လုပ်ငန်းတွေကို အမျိုးသားတွေ မောင်ပိုင် စီးထားတဲ့ ကိစ္စမှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပါဝင်ခွင့် ရအောင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကို လုပ်ရတော့မှာပေါ့ ရှင်’

၅

လုပ်ငန်းခွင်များသို့ အသီးသီး အသက ပြန်ဝင်လာကြချိန်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံး နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ကြရတော့သည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းအောင် မေရီ ရိုး ပြန်နေထိုင်ကောင်းလာပြီး ရက် သတ္တ ခြောက်ပတ် အကြာတွင် လိုထရိုမိုင်စင်ကို အောင်မြင်စွာ သုံးစွဲခဲ့သော ဒေါက်တာ အင်ဒရူး ရော်ဒန်၏ သတင်းသည် နယူးရော့ခ် တိုင်းနှင့် တိုင်း သတင်းစာကြီးများထဲ၌ ပါရှိလာသည်။

ဒေါက်တာ နီအာ တောင်းဆင်းနှင့် အင်ဒရူးတို့ စပ်တူ ဖွင့်ထားသော ဆေးခန်းတွင် လူနာ ပိုများလာသည်။

ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ် ကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌ အီလီ ကမ်ပါဒေါင်းက စီလီယာ အလုပ် ပြန်ဆင်းသော နေ့တွင် ဆယ့်တစ်ထပ်ရှိ သူ၏ ရုံးခန်းသို့ စီလီယာ အား ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံသည်။

အစ ပထမတွင် အာလာပ သလ္လာပ စကားများကိုသာ ပြောဆို နေခဲ့ ကြသည်။ ပြီးမှ ကမ်ပါဒေါင်းက

‘ထူးခြားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အမျိုးသားတွေ နီးပါး အစွမ်းထက်ကြောင်း မင်းက လက်တွေ့ ပြသလိုက်တာပဲ’

စီလီယာကလည်း ချိုချိုသာသာ ပြန်ဖြေသည်။

‘တစ်နေ့သော အခါကျရင် တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဆရာ အသုံး ပြုချင်စိတ် ပျောက်ကွယ် သွားပါစေလို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်’

အတန်ငယ် ကြာအောင် အီလီ ကမ်ပါဒေါင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးမှ

‘ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေတော့ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

သူတို့ စကား ဆက်ပြောကြသည်။ စီလီယာ၏ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝမှု၊ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ဖြေတတ်မှုတို့ကို အထင်ကြီးပုံ ရသည်။

အီလီ ကမ်ပါဒေါင်းသည် ခါးကျပ် အင်္ကျီထဲမှ ခါးပိုက်ဆောင် နာရီကို ထုတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ‘ကျုပ် ဒီမှာ အစည်းအဝေး တစ်ခု လုပ်မယ်၊ လို ထရိုမိုင်စင် ပြီးရင် ဆိုင်တင်ပြီး ရောင်းချဖို့ ကြံရွယ်ထားတဲ့ ဆေးဝါးသစ်

တစ်မျိုးနှင့် ပတ်သက်တယ်။ မစ္စစ် ရော်ဒန် ဆက်ပြီး နေချင်စိတ် ရှိသလား' ဟု ပြောလိုက်၏။

စီလီယာက သဘော တူလိုက်သော အခါ အပြင်ဘက်ရှိ အတွင်းရေးမှူး အခန်းထဲ၌ စောင့်နေသူ အမျိုးသား ခြောက်ဦးကို အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွင်းလိုက် လေသည်။

ယခု ဝင်ရောက် လာသူများထဲတွင် မကြာမီက စည်းရုံး သိမ်းသွင်း၍ ရရှိခဲ့သော သုတေသန ဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်၊ မကြာခင် အနား ယူတော့မည့် အရောင်း ဌာနမှ အသက် ခပ်ကြီးကြီး ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ဦးနှင့် ဆမ် ဟော်သုန်း အပါအဝင် ကျန်လေးယောက်တို့ ဖြစ်ကြ သည်။

ယခု အစည်းအဝေးတွင် ဆွေးနွေး စဉ်းစားကြမည့် ဆေးဝါး အသစ်မှာ အနောက် ဂျာမနီ နိုင်ငံ ချီမီ ဂရူနင်သော ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သော ဆေး ဖြစ်ပြီး ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်က ထိုဆေးအား အမေရိကန်တွင် ထုတ်လုပ် ရောင်း ချခွင့်ကို လိုင်စင်ခံ၍ ရရှိထားကြောင်း စီလီယာ သိအောင် ကမ်ပါဒေါင်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဥက္ကဋ္ဌက ဆက်လက်၍

'ဒီ အိပ်ဆေးဟာ ဖော်စပ်ပြီးသမျှ အိပ်ဆေးတွေထဲမှာ အန္တရာယ် အကင်း ဆုံးပဲ။ အိပ်ရာက ထတဲ့အခါ အိပ်ချင်မှုတူး မဖြစ်စေဘဲနှင့် သဘာဝ အတိုင်း ကြည်ကြည်လင်လင် နိုးလာစေလိမ့်မယ်'

ထိုဆေးတွင် ထူးခြားသော ဆေးတန်ပြန်မှုများ မရှိသလို အန္တရာယ် မရှိ ကြောင်း၊ အထူးတလည် စိတ်ချရသဖြင့် ကလေးငယ်များကိုပင် တိုက်ကျွေးနိုင် ကြောင်း၊ ထိုအိပ်ဆေးကို အမေရိကန်မှ အပ အခြား နိုင်ငံကြီးများတွင် ရောင်း ချလျက် ရှိပြီး လူကြိုက်များလျက် ရှိကြောင်း၊ ယခု ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်က အမေရိ ကန် နိုင်ငံ အတွက် ရောင်းချခွင့် ရရှိသဖြင့် ကံကောင်းကြောင်း ဆက်လက်၍ ရှင်းပြသွားသည်။

ထိုဆေးမှာ သာလီဒိုမိုက် အိပ်ဆေးပင် ဖြစ်သည်။ သာလီဒိုမိုက်သည် အန္တရာယ် ကင်းကြောင်း သက်သေခံချက်များ ရှိနေသော်လည်း အမေရိကန် နိုင်ငံ၌ ရောင်းချခြင်း မပြုမီ အစားအသောက်နှင့် ဆေးဝါး အုပ်ချုပ်ရေး ဌာန (အက်ဖ်ဒီအေ) မှ ခွင့်ပြုချက် ရရှိအောင် ထိုဆေးဝါးကို လူသားများနှင့် စမ်း သပ်ပေးရန် လိုအပ် နေပေသည်။

‘နိုင်ငံခြားက စမ်းသပ်ထားတဲ့ ပထမတန်းစား အချက်အလက်တွေ ရှိနေပါလျက်နှင့် ထပ် စမ်းသပ်ပေးရမယ် ဆိုတာကတော့ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ဗျူရိုကရက် ဆန်ဆန် လိုအပ်ချက် တစ်ရပ် ဖြစ်နေတော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က မချစ်သော်လည်း အောင့်အည်းပြီး နမ်းရတော့မှာပေါ့လေ’

သာလီဒိုမိုက် အိပ်ဆေးကို အမေရိကန်တွင် မည်သို့ မည်ပုံ စမ်းသပ်မည် ဆိုသော ကိစ္စကို ဆက်ဆွေးနွေးကြသည်။

သုတေသန ဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်က ‘ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်း ဖွင့်လှစ်ထားသော ဆရာဝန် ငါးဆယ်ခန့်မှ တစ်ဆင့် ထိုဆေးများကို လူနာများအား ဖြန့်ဖြူးပေးရန်နှင့် ရလဒ်များကို ဖဲလ်ဒင်း ရှော့သ်သို့ ပြန်၍ အစီရင်ခံကြစေရန်၊ ထိုအစီရင်ခံစာများကို ဖဲလ်ဒင်း ရှော့သ်က အက်ဖ်ဒီအေသို့ ဆက်၍ တင်ပြရန်’ အဆိုပြုသည်။

‘ဆရာဝန် ငါးဆယ်တွင် အထွေထွေ ရောဂါကု ဆရာဝန်များ၊ ကိုယ်တွင်း ရောဂါကု ဆရာဝန်များ၊ စိတ် ရောဂါကု ဆရာဝန်များနှင့် မီးယပ်နှင့် သားဖွား ဆရာဝန်များ စုံစုံလင်လင် ပါဝင်စေသင့်ကြောင်း’ သူက ဆက်ရှင်းပြသည်။

အရောင်း ဌာနမှ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌက မေးလိုက်၏။

‘အဲဒီ မရောင်ရာ ဆီလူးတဲ့ ကိစ္စက ဘယ်လောက်လောက် ကြာမှာလဲ’
‘သုံးလလောက်တော့ ကြာမှာပေါ့’

ထိုကဲ့သို့ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် စမ်းသပ်သည့် ကိစ္စကို စိတ် ပူပန်မိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် စုစုစည်းစည်း ရှိသော ဆေးရုံလို နေရာမျိုးတွင် စမ်းသပ်မည် ဆိုပါက ပို၍ ရှင်းလင်းပြီး အစီရင်ခံစာတွင် ပို၍ မြန်ဆန်မည် ဖြစ်ကြောင်း တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်က ဝင် ဆွေးနွေးသည်။

အတန်ငယ် ကြာအောင် ဆွေးနွေး ပြီးကြသော အခါ ဥက္ကဋ္ဌ အီလီ ကမ်ပါဒေါင်းက စီလီယာအား ‘ထိုကိစ္စတွင် ဝင်၍ ဆွေးနွေးစရာ ရှိပါသလား’ ဟု အပြုံးကလေးနှင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ရှင်၊ စိတ်ပူစရာ ကောင်းတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ မီးယပ်နှင့် သားဖွား ဆရာဝန်တွေကို ဆေးညွှန်း ရေးခိုင်းတဲ့ ကိစ္စပါပဲ၊ အဲဒီလို ဆိုရင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေကို သုံးစွဲခိုင်းသလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ သန္ဓေတည်စဉ် ကာလဟာ မည်သည့် နည်းနှင့် မဆို စမ်းသပ်ရမယ့် အချိန် မဟုတ်ဘူးလို့ ညွှန်ကြားထားလေ့ ရှိပါတယ်’

ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်က စိတ်တိုတိုနှင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ခု ကိစ္စမှာတော့ အဲဒါနှင့် မသက်ဆိုင်ပါဘူး၊ သာလီဒိုမိုက်ကို ဥရောပ တိုက်နှင့် တခြား နေရာတွေမှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုံးစွဲနေကြပါပြီ၊ အဲဒီ ဆေးကို သုံးစွဲတဲ့ လူတွေထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေလည်း ပါပါတယ်’

ဆမ် ဟော်သုန်းက အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာပဲပြောပြော မစွမ်း ဂျော်ဒန် ပြောတာ ချက်ကျပါတယ်’

စီလီယာက ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘တကယ် ဖြစ်သင့်တာကတော့ အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့ အတွက် အိပ်ဆေး ကူရ သူတွေဟာ ဘယ်လို လူတွေလဲ၊ ကျွန်မ အတွေ့အကြုံ အရ ပြောရမယ် ဆိုရင် အဲဒီ လူတွေဟာ သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေပါပဲ၊ ဒီတော့ သာလီဒိုမိုက်ကို သက် ကြီး ရွယ်အို ဂေဟာ တစ်ခု သို့မဟုတ် နှစ်ခုမှာ စမ်းသပ် ကြည့်သင့်တယ်လို့ ကျွန်မ အဆိုပြုချင်ပါတယ်’

နောက်ဆုံးတွင် ဥက္ကဋ္ဌ အီလီ ကမ်ပါဒေါင်း အပါအဝင် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များ က စီလီယာ၏ အဆိုပြုချက်ကို လက်ခံကြောင်း ပြောဆို ခဲ့ကြသော်လည်း ဒေါက်တာ လော့ဒ်ကမူ တုံ့ကိုဘာဝေ နှုတ်ဆိတ်၍ နေခဲ့လေသည်။

စီလီယာက သူနှင့် ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ် အကြားတွင် ရန်ငြိုး ဝင် သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်သည်။ ထိုရန်ငြိုးသည် အနာဂတ် ကာလ အထိ မပြေဘဲ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ထိုအချိန်ကမူ ထိုကိစ္စကလေးသည် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေး တစ်ရပ် ချုပ်ငြိမ်း ပြီးဆုံးသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

အင်ဒရူးနှင့် စီလီယာတို့သည် အလုပ် များလှသည့် ကြားကပင် ရောင်းရန် ရှိ သော အိမ်များကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုကြပြီး မောရစ်စ်တောင်းမြို့ ဆင်ခြေပုံး ရှိ ကွန်ဗင့် စတေရှင် လူနေ ရပ်ကွက်မှ အိမ်အိုကြီး တစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်ကြ သည်။

ထိုအိမ်သည် အင်ဒရူး၏ ဆေးခန်းနှင့် နှစ်မိုင်သာ ဝေးကွာပြီး စိန့်ဘီဒ် ဆေးရုံနှင့် ဆိုပါက ပို၍ပင် နီးပေသည်။ စီလီယာ ကိုယ်တိုင်ကမူ ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ် ရုံးချုပ်သို့ သွားရောက်သည့် နေ့တွင် ဆယ်မိုင် ခရီး သွားရမည် ဖြစ် ပေသည်။

အိပ်ခန်း ငါးခန်း ပါသော အိမ်အိုကြီးကို အစ ပထမတွင် အင်ဒရူးက မနှစ်ခြိုက်လှသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အင်တင်တင်နှင့် သဘော တူလိုက် သည်။

ထို အိမ်ကို ဝယ်ယူပြီးနောက် ဧပြီ လကုန်တွင် ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြ သည်။

ထိုအချိန်တွင် စီလီယာသည် ကိုယ်ဝန် ငါးလ ရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် နှစ် ယောက်စလုံး ဝမ်းသာနေကြသော အချိန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

၆

၁၉၅၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ သို့မဟုတ် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ လက်ထပ်ပြီး ကိုးလ နှင့် ရက်သတ္တ တစ်ပတ် အကြာတွင် စီလီယာ၏ အချိန်ဇယား အတိုင်း အင် ဒရူးနှင့် စီလီယာတို့၏ ပထမ ကလေးကို မွေးဖွားသည်။ ထိုကလေးမှာ အလေး ချိန် ခုနစ်ပေါင်ခွဲ ရှိပြီး ကျန်းမာသော မိန်းကလေး ဖြစ်ရာ လီဆာဟု အမည် ပေးလိုက်သည်။

စီလီယာသည် သူ့စကား အတိုင်း အလုပ်ခွင်မှ တစ်နှစ် နားပြီး လီဆာ ကို ပြုစုသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကွန်ဗင့် စတော့ရှင်မှ နေအိမ်ကိုလည်း မွမ်းမံ ပြုပြင်ခဲ့သည်။

စီလီယာသည် ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ် မပြတ်ပါ။

ဆမ် ဟော်သုန်းသည် နိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ လက်ထောက် ရောင်းဝယ်ရေး မန်နေဂျာ ရာထူးသို့ တိုးမြှင့် ရောက်ရှိသွားပြီး စီလီယာ ပြန်လာရန် အဆင် သင့် ဖြစ်နေချိန်တွင် တစ်နေရာရာ၌ အလုပ် ပြန်ပေးပါမည်ဟု အာမခံလိုက် သည်။

ထိုနှစ်သည် ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ် ကုမ္ပဏီ အတွက် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းသော နှစ်တစ်နှစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး ဂျော်ဒန်က လိုထရိုမိုင်စင် ဆေးကို ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်အောင် အသုံးပြု ပေးခဲ့ပြီးနောက် လပေါင်း အနည်းငယ် အကြာတွင် ထိုဆေးကို အက်ဖ်ဒီအေက ရောင်းချခွင့် ပြုလိုက်၏။ လိုထရိုမိုင်စင် ဆေးသည် အောင်မြင်မှု ရရှိသည်သာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ချိုးကျူးကြသည်။

လိုထရိုမိုင်စင်သည် ဖဲလ်ဒင်း ရောသ် သမိုင်းတွင် ပို၍ အမြတ်အစွန်း ရရှိသော ဆေးဝါး တစ်ခု အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

လိုထရိုမိုင်စင် ရောင်းပန်း ပွင့်အောင် ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့မှုကြောင့် ဆမ် ဟော်သုန်းက စီလီယာအား ပြန်လက်ခံရန် အဆိုပြုချက်ကို အားလုံးက ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။

သမိုင်းကြောင်း အရ ကြည့်မည် ဆိုပါကလည်း ၁၉၅၉ ခုနှစ်သည် ထူးခြားသော နှစ်တစ်နှစ် မဟုတ်ပါ။ ထိုနှစ် မေလတွင် အစွရေး ဝန်ကြီးချုပ် ဒေးဗစ် ဘင်ဂူရီယန်က အိမ်နီးချင်း အာရပ် နိုင်ငံများနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းမည် ဖြစ်ကြောင်း ကမ္ဘာသို့ ကြေညာလိုက်သည်။ ထိုလမှာပင် မျောက်နှစ်ကောင်သည် အမေရိကန် ကြည်းတပ်မှ ဒုံးပျံကို စီး၍ မိုင်သုံးရာ မြင့်သော အာကာသထဲသို့ ခရီး ဆန်ခဲ့ကြပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ မသေမပျောက် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် လူသားများသည်လည်း ထိုကဲ့သို့ ခြေဆန်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြသည်။

စီလီယာ သတိ ထားမိသော အခြား ကိစ္စ တစ်ခုမှာ တင်းနက်ဆီး ပြည်နယ်မှ ဒီမိုကရက်တစ် ဆီနေတာ ကီးဖော နာယက အဖြစ် ဦးဆောင်သော ဆပ်ကော်မတီက ထိုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လောကကို ဦးတည်ချက် ထား၍ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုများ စတင် ပြုလုပ်နေသည် ဆိုသော သတင်းပင်တည်း။

ဝါရှင်တန်ရှိ လွှတ်တော် နှစ်ရပ်စလုံးတွင် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လောက အတွက် ထောက်ခံ မဲဆွယ်ပေးမည့်သူ များပြားလှသဖြင့် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်မှု လောကမှ ဝန်ထမ်းများက ဆီနေတာ ကီးဖောအား မမှုလောက်သော အနှောင့်အယှက်ကလေး တစ်ခု အဖြစ် သဘောထားခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ကုန်ပိုင်း၌ စီလီယာသည် နယူးဂျာဆီ ပြည်နယ် အတွက် ဆေးရောင်း ဈေးသည် အဖြစ် ပြန်လည်၍ တာဝန် ထမ်းဆောင်သည်။

စီလီယာ၏ မိခင် မီးလ်ဒရက်သည် မြေးဖြစ်သူနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိစေရန် ဖိလဒယ်ဖီးယားမှ တစ်ခါတစ်ရံ လာရောက် လည်ပတ်လေ့ ရှိသည်။

အင်ဒရူး၏ လုပ်ငန်းတွင်လည်း အနှောင့်အယှက် ကလေး တစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုသောကသည် မည်သည့် အတိုင်းအတာ အထိ အရေးကြီးကြောင်း အင်ဒရူး

mgyoe.com

ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ ထိုကိစ္စမှာ ဒေါက်တာ နိုအာ တောင်းဆင်းနှင့် ပတ်သက်
သည်။

အင်ဒရူး၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာဝန်ကြီး နိုအာ တောင်းဆင်းသည်
စိတ် တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိသော အရိပ် လက္ခဏာများကို တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အချိန်
ကာလ အတော်အတန် ခြား၍ အတော် ခပ်များများ ကြုံတွေ့လာရလေသည်။
ထိုကိစ္စများကို အင်ဒရူးက ပြန်တွေး ကြည့်လိုက်သော အခါ ‘ခွကျကျ အပြု
အမူ’ ဟု ဆိုခြင်းက ပို၍ နီးစပ်ကြောင်း သတိထားမိလာသည်။

ထို အကျင့်စရိုက် နှစ်မျိုးစလုံးသည် သိက္ခာ ရှိသော ဆရာဝန်ကြီး၏
ပင်ကို စရိုက်နှင့် လုံးဝ စပ်ဟပ်မှု မရှိသောကြောင့် နေ့စဉ် သတိ ထားမိနေ
သော အင်ဒရူး အဖို့ ပဟေဠိ ဖြစ်နေရလေသည်။

အင်ဒရူး သိသော အဖြစ်အပျက် သုံးခု ရှိသည်။

နိုအာ တောင်းဆင်း၏ ရုံးခန်းထဲ၌ သူနှင့် အင်ဒရူးတို့ စကား ပြောနေ
ကြစဉ် တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံက မကြာခဏ အနှောင့်အယှက် ပေးနေ
သောကြောင့် သူ စိတ်တိုလာပြီး တစ်ဖက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကို တိုတိုတောင်းတောင်း
ပြောဆိုပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းကြိုးကို ဆွဲဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး
တယ်လီဖုန်းကို ပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်ရာ စာတွဲ ဗီရိုနှင့် ထိခိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်း
ပျက်စီးသွားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် နိုအာ တောင်းဆင်းသည် ဘာမှ
မဖြစ်သလို ဆက်၍ စကား ပြောနေလေသည်။

နောက်ထပ် ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ် ကြာမြင့်သော အခါ အင်ဒရူးသည်
နိုအာ တောင်းဆင်း မောင်းနှင်သော ကားကို စီးနင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။
ဖြုန်းခနဲ ဆိုသလို နိုအာသည် လီဗာကို တအားကုန် နင်းပြီး အရှိန်ပြင်းပြင်း
နှင့် လမ်းကွေ့များအား အရမ်းကာရော ချိုးကွေ့နေသလို မီးနီကိုပါ အတင်း
ဖြတ်မောင်း နေတော့သဖြင့် အင်ဒရူး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အင်ဒရူးက အော်ဟစ်၍ တားမြစ်သေးသော်လည်း သူ ကြားပုံ မရပါ။
သူတို့သည် ကံကောင်း ထောက်မစွာဖြင့် အထိအခိုက် မရှိဘဲ စိန့်ဘီဒီ ဆေးရုံ
မော်တော်ကား ရပ်ရန် နေရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသည်။ အင်ဒရူးက
ထိုကဲ့သို့ မမောင်းနှင်သင့်ကြောင်း ကန့်ကွက် စကား ပြောသည်ကို နိုအာက
ခပ် ပေါ့ပေါ့ဆဆနှင့် ပခုံးကိုသာ တွန်ပြုခဲ့သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ နိုအာသည် မော်တော်ကားကို ပုံမှန် အတိုင်း
မောင်းနှင်ခဲ့ပြန်ကြောင်း အင်ဒရူး သတိ ထားမိပြန်သည်။

တတိယ အဖြစ်အပျက်မှာ ကာလ အတန် ကွာခြားပြီးမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း စိတ်မချမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံး ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စမှာ ထိုဆေးခန်းတွင် အင်ဒရူး မရောက်မီက စ၍ နီအာ အတွက် နှစ်ပေါင်း များစွာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ပေးခဲ့သော ဧည့်ကြို အတွင်းရေးမှူး မစ္စစ် ပါဆင်နှင့် ပတ်သက်သည်။

မစ္စစ် ပါဆင်သည် အသက် ခြောက်ဆယ့် ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သဖြင့် နှေးကွေး လေးလံလာသလို တစ်ခါတစ်ရံတွင် မေ့တတ် လျော့တတ်လာသည်။ သို့ရာတွင် အရေးကြီးလှသော ကိစ္စများတော့ မဟုတ်ပါ။

မစ္စစ် ပါဆင်သည် ရုံး အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ အတွက် ကျသင့် တန်ဖိုး လေးဆယ့်ငါး ဒေါ်လာ အစား ချက်လက်မှတ်ပေါ်တွင် ငါးဆယ့်လေး ဒေါ်လာ ဟူ၍ မှားရေးလိုက်မိသည်။ လက်တွေ့တွင် ထိုအမှားသည် အရေး မကြီးလှပါ။ ပိုငွေကို နောက်လ အတွက် ပေးပို့သော ငွေတောင်းခံလွှာတွင် မြီရှင် အနေနှင့် ဖော်ပြပေးလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ချက်လက်မှတ်ကို ကိုင်ထားသော နီအာသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး မစ္စစ် ပါဆင်အား အော်ငေါက်၍ ပြောဆိုလေတော့သည်။

‘မင်း တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ခွေးမပဲ၊ ကျုပ် ပိုက်ဆံတွေကို ဝေဿန္တရာ လုပ်ပြီး ကျုပ်ကို မွဲအောင် လုပ်နေတာလား’

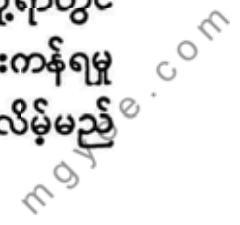
ထိုအခိုက်တွင် ဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသော အင်ဒရူးသည် မစ္စစ် ပါဆင်၏ သိက္ခာရှိရှိ တုံ့ပြန်ချက်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

‘ဒေါက်တာ တောင်းဆင်း၊ ကျွန်မဟာ ဒီလို ပုံစံမျိုးနှင့် တစ်ခါမှ အပြော မခံခဲ့ရဖူးဘူး၊ နောက်တစ်ကြိမ် အပြော ခံမယ်လို့လည်း စိတ်မကူးဘူး၊ ကျွန်မ အလုပ်က ထွက်တော့မယ်’

အင်ဒရူးက ကြားဝင် ဖျန်ဖြေရန် ကြိုးစားသော်လည်း နီအာက ‘ဝင် မပါနှင့်’ ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အင်ဒရူးက ထို ကိစ္စကို ပြန်ဖော်ရန် ကြိုးစားပြန်ရာ ဒေါက်တာ နီအာ တောင်းဆင်းက ပယ်ချလိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက်များသည် နောက်ပိုင်းတွင် ပို၍ အဖြစ် များ လာမည် ဆိုပါက အင်ဒရူး အနေနှင့် စိတ်ပူမိမည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့ရာတွင် အသက် ကြီးလာသူ မှန်သမျှသည် ပရိယေသန အတွက် နေ့စဉ် ရုန်းကန်ရမှု နှင့် အလုပ် များပြားမှုတို့ကြောင့် စိတ်တိုကြလိမ့်မည်၊ ပေါက်ကွဲကြလိမ့်မည်။

သာ ဖြစ်ကြောင်း အင်ဒရူးက ဆင်ခြင်မိသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုကိစ္စမှာ လူသားတို့၏ စရိုက် လက္ခဏာပင် ဖြစ်သည်။

အင်ဒရူးသည် ထိုကဲ့သို့သော ဖိအားများကို တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခံစားရ တတ်သော်လည်း စိတ်တိုတိုနှင့် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ နိအာကမူ ထိန်းထား နိုင်ပုံ မရပါ။

သို့တိုင်အောင် ထိုအဖြစ်အပျက်များက အင်ဒရူးအား သောက ဖြစ်စေခဲ့ ကြပါသည်။

စီလီယာ၏ လုပ်ငန်း တာဝန်များကမူ အထက်ဘက်သို့ ပို၍ မြင့်တက်လာ သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ၏ တစ်ရက်တွင် ဆမ် ဟော်သုန်းက စီ လီယာအား သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်ပြီး နယူးဂျော့ခ်ရှိ ဝေါလ် ဒေါ့ဖ် အက်စတိုးရီးယား ဟိုတယ်တွင် ဧပြီလ၌ ကျင်းပမည့် ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ်၏ နှစ်ဝက် ဌာနတွင်း အရောင်း ဆွေးနွေးပွဲ၌ ‘ဆေးဝါး လက်လီ ရောင်းဝယ် ရေး လုပ်ငန်း အပေါ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ အမြင်’ ဆိုသော ခေါင်းစဉ် ဖြင့် ပါဝင် ဟောပြောပေးရန် တာဝန် ပေးအပ်လိုက်သည်။

ဆမ် ဟော်သုန်းသည် နိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ ရောင်းဝယ်ရေး တာဝန်ကို ယူ ထားရသည့်တိုင် စိတ်လက် ချမ်းသာစွာ ရှိနေပုံ ရသည်။ ဆံပင်ကလည်း သိသိ သာသာ ပိုပါးလာသည်။ နောက်တစ်နှစ် ကြာ၍ သူ့အသက် လေးဆယ် ပြည့် ချိန်တွင် ခေါင်း ပြောင်နေလိမ့်မည်ဟု စီလီယာက တွေးလိုက်၏။

ဆမ် ဟော်သုန်းက...

‘မင်းရဲ့ ဟောပြောချက်ဟာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် ဟာသ ပါတာမျိုး ဖြစ် သင့်တယ်၊ လေးနက်တာတွေ မပါစေနဲ့၊ ဝီဝါဒ ကွဲစရာတွေ မပါစေနဲ့၊ ဆယ့်ငါး မိနစ်စာ ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ၊ မင်းက ဟောပြောချက် စာမူကြမ်း ကို ကြိုတင် ပြချင်တယ် ဆိုရင် ကျုပ်က ကြိုဖတ်ပြီး အကြံဉာဏ် ပေးပါ့မယ်’

‘အဲဒီ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်မ မှတ်ထားပါ့မယ်’

‘မင်းရဲ့ နယ်မြေထဲမှာ ဆေးရောင်း စံချိန် ကောင်းတယ်ကွ၊ ဆက်လက် ထိန်းထားပါကွာ’

ဆမ်က ချီးကျူးလိုက်၏။

‘ကျွန်မ ကြီးစားပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးဝါး အသစ်တွေ ရလာမယ် ဆို ရင် ပိုကောင်းမှာပဲ၊ ဒါနှင့် စကားမစပ် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က မစ္စတာ ကမ်ပါဒေါင်း ပြောခဲ့တဲ့ သာလီဒိုမိုက် အိပ်ဆေး ဘာဖြစ်သွားသလဲ’

‘ကျုပ်တို့က ပယ်လိုက်တယ်၊ မင်း အကြံ ပေးသလို သက်ကြီး ရွယ်အို ဂေဟာတွေမှာ စမ်းသပ် ကြည့်ပေမဲ့ အိပ်ဆေး အဖြစ် အစွမ်း မထက်တဲ့ အတွက် သုတေသနဌာနက မထောက်ခံဘူး၊ ချီမီ ဂရုနင်သော ကုမ္ပဏီကို ပြန်အပ်လိုက် ငြိ’

‘ဒါနှင့် လမ်းဆုံး သွားရောလား’

‘ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်နှင့်တော့ လမ်းဆုံးသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မာရဲလ် ကုမ္ပဏီက သာလီဒိုမိုက်ကို လက်ခံပြီး ကီဗာဒွန် အမည်နှင့် ကနေဒါနှင့် အမေရိကမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရောင်းဖို့ စီစဉ်နေတယ်လို့ ကြားရတာပဲ’

ထိုရက် နောက်ပိုင်းတွင် စီလီယာသည် ညနေခင်းများနှင့် ရက်သတ္တပတ် နားရက်များတွင် အရောင်း ဆွေးနွေးပွဲ၌ သူ ဟောပြောမည့် ဟောပြောချက်ကို ပြုစုရင်း အလုပ် ရှုပ်နေပြန်လေတော့သည်။

၇

‘ရှင်တို့ အများစုဟာ အိမ်ထောင်ရှင်တွေပဲ ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်’

စီလီယာသည် သူ ရင်ဆိုင်နေရသော အမျိုးသားများ၏ မျက်နှာများ ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ဒီတော့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ သဘာဝကို ရှင်တို့ သိကြပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ တို့ဟာ မကြာခဏ ဆိုသလို ဇေဝေဝါ ဖြစ်တတ်ကြတယ်၊ စိတ်ရှုပ်ထွေး သွား တတ်ကြတယ်၊ တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း အားလုံးကို မေ့သွားတတ်ကြ တယ်’

‘မင်းက ထူးချွန်တဲ့ သူပဲ၊ မေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

ရှေ့နားမှ တစ်ဦးဦးက ခပ်တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်၏။

စီလီယာက ပြုံးလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသွားသည်။

‘ကျွန်မ မေ့သွားတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ ဒီကနေ့ ကျွန်မ ဘယ် လောက် ကြာအောင် ပြောရမယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဆယ်

မိနစ်က ဆယ့်ငါး မိနစ် အထိလို့ ပြောလိုက်သလိုလို ဇေဝေဝါ ဖြစ်နေမိပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကလည်း ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ရှင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမျိုး သမီး တစ်ယောက်ဟာ အမျိုးသား ငါးရာလောက်နှင့် တရင်းတနှီး ဖြစ်လာ အောင် အဲဒီလောက် တိုတောင်းတဲ့ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ ဆောင်ရွက်နိုင် စွမ်း ရှိပါ့မလားရှင်’

ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံ တစ်သံကလည်း ‘မင်း ကြိုက် သလောက်သာ အချိန် ယူပါကွာ’ တဲ့။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီ စကားမျိုး ပြော ပါစေလို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်နေတာပါ’

စီလီယာသည် သူ့အား နှစ်ခု သုံးခုကျော်မှ စိုက်ကြည့်နေသည့် ဆမ် ဟော်သုန်းနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆုံမိအောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

စီလီယာ၏ ပရိသတ်သည် အလပ်စကား၊ ဖလော်ရီဒါ၊ ဟာဝိုင်ယီ၊ ကယ်လီဖိုးနီးယား၊ ဒါကိုတာ၊ တက်ဆက်၊ နယူး မက်ဆီကို၊ မိန်းနှင့် ထိုပြည် နယ်များ ကြားရှိ ဒေသများမှ လာရောက်ကြသော အရောင်း ဈေးသည်များ၊ ကြီးကြပ်ရေးမှူးများနှင့် ခရိုင် မန်နေဂျာများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

‘ရှင်တို့ကို စကား ပြောဖို့ ကျွန်မကို ဖိတ်ခေါ်စဉ်က ဆေးဝါး လက်လီ ရောင်းသူ တစ်ယောက် အနေနှင့် ကျွန်မရဲ့ အတွေ့အကြုံ တချို့ကို ပြောပြဖို့ အကြံပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ပြောဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ ကျွန်မကို လေးလေးနက်နက် ကိစ္စမျိုးတွေနှင့် အငြင်းအခုံ ဖြစ်စေမယ့် ကိစ္စတွေကို မပြော ဖို့လည်း သတိ ပေးထားပါတယ်။ အဲလေ ဒါကတော့ သိပ် မလွယ်ကူပါဘူး။ အခု ကိစ္စဟာ လေးနက်တဲ့ ကိစ္စမျိုး ဆိုတာ ရှင်တို့ အားလုံး သိကြပါတယ်။ ဒီ တော့ ကျွန်မတို့က အလေးအနက် သဘော ထားရမှာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ ယုံကြည် ထားတဲ့ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ဆေးရောင်း လုပ်ငန်းမှာ ဝင်ရောက် လုပ် ကိုင်နေကြတဲ့ လူတွေဟာ ရိုးသားရမယ်၊ ပွင့်လင်းရမယ်၊ လိုအပ်လာရင် တစ် ဦးကို တစ်ဦး ဝေဖန်ရမယ် ဆိုတာပါပဲ’

သူ စကား ပြောနေစဉ် စီလီယာသည် များပြားလှသော အရောင်း ဈေး သည်များကိုသာမက ရှေ့တန်းရှိ သီးသန့် ခုံတန်းများ၌ ထိုင်နေကြသော ဖဲလ် ဒင်း ရော့သ် ဘုတ်အဖွဲ့ ချယ်ယာမင်၊ ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ် ဥက္ကဋ္ဌ၊ အမှုဆောင် ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အရောင်း ဌာန ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အခြား တစ်ဆယ့် နှစ်ဦးခန့် တို့ကိုပါ သတိ ထားလိုက်မိသည်။

ထို လူအုပ်ထဲတွင် ထိပ်ပြောင်လူနီးပါး ဖြစ်နေသော ဆမ် ဟော်သုန်းလည်း ပါဝင်သည်။

ဖဲလဲဒင်း ရောသ် ဥက္ကဋ္ဌ အီလီ ကမ်ပါဒေါင်းသည် ရှေ့တန်း အလယ်ခုံ၌ ထိုင်နေပြီး ဘုတ်အဖွဲ့ ချယ်ယာမင် ဖလွိုက် ဗန်ဟောက်တင်ကမူ သူ့ နံဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။

‘ဝေဖန်ရေး ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်မ သုံးစွဲခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဝေဖန်သုံးသပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျွန်မက ဒီအခမ်းအနားမှာ အပြုသဘောနှင့် ပါဝင် ဆောင်ရွက်ချင်စိတ် ရှိနေတဲ့ အတွက် ကြောင့်ပါပဲ။ ပြီးတော့လည်း အခု ကျွန်မ ပြောမယ့် အချက်အလက် အားလုံးဟာ ကျွန်မ ပြောရမယ့် ခေါင်းစဉ်ရဲ့ ဘောင် အတွင်းမှာ ပါဝင်ပါတယ်လို့ ပြောပါရစေရှင်’

သူ့ စကားကို စိတ်ဝင်စားလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း စီလီယာ သိလိုက်၏။ အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

‘ရှင်တို့လို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ပါဝင် အလုပ် လုပ်နေရတဲ့ ကုမ္ပဏီနှင့် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ကျွန်မ အလွန်ပဲ သံယောဇဉ် ဖြစ်မိပါတယ်။ အဲဒီ လုပ်ငန်း နှစ်ခုစလုံးဟာ ကောင်းကျိုးတွေကို အတိတ်ကာလတုန်းက မြောက်မြောက်မြားမြား ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့သလို နောင်ကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပေးဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေး လက်လီ ရောင်းချမှုနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား မှားယွင်းနေတာတွေ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ဘယ်လို ကောင်းအောင် ပြုပြင်သင့်တယ် ဆိုတဲ့ ကျွန်မ အမြင်ကို တင်ပြပါ့မယ်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းဟာ ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ လိုထရိုမိုင်စင်လို ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေနှင့် ကြုံတွေ့ရသလို မကောင်းတဲ့ ဆေးဝါးတွေ အဲဒီ ဆေးဝါးတွေကို ညာဝါး ဖြီးဖြန်းပြီး ရောင်းချတဲ့ ဆေး အရောင်းသမားတွေနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ အဲဒီ အတွေ့အကြုံမျိုးကို အခြားဆရာဝန်တွေလည်း ကြုံဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ကိစ္စကတော့ ပြင်ဆင်သင့် ပြင်ဆင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ’

အရေးကြီးသော အပိုင်း ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် စီလီယာက သူ ပြောရမည့် စကားလုံးများကို သတိထားပြီး ရွေးချယ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မ ခင်ပွန်းရဲ့ အတွေ့အကြုံ အရ သူက နယ်လှည့် ဆေးရောင်းသမားတွေကို သုံးမျိုး သုံးစား ခွဲခြားထားပါတယ်။ ပထမ အမျိုးအစားကတော့ မိမိ

mgyoe.com

ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်တဲ့ ဆေးဝါးတွေ အကြောင်း ဂဿနာ သိထားတဲ့ အပြင် ဆရာဝန်တွေကို အဲဒီ ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်စေတဲ့ ဆေး တန်ပြန်မှုတွေ အပါအဝင် သိသင့် သိထိုက်တာ မှန်သမျှကို ရိုးရိုးသား သား တင်ပြလေ့ ရှိတဲ့ လူတွေ၊ ဒုတိယ အမျိုးအစားကတော့ ကိုယ် ရောင်းတဲ့ ဆေးဝါး အကြောင်း အသိပေး မခံရတဲ့ အပြင် ဆရာဝန်တွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောမပြတ်တဲ့ လူတွေ၊ တတိယ အမျိုးအစားကတော့ သူတို့ ရောင်းနေတဲ့ ဆေးဝါးကို ဆရာဝန်က သုံးစွဲလာအောင် ညှာပဲ ပြောရ ပြောရ လိမ်ပဲ ပြောရ ပြောရ ဘာမဆို ပြောမယ် ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးပါပဲ။

‘အဲဒီ အုပ်စု သုံးမျိုးထဲမှာ ပထမ အုပ်စုက လူ အများဆုံး ဖြစ်ပြီး ကျန် အုပ်စု နှစ်စုကတော့ လူနည်းစုကလေးတွေပါလို့ ကျွန်မ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒါက မမှန်ကန်ပါဘူး။ ဒုတိယနှင့် တတိယ အုပ်စု တွေက ပထမ အုပ်စုထက် အများကြီး ပိုများပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အချက် အလက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောဆိုပြီး ရောင်းချရမယ် ဆိုတဲ့ လက်လီ ရောင်းချမှု အရည်အချင်းဟာ သိပ်ကို ညံ့ဖျင်းနေပါတယ်။ အဲဒီလို ညံ့ဖျင်းမှုဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီ အပါအဝင် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးမှာ ရှိနေပါတယ်’

ပရိသတ် ရှေ့ပိုင်းတွင် ထိုင်နေသော စီမံ ခန့်ခွဲမှု ဝန်ထမ်းများ အကြား ၌ သာမက နောက်ပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များထဲ၌ပင် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်လာကြ သော အရိပ်အယောင်များကို စီလီယာ မြင်တွေ့လာရသည်။

တစ်ယောက်က လှမ်းအော်လိုက်၏။

‘ဟေး ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

ထို တုံ့ပြန်မှုမျိုးကို မျှော်လင့်ထားသော စီလီယာက ရှင်းလင်း ပြတ်သား သော လေသံနှင့် ဆက်ပြောသွားသည်။

‘ရှင်တို့က မေးခွန်း နှစ်ခုကို မေးနေကြလိမ့်မယ် ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ မေးခွန်း တစ်ကတော့ သူ ဒီအချက်တွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ၊ သက်သေ ကော ပြနိုင်မှာလား၊ မေးခွန်း နှစ်ကတော့ အခုလို ကျုပ်တို့ အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေကြချိန်မှာ စိတ် မချမ်းသာစရာ ကောင်းတဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ဖော်ထုတ် လာရတာလဲ’

ပရိသတ်ထဲမှ အသံ တစ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့က မေးနေတယ်လေ’

စီလီယာကလည်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘ရှင်တို့ မေးသင့်ပါတယ်၊ အဖြေလည်း ရထိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ပြောလည်း ပြောပါ့မယ်၊ ကျွန်မ ပြောနေတဲ့ ကိစ္စတွေ အကြောင်း ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ သိနေသလဲ ဆိုတာကတော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် အသိပေး မခံရတဲ့ ဒုတိယ အုပ်စုထဲမှာ ပါနေလို့ပါပဲ၊ ဒေါက်တာတွေဆီကို ဆေးရောင်းဖို့ သွားတဲ့ အခါ ကျွန်မဟာ အရည်အချင်း မပြည့်ဝတဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးမှုကို မရခဲ့သလောက်ပါပဲ၊ ဒါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ကလေး တစ်ခုကို တင်ပြပါရစေရင်’

စီလီယာက သူ့အား ‘မတောက်တခေါက် ဗဟုသုတကလေးနှင့် မင်း ပြောတဲ့ စကားတွေကို ဆေး ကြော်ငြာ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ စက္ကန့် နှစ်ဆယ်လောက် ဖတ်ရုံနှင့် အကုန် သိတယ်ကွ’ ဟု ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ပြောဆိုပြီး သူ ကန်ထုတ် ခံခဲ့ရသော ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်သည်။

‘အဲဒီ ဆရာဝန်ကြီး ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ဟာ ဆေးရောင်းဖို့ မသွားခင် ဆေးဝါးတွေ အကြောင်း ဂဗာနာ သိထားသင့်ကြပေမဲ့ အရည်အချင်း ပြည့်ဝတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေနှင့် ဆေးဝါးတွေ အကြောင်း ဆွေးနွေး နိုင်လောက်အောင် ကျွန်မတို့ဟာ အရည်အချင်း မပြည့်ဝကြပါဘူး၊ ပြီးတော့လည်း နယ်လှည့် ဆေးရောင်းသူတွေက မမှန်ကန်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ပြောဆို သွားပါတယ်လို့ ဆရာဝန်တွေက တိုင်ကြားကြတဲ့ စာတွေကိုလည်း ကျွန်မ စုဆောင်းထားပါတယ်’

စီလီယာက စာတွဲ တစ်ခုကို မြှောက်ပြလိုက်၏။

‘ကျွန်မက နမူနာတွေ ကောက်နုတ် တင်ပြပါ့မယ်၊ ဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးစာပါမှ ရောင်းချလို့ ရတဲ့ ပါနောလ်တုန်းဟာ သွေးတိုးသမားတွေ အတွက် အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေး တစ်မျိုးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဆီးချို ရောဂါ ရှိတဲ့ လူတွေနှင့် ရူမက်တစ် ရောဂါ ရှိတဲ့ လူနာတွေဟာ ဒီဆေးကို လုံးဝ မသုံးသင့်ပါဘူး၊ ဒီလို မသုံးသင့်ကြောင်း ဆေးညွှန်းထဲမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးရောင်းသူတွေက ပါနောလ်တုန်းဟာ လူနာ အားလုံး အတွက် သင့်လျော်တဲ့ ဆေး ဖြစ်ကြောင်း ဆရာဝန် ခြောက်ဦးကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

‘ကျွန်မတို့နှင့် ပြိုင်ဘက် ဆေးကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုက ကလိုရိုမိုင်စီတင်လို့ ခေါ်တဲ့ ပဋိဇီဝ ဆေးတစ်မျိုးကို ထုတ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီဆေးရဲ့ ဆေးတန်ပြန်မှုတွေထဲမှာ အသက် အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရတဲ့ အထိ သွေးဖောက်ပြန်မှုတွေ

ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ အတွက် ဒီဆေးကို အင်မတန် ဆိုးရွားတဲ့ ကူးစက်နာ ရောဂါတွေမှာသာ သုံးစွဲသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ ဆေးရောင်းသူတွေ က အန္တရာယ် လုံးဝ မရှိပါဘူးလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

‘ဒုတိယ အနေနှင့် ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ တင်ပြရ သလဲ ဆိုတော့ အခု ကိစ္စကို နားထောင် လာကြအောင် တခြား နည်းနှင့် လုပ် မရလို့ပါပဲ။ ကဲ ကျွန်မ ဒီကနေ့ လုပ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စဟာ ခေါင်းမာတယ်။ မိုက် မဲတယ်လို့ ပြောချင် ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီ ကို နှစ်နှစ်ကာကာ တွယ်တာတဲ့ စိတ် လေးနက်တဲ့ ခံယူချက်တွေနှင့် တင်ပြ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

‘ခု လောလောဆယ်မှာလည်း အောက် လွတ်တော်မှာ ဆေးဝါး ထုတ် လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကို စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုတွေ စတင် ပြုလုပ်နေပါပြီ။ ဒီ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုတွေဟာ ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်းကို အငြိုးထားတဲ့ သဘော မျိုး ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က ဒါကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမျိုး ထားရှိ နေကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆေးရောင်းချမှု စနစ်နှင့် ကျွန်မတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ပိုကောင်းမွန်လာအောင် ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှု မလုပ်ကြဘူး ဆိုရင် ကျွန်မတို့ မကြိုက်တဲ့ ပုံစံနှင့် ကျွန်မတို့ ကိုယ်စား အစိုးရက ဝင်လုပ် ပေးလာပါလိမ့်မယ်။

‘နောက်ဆုံး အနေနှင့် ခုနက ကျွန်မ တင်ပြခဲ့တဲ့ အကြောင်း အချက်တွေ ကြောင့် ၁။ ဆေးရောင်းချမှုဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်ကို ပြုစုတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီက ဦးဆောင် ဦးရွက် ပြုပေးဖို့၊ ၂။ ဆေးရောင်း ကိုယ်စားလှယ်တွေ အတွက် လေ့ကျင့်မှု သင်တန်းတွေ မွမ်းမံသင်တန်းတွေ ဖွင့်လှစ်ပေးပါလို့ အဆို ပြု တင်ပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စာတွဲကိုလည်း လေ့လာနိုင်ကြပါတယ်။

‘မင်္ဂလာရှိသော မွန်းလွဲပိုင်းပါရှင်၊ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
စီလီယာက စာရွက် စာတမ်းများကို စုဆောင်း၍ စကားပြော စင်မြင့် ပေါ်မှ ထွက်ခွာသွားရန် လှုပ်ရှားလိုက်စဉ် စိတ်မပါ လက်မပါ တီးလိုက်သော လက်ခုပုံသံ အနည်းငယ်ကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် တိတ်ဆိတ် သွားလေ တော့သည်။ မနှစ်ခြိုက်သော မျက်နှာထားများနှင့် ရှေ့ဘက် ခုံတန်း နှစ်တန်းတွင် ထိုင်နေကြသော စီမံခန့်ခွဲမှု ဝန်ထမ်းများ၏ လက်ခုပုံမတီးမှုကို နောက်ဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များက သံယောင်လိုက်ကြပုံ ရသည်။ ဘုတ်အဖွဲ့ ချယ် ယာမင်ကြီး စိတ်ဆိုးနေပုံ ရသည်။ သူသည် အီလီ ကမ်ပါဒေါင်းအား လေသံ

တိုးတိုးနှင့် ဒေါသတကြီး ပြောဆိုနေသည်။ အီလီ ကမ်ပါဒေါင်းကလည်း ခေါင်းညိတ်ရင်း နားထောင်နေသည်။

မကြာမီက ရာထူး တိုးမြှင့် ပေးခံခဲ့ရသော အရောင်း ဌာနမှ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ အာဗင် ဂရက်ဆင်သည် ဒေါသ ဖြစ်နေသော မျက်နှာထားနှင့် စီလီ ယာထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

‘ဒီမှာ ကလေးမ၊ မင်းမှာ အာဃာတတွေ များလွန်းတယ်၊ အတွေးအခေါ် တွေ မှားတယ်၊ ရဲတင်းလွန်းတယ်၊ မင်း တင်ပြတဲ့ အချက်အလက်တွေဟာ မှားနေတယ်၊ မင်း နောင်တ ရရလိမ့်မယ်၊ မင်းကို နောက်မှ အရေးယူမယ်၊ ခု လောလောဆယ်မှာတော့ မင်း ဒီ ဆွေးနွေးပွဲ ခန်းမထဲက ထွက်သွားပါ’

စီလီယာက ပြောလိုက်၏။

‘ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ စုဆောင်းထားတဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေကိုတောင် အနည်းဆုံး မကြည့်တော့ဘူးလား’

‘ကျုပ် ဘာကိုမှ မကြည့်ဘူး၊ မင်း ဒီက ထွက်သွားပါ’

‘မင်္ဂလာ ရှိသော မွန်းလွဲပိုင်းပါ မစ္စတာ ဂရက်ဆင်’

စီလီယာသည် ခေါင်းကို မော့ပြီး ထွက်ပေါက်ဆီသို့ ခပ်မှန်မှန် လျှောက် သွားတော့သည်။

သူ ဒီတစ်ပွဲတွင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရလေပြီ။ သို့ရာတွင် အားနွဲ့သူ တစ်ဦး အဖြစ် ထွက်ခွာသွားလိုစိတ် လုံးဝ မရှိပါ။

သူ ခန်းမဆောင်ထဲ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် အချို့သော အမျိုးသားများက ကရုဏာ သက်သော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေကြကြောင်း သတိ ထားလိုက် မိသည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏ နေပါဦး’

ဖြုန်းခနဲ မည်သည့် နေရာက ပေါ်ထွက်လာမှန်း မသိသော အသံ တစ် သံသည် အသံချဲ့စက်မှ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် စီလီယာ လန့်သွားမိ၏။

‘မစ္စစ် ဂျော်ဒန်၊ ခဏ စောင့်ပါဦး’

စီလီယာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ‘မစ္စစ် ဂျော်ဒန်၊ စောင့်ပါဦး’ ဆိုသော ထိုအသံ ထပ်မံ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် သူ ရပ်တန့်လိုက် သည်။

ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ထို အသံသည် ဆမ် ဟော်သုန်း၏ အသံ ဖြစ်ကြောင်း တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆမ်သည် စကားပြောစင်ပေါ်ရှိ မိုက်ခွက် ရှေ့တွင် ရောက်ရှိနေသည်။
ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြသည်။

‘ဆမ်၊ ဘာလုပ်တာလဲ’

အာဗင် ဂရက်ဆင်၏ အထိတ်တလန့် အမေးကို ဆမ် ဟော်သုန်းက

‘အာဗင်၊ ခင်ဗျား သည်းခံနိုင်မယ် ဆိုရင် မစွပ် ရှော်ဒန် မသွားခင် အား
လုံး ကြားစေချင်တဲ့ စကားကို ကျုပ် ပြောချင်ပါတယ်’

အာဗင်က စကားပြော စင်မြင့်ဆီသို့ မော့ကြည့်ပြီး စိတ်တိုတိုနှင့် မေး
လိုက်၏။

‘ကဲ ဘာပြောမှာလဲ’

‘ဒီလိုပါ အာဗင်၊ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် စာရင်းထဲမှာ ထည့်ပြီး ရေတွက် ခံ
ချင်တဲ့ အတွက်လို့ ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်လို ထည့်ပြီး ရေတွက်ရမှာလဲ’

ယခု တစ်ကြိမ်တွင် မတ်တတ် ထနေပြီ ဖြစ်သော အီလီ ကမ်ပါဒေါင်း
က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မစွပ် ရှော်ဒန်လို မိန့်ခွန်း ပြောရဲတဲ့ သတ္တိ ကျုပ်မှာလည်း ရှိချင်ပါ
တယ် ဆိုတာကို မှတ်တမ်း ဝင်စေချင်လို့ပါ။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ကျုပ်
တို့ရဲ့ ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်းက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မပြုပြင်ကြရင်
ဥပဒေနှင့် အတင်း ပြင်ခိုင်းလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆကို သဘော တူပါတယ်။
နောက်ဆုံး တစ်ချက်ကတော့ မစွပ် ရှော်ဒန်နှင့် ပတ်သက်ပါတယ်။ သူဟာ ဒီ
ကုမ္ပဏီကို အကျိုးပြုသူ ဖြစ်ကြောင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ သက်သေ ပြခဲ့ပါတယ်။
ကျုပ် အယူအဆ အရ ဆိုရင် သူက ခုတစ်ကြိမ် အကျိုး ပြုလိုက်ပြန်ပါပြီ။ သူ
ကို ဒီပုံစံနှင့် ဒီအခန်းထဲက ထွက်ခွာသွားခွင့် ပြုလိုက်မယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့
အားလုံးဟာ အင်မတန် အမြင် ကျဉ်းတဲ့ လူမိုက်တွေ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်’

စီလီယာသည် သူ ကြားနေသည့် စကားကို မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေ
မိသည်။ ဆမ် ယခု ပြုလုပ်လိုက်သော ကိစ္စသည် သူ့ ရာထူး၊ သူ့ မျှော်မှန်း
ချက်နှင့် ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်မှ သူ့ အတွက် အလွန် ကောင်းမွန်သော အလား
အလာတို့ကို စီလီယာ့ အတွက် စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း စီလီယာ
သဘော ပေါက်လိုက်သည်။

ဤတွင် အီလီ ကမ်ပါဒေါင်းသည် သူ့ ထိုင်ခုံသို့ ပြန်သွားပြီး ဘုတ်အဖွဲ့
ချယ်ယာမင် ဗန်ဟောက်တင်နှင့် ကမန်းကတန်း ဆွေးနွေးလေတော့သည်။

ပထမတွင် ဗန်ဟောက်တင်က ခေါင်းခါ နေသေးသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် အင်တင်တင်နှင့် သဘော တူလိုက်၏။

ဤတွင် အီလီ ကမ်ပါဒေါင်းက ဂရက်ဆင်ကို သူတို့ဆီသို့ လက်ပြု၍ ခေါ်လိုက်သည်။

အထက် လူကြီးပိုင်းတွင် ဆွေးနွေး ဆုံးဖြတ်နေကြခိုက် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များက စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ဂရက်ဆင် စကားပြော စင်မြင့်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားချိန်တွင် အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဂရက်ဆင်က စကားပြောခွက်ကို ဆမ် ဟော်သုန်းထံမှ လှမ်းယူလိုက်၏။ ဆမ် ဟော်သုန်း သူ့ ထိုင်ခုံဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ ဂရက်ဆင်သည် စိတ်ဝင်စားနေကြသော မျက်နှာများအား လျှောက်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် ထိရောက်မှု ရှိအောင် ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့လိုက်ပြီး အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ ရောင်းဝယ်ရေး ဆွေးနွေးပွဲတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူက ဘာပဲပြောပြော မပျင်းစေရပါဘူးလို့ အမြဲတမ်း အာမခံပါတယ်’

အားလုံး ရယ်လိုက်ကြ၏။

‘ကျုပ်ကို ချယ်ယာမင်ကြီးနှင့် ဥက္ကဋ္ဌတို့က ညွှန်ကြားလိုက်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အချိန်ပိုင်းကလေးက ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အားလုံး အလျင်စလို လုပ်မိကြတော့မလို့၊ မိုက်မိုက်ကန်းကန်းတောင် လုပ်မိကြတော့မလို့ပါပဲ။ ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိုရင် ကိုယ် လုပ်တာ မှားရင် ရဲရဲကြီး ဝန်ခံ ရဲရမယ်လို့ အမေက ဆုံးမလေ့ ရှိပါတယ်။ ကဲ မစွစ် ရော်ဒန်၊ ဒီအပေါ်ကို ကြွပါ။ ဆမ် ခင်ဗျားလည်း လာပါ’

သူတို့ အားလုံး စကားပြော စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြသော အခါ ဂရက်ဆင်က ပြောလိုက်၏။

‘မစွစ် ရော်ဒန်ကို ကျုပ် တောင်းပန်ကြောင်း ကြေညာပါတယ်။ တောင်းလည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံပေးချက်တွေကို ကျုပ်တို့ စဉ်းစားပါ့မယ်။ ကဲ ကဲ ခင်ဗျား အတွက် ပင်ပန်းနေပါ့မယ်ဗျာ၊ စာတွဲကြီးကို ကျုပ်ဆီ လှမ်းပေးလိုက်ပါတော့’

ဂရက်ဆင်က ပရိသတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြချက် တစ်ခုကို ခင်ဗျားတို့ မျက်မြင် တွေ့ကြရပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ နောင်ကိုလည်း...’

ကျန်ရှိနေသေးသော သူ့ စကားများသည် ပရိသတ်၏ ဩဘာ ပေးမှု အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားရလေ၏။ ခဏ အကြာတွင် စီလီယာအား ချီးကျူးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဝိုင်းရံ၍ လာကြတော့သည်။

ရက်သတ္တ တစ်ပတ် အကြာတွင် စီလီယာ၏ အကြံပြုချက် အတိုင်း ဖဲလ်ဒင်း ရောသ် ကုမ္ပဏီ၌ ရောင်းဝယ်ရေး သင်တန်း ဌာနကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ပြီး စီလီယာ အား လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး အဖြစ် တိုးမြှင့် ခန့်ထားလိုက်လေသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် အတွက် ကျန်ရှိနေသေးသော ကာလနှင့် ၁၉၆၁ ခုနှစ်တို့တွင် စီလီယာသည် ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်မှ ဆေး အရောင်း ကိုယ်စားလှယ်များအား သင်တန်း ပို့ချမှု လုပ်ငန်းထဲတွင် နစ်မြုပ်နေခဲ့သည်။

စီလီယာနှင့် ညွှန်ကြားရေးမှူး အသစ် ဖြစ်သူ တက်ဒီ အပ်ရှောတို့သည် ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြပြီး တာဝန် ဝတ္တရားများကို ခွဲဝေ ယူလိုက်ကြသည်။

စီလီယာက သင်တန်း အတွက် သင်ရိုး ညွှန်းတမ်းကို ရေးဆွဲပေးသည်။ တက်ဒီ အပ်ရှောက ထိုသင်တန်းကို အကောင်အထည် ဖော်သည်။

သင်တန်း ပို့ချရာတွင် လိုအပ်သော သိပ္ပံဆိုင်ရာ အချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ သုတေသန ဌာနမှ အကူအညီများကို မကြာခဏ တောင်းခံရန် လိုအပ်သောကြောင့် စီလီယာသည် ဒေါက်တာ လော့ဒ်နှင့် မကြာခဏ ဆွေး နွေးရလေ့ ရှိသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆွေးနွေးတိုင်း အဆင်မပြေ ဖြစ်ရလေ့ ရှိသည်။

ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်သည် အသက် သုံးဆယ့် ခြောက်နှစ်သာ ရှိသေးပြီး စီလီယာထက် အသက် ခုနစ်နှစ် ကြီးသော်လည်း သူ့ပညာ အရည် အချင်းမှာ အထင် ကြီးလောက်ပါပေသည်။ သူ့ပညာ အရည်အချင်းတွင် ဝစ်စ် ကွန်ဆင် တက္ကသိုလ်မှ ဘီအက်စ်စီ (ဂုဏ်ထူး) ဘွဲ့နှင့် အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်မှ ပီအိပ်ချ်ဒီ ဘွဲ့တို့ ပါဝင်သည့် အပြင် သိပ္ပံ အဖွဲ့အစည်းများတွင်လည်း ပါဝင်ခွင့် ရရှိထားသည်။

ဒေါက်တာ လော့ဒ်သည် အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်တွင် လက်ထောက် ပါမောက္ခ အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေစဉ် သိပ္ပံဆိုင်ရာ စာတမ်းများကို ရေးသားခဲ့ သည်။ ပဋိသန္ဓေတား ဆေးလုံးများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ ရေးသား တင်ပြခဲ့သော စာတမ်းကြောင့် ဆေးလုံး ထုတ်လုပ်ရာတွင် တိုးတက်မှုများ ရရှိခဲ့သည်။ သူ သည် တစ်နေ့သော အခါတွင် အလွန် အရေးကြီးသော ဆေးဝါးကောင်း တစ်လက်ကို ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်နိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြောင်း အများက မျှော် လင့်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်သည် အလွန် ပေါင်းရ သင်းရ ခက်သူ ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် ရောင်းဝယ်ရေး သင်တန်း အတွက် သုတေသန ဌာနမှ ရရှိသော အကူအညီမှာ မြောက်မြောက်မြားမြား ရှိပါပေသည်။

ဆေးဝါးများကို လက်လီ ရောင်းချသော လုပ်ငန်း၏ အရည်အသွေးအား မြှင့်တင်ရန် ဆိုသော အစီအစဉ်မှာ အပြည့်အဝ အောင်မြင်မှု မရရှိသလို ရာနှုန်း ပြည့် လက်ခံကြခြင်းလည်း မရှိပါ။ ဆေးရောင်း ကိုယ်စားလှယ်များ၏ လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်မှုကို အကဲဖြတ်နိုင်အောင် ဆရာဝန်များထံ ပေးပို့သော လျှို့ဝှက် မေးခွန်းလွှာများအား ကောက်နုတ်၍ စစ်ဆေးသော စနစ်ကို စီလီယာက တီ ထွင်လိုသော်လည်း ထိုအကြံပြုချက်ကို ပယ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆေးရောင်း ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်များ က တိုင်ကြားသော စာများအား ရောင်းဝယ်ရေး သင်တန်း ဌာနတွင် မှတ်တမ်း တင် ထားရှိလိုကြောင်း စီလီယာက တင်ပြခဲ့သော်လည်း ထိုစာများကို ရရှိပါ သည်ဟု မည်သူကမျှ ဝန်မခံခဲ့ကြပါ။ အကယ်၍ ထိုစာများကို ပေးပို့ခဲ့ကြ ပါကလည်း ထိုစာများသည် ဖိုင်တွဲများထဲတွင် နစ်မြုပ်နေကြပုံ ရပေသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆေးဝါး လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းများသည် နေ့စဉ်လိုလို ဖော်ပြ ပါရှိလာသည်။

ဆီနေတာ ကီးဖော ဦးဆောင်သော စုံစမ်းရေး အဖွဲ့၏ ဆက်လက် စစ် ဆေးမှုများသည် သတင်းစာဆရာများ အတွက် သတင်းထူးများ ရရှိစေသည့် ရွှေအိုးကြီး ဖြစ်နေသလို ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ်လို ကုမ္ပဏီများ အတွက် မမျှော်လင့် သော ဝေဒနာ တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်နေရပေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော လွှတ်တော် စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုများသည် နိုင်ငံရေးကို အသားပေးလေ့ ရှိပြီး ဆန္ဒကတိများ များပြားလှသော်လည်း အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သော အမှန်တရား အချို့ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပေသည်။

ဆီနေတာ ကီးဖော၏ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုကြောင့် ဆေးဝါးများ၏ ဈေးနှုန်းကို မတန်တဆ တိုးမြှင့် သတ်မှတ်ထားမှုများ၊ ကုမ္ပဏီ အချင်းချင်း မတရားပူးပေါင်း၍ ဥပဒေမဲ့ ဈေးနှုန်း ညှိနှိုင်း သတ်မှတ်မှုများ၊ ဆေးဝါး ပေးသွင်းခွင့် ကန်ထရိုက် ရရှိရေး အတွက် မသမာသော နည်းလမ်းများကို သုံးစွဲ၍ ဈေးနှုန်း တင်သွင်းမှုများ၊ ဆရာဝန်များထံ ပေးပို့သော ဆေးကြော်ငြာများတွင် ဆေးတန်ပြန်မှုများကို လျော့နည်း ဖော်ပြထားမှု၊ လုံးဝ မဖော်ပြဘဲ ထားရှိမှု၊ အစားအသောက်နှင့် ဆေးဝါး အုပ်ချုပ်ရေး ဌာနအား ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီများက ထိုးဖောက် စည်းရုံးမှု၊ အက်ဖ်ဒီအေမှ အရာရှိကြီး တစ်ဦးအား ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုက ဉာဏ်ပူဇော်ခ စုစုပေါင်း ဒေါ်လာ နှစ်သိန်း ရှစ်သောင်း ခုနစ်ထောင် ပေးခဲ့သည့် ကိစ္စရပ်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ချုပ်၍ ဆိုရမည် ဆိုပါက ဒီဇင်ဘာလတွင် စီလီယာက အင်ဒရူးအား ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း ထိုနှစ်သည် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း အတွက် ဂုဏ်ယူ ကြွားဝါနိုင်သော နှစ်တစ်နှစ် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ထိုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် စီလီယာ၏ အချိန်ဇယား အတိုင်း ဒုတိယကလေးကို မွေးဖွားခဲ့သောကြောင့် ထိုအချိန်တွင် စီလီယာ အလုပ်ခွင်မှ နားနေချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ ကလေးမှာ ယောက်ျားလေး ဖြစ်သောကြောင့် ဘရစ်ဟု နာမည် ပေးခဲ့ကြသည်။

လွန်ခဲ့သော လပေါင်း အနည်းငယ်က တစ်ဆယ့် ကိုးနှစ် အရွယ် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကလေး ဝင်နီ သြဂတ်စ်ကို အိမ်ဖော် အဖြစ် ရရှိခဲ့သောကြောင့် အင်ဒရူး ဇနီး မောင်နှံသည် သက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်ခဲ့ကြလေပြီ။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ကုန်ဆုံးခါနီးတွင် စီလီယာ သတိ ထားမိသော ကိစ္စတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ဂျာမန် အိပ်ဆေး သာလီဒိုမိုက်ကို ကီဗာဒွန်ဟု အမည် ပြောင်းထားသော ဆေးအား ရောင်းချခွင့် ပြုရန် မာရဲလ် ကုမ္ပဏီက အက်ဖ်ဒီအေသို့ တင်ပြ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မာရဲလ် ကုမ္ပဏီသည် ထိုဆေးကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရောင်းချရန် စီစဉ်ထားရှိပြီး ဆေးနမူနာများကို စမ်းသပ် သုံးစွဲပေးရန် ဆရာဝန် တစ်ထောင်ကျော်အား ဝေငှ ပေးခဲ့လေသည်။

mgyoe.com

ဘရစ်အား မွေးဖွားပြီးနောက် စီလီယာသည် ဒီဇင်ဘာ လလယ်တွင် အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ စီလီယာ အလုပ်ခွင်သို့ စောစောစီးစီး ပြန်ဝင် လာခြင်းမှာ ထိုရာသီသည် သင်တန်း ဌာနတွင် အလုပ် အလွန် များသော အချိန် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

အင်ဒရူးတွင်လည်း ပြဿနာ တစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုပြဿနာမှာ ဒေါက် တာ နိုအာ တောင်းဆင်းနှင့် ပတ်သက်သည်။ အင်ဒရူးသည် ဒေါက်တာ နိုအာ တောင်းဆင်းနှင့် ပတ်သက်သော အရပ်ဆိုးသည့် ကိစ္စ တစ်ရပ်ကို တွေ့ရှိလာ ရပြီး ဒေါက်တာ တောင်းဆင်းသည် ဆေးကုသမှု ပြုလုပ်ရန် အရည်အချင်း ပြည့်ဝမှု ရှိ မရှိ မေးခွန်း ထုတ်စရာ ဖြစ်လာရလေပြီ။

ဒေါက်တာ နိုအာ တောင်းဆင်းသည် မူးယစ်ဆေးဝါး စွဲနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

၉

ယခု အချိန်တွင် အသက် ငါးဆယ့် ရှစ်နှစ် ရှိနေပြီ ဖြစ်သော ဒေါက်တာ တောင်းဆင်းသည် အတွေ့အကြုံ များပြားပြီး ရင့်ကျက်သော ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု နှစ်ပေါင်း များစွာကပင် လက်ခံ ထားခဲ့ကြသည်။ သူသည် ဆင်းရဲ ချမ်းသာ မရွေး လူနာ မှန်သမျှကို ကရုဏာ ရှေ့ထား၍ ညီတူညီမျှ ဆက်ဆံလေ့ ရှိသည်။ သူ့ရုပ်သွင်က ထူးခြားသည်။ သူ့ အမူအရာ က အမြဲတမ်း ယဉ်ကျေးသည်။ သိက္ခာ ရှိသည်။ ရောဂါ စစ်တမ်း ထုတ်ရာ တွင်လည်း သူမတူအောင် ထူးချွန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကြည်ညိုသူ လူနာ ပေါင်း များစွာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိနေကြသည်။

အင်ဒရူးသည် ဒေါက်တာ တောင်းဆင်း၏ ဆေးကုသမှု စွမ်းရည်ကို လေးစားသည်။ ထို့အတူ သူတို့ နှစ်ဦး အကြားတွင် ခင်မင် တွယ်တာမှု သံ ယောဇဉ်များသည်လည်း ခိုင်မြဲစွာ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့လေပြီ။ အင်ဒရူးက ဒေါက်တာ တောင်းဆင်းအား ကြည်ညိုသည့် အခြား အချက် တစ်ချက်မှာလည်း သူသည် ဆေးလောကတွင် ခေတ်နောက်ကျပြီး မကျန်ရစ်ခဲ့အောင် စနစ်တကျ လေ့လာ ဖတ်ရှုလေ့ ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ရွယ်တူ ဆရာဝန် အများစုသည် ဖတ်ရှု လေ့လာလေ့ မရှိကြပါ။

mgyoe.com

နီဝင်ဘာလ၏ တစ်ညနေခင်းတွင် အင်ဒရူးသည် နားရက် ယူသည့် ကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် ဒေါက်တာ တောင်းဆင်း၏ ရုံးခန်းထဲသို့ တံခါးကို ခပ် ဖွဖွ ခေါက်ပြီး ဝင်သွားခဲ့သည်။

တောင်းဆင်းသည် အင်ဒရူးကို ကျောပေးနေရာမှ လန့်သွားသောကြောင့် ချာခနဲ လှည့်လိုက်ရာ သူ့ လက်ဖဝါးထဲတွင် အတော် ခပ်များများ ရှိနေသော ဆေးပြားများနှင့် ဆေးတောင့်များကို ကွယ်ဝှက်ရန် မေ့လျော့ သွားလေတော့ သည်။ သို့တိုင်အောင် ဒေါက်တာ တောင်းဆင်းသည် ဣန္ဒြေ မပျက်ခဲ့ပါက အင်ဒရူး ရိပ်မိခဲ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ရှက်စိတ်ကြောင့် အသား နီရဲသွားသော တောင်းဆင်းသည် အားတင်း လိုက်ပြီး ဆေးပြားနှင့် ဆေးတောင့်များကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်၍ ရေ တစ်ဖန် ခွက်နှင့် မျိုချလိုက်လေ၏။

ထိုကိစ္စ၏ ထူးခြားမှုကို လျစ်လျူရှုနိုင်စွမ်း မရှိသော တောင်းဆင်းက ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်သွားအောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

‘ငါ ခိုးစားတာကို မင်း မြင်သွားပြီကိုး၊ ခုတလော စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ကလည်း များတော့ တစ်ခါတလေ လုပ်မိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက လက် ဟောင်း ဝါရင့် သမားတော်ကြီး ဆိုတော့ ငါ့ဇာတ်ကို ငါနိုင်အောင် ကနိုင်ပါ တယ်ကွ’

ဒေါက်တာ တောင်းဆင်း၏ ဖြေရှင်းချက်ကို အင်ဒရူး မယုံကြည်ပါ။ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေသော စကားသံက ထိုဆေးလုံး ဆေးတောင့်များသည် ထို နေ့ အတွက် ဒေါက်တာ တောင်းဆင်း ပထမဦးဆုံး သောက်သုံးခဲ့သော ဆေး များ မဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြနေကြပါသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ သောက်နေတာလဲ’

‘ဒက်ဆီဒရင်းတို့ ပါကိုဒန်တို့ပါကွာ၊ ဒီမှာ အင်ဒရူး ဒီကိစ္စက ဘယ် လောက်များ အရေးပါနေလို့လဲ၊ ငါ့ဇာတ်ကို ငါနိုင်အောင် ကနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ကဲ မင်း ငါ့ကို လာတွေ့တဲ့ ကိစ္စက ဘာလဲ’

ဤတွင် အင်ဒရူးသည် သူ့ လာရင်း ကိစ္စကို ခပ်မြန်မြန် ဆွေးနွေးပြီး ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူ စဉ်းစားဖို့ လိုအပ်နေသည်။ တစ်ယောက် တည်း ရှိနေဖို့ လိုအပ်နေသည်။

အင်ဒရူးသည် ထိုဆေးပြား၊ ဆေးတောင့်များ၏ ပမာဏကို အံ့အားသင့် မိသည်။ ဆေးပြား ဆေးတောင့် တစ်ဒါဇင် သို့မဟုတ် ဆယ့်ငါးလုံးထက် နည်း

လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဒေါက်တာ တောင်းဆင်း၏ ဝန်ခံချက် အရ ထိုဆေးများသည် စိတ်ကြွဆေးများနှင့် စိတ်နှိမ်ဆေးများ ဖြစ်ကြသည်။ အရည်အချင်း ပြည့်ဝသော မည်သည့် ဆရာဝန်ကမှ ထိုဆေးများကို တွဲဖက်၍ သုံးစွဲစေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုဆေးများ၏ ပမာဏနှင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် အမှုအရာများက ဆေးစွဲနေသူ တစ်ဦး၏ အမှတ်အသားများပင် ဖြစ်ကြောင်း အင်ဒရူး နားလည်လိုက်သည်။

သူ ဘာ ဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ ချက်ချင်း ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စမှာ ဆေးဝါးများ အကြောင်း သူ ပို၍ သိလာအောင် လေ့လာရန်ပင်တည်း။

သူသည် နောက်ထပ် ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် အတွင်း အချိန်အား ရသရွေ့ ဆေးပညာရပ်နှင့် သက်ဆိုင်သော ရည်ညွှန်း စာကြည့်တိုက်များသို့ သွားရောက် လေ့လာခဲ့သည်။ အမေရိကန် ဆေးပညာ အသင်းက ဆရာဝန် စုစုပေါင်း၏ ငါးရာခိုင်နှုန်းသည် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှု၊ အရက် သေစာ စွဲမှုတို့ကြောင့် အဖတ်ဆယ် မရအောင် ပျက်စီးနေကြကြောင်း ခန့်မှန်းထားသည်။

အမေရိကန် ဆေးပညာ အသင်းက ထိုပမာဏ အထိ ခန့်မှန်းထားသည် ဆိုပါက တကယ် ပျက်စီးနေသော ပမာဏမှာ ပို၍ များပြားလိမ့်မည်ဟု အင်ဒရူးက ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်သည်။ အချို့ကမူ ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းမှ ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်း အထိ ရှိသည်ဟု ယူဆကြသည်။

ဆရာဝန်များ မူးယစ် ဆေးဝါး စွဲသွားကြခြင်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင် ကြီးမှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ကြသည်။ ဆေးဝါး အကြောင်း နောကျေအောင် နားလည်ကြသောကြောင့် ဆေးစွဲသည် အထိ ဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက် တစ်ချက်မှာ မူးယစ် ဆေးများကို အရ လွယ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်များသည် မည်သည့် ဆေးဝါးကို မဆို ဆေး အရောင်း ဈေးသည်ထံမှ လိုချင်သော ပမာဏ အထိ ရနိုင်လေ့ ရှိသည်။

အင်ဒရူး၏ လေ့လာ စုံစမ်းချက်များ အရ ဆေးစွဲပြီး ဒုက္ခ ရောက်နေသော ဆရာဝန်များအား ကူညီရန် သို့တည်းမဟုတ် ထိုဆရာဝန်များ၏ လူနာများအား အကာအကွယ် ပေးမည့် စီမံချက်များ မရှိကြောင်း သိလာရသည်။ ဆေးဝန်ထမ်း လောကသည် ထိုကိစ္စကို ဥပေက္ခာ ပြုထားလေ့ ရှိသည်။ ဥပေက္ခာ မပြုနိုင်သော အချိန်တွင်မူ ဖုံးဖိပေးလေ့ ရှိကြသည်။ ဆရာဝန် တစ်ဦးဦးသည် ဆေးစွဲနေကြောင်း အခြား မည်သည့် ဆရာဝန်ကမှ တိုင်ကြားခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

ဆေးစွဲသော ဆရာဝန်များ ဆေးကုသခွင့် လိုင်စင် ဆုံးရှုံးသွားသည် ဆိုသော အမှုများကိုလည်း အင်ဒရူး ရှာမတွေ့ခဲ့ရပါ။

သို့တိုင်အောင် 'နိအာ တောင်းဆင်း၏ လူနာများသည် ယခု အချိန်တွင် အန္တရာယ် ရှိနေကြပြီလော၊ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆေးခန်းကို စပ်တူ ဖွင့် လှစ်ထားပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင် အစား ဝင်၍ ကုသပေးလေ့ ရှိကြသောကြောင့် အင်ဒရူး၏ လူနာများသည်လည်း အန္တရာယ် ရှိနေကြပြီလော' ဆိုသည့် မေး ခွန်းများက သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေသည်။

ယခု အချိန် အထိ နိအာ တောင်းဆင်းသည် ဆေးကုသရာတွင် အမှား အယွင်း မရှိသေးသော်လည်း ထိုအနေအထားသည် ဆက်လက်၍ တည်ရှိပါ မည်လော။ သူ့ကို စိတ်ချနိုင်စွမ်း ရှိပါဦးမည်လော။ စိန့်ဘိဒ် ဆေးရုံတွင် ဆေး ပညာ ဌာနကြီးမှူး အဖြစ် သူ ယူထားသော ကြီးမားလှသည့် တာဝန်ကလည်း မည်သည့် အနေအထားတွင် ရှိနေပါသနည်း။

အင်ဒရူး ပို၍ စဉ်းစားလေလေ မေးခွန်းက ပိုများလာလေလေ၊ အဖြေနှင့် ပိုဝေးသွားလေလေပင် ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူက စီလီယာကို ဖွင့်ဟ၍ တိုင်ပင်ရတော့သည်။ စီလီယာက ဆေးရုံမှ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးဦးအား ထိုကိစ္စကို လုပ်ဇာတ် ခင်း၍ ပြောပြရန်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သဘောထားကို ယေဘုယျ မေးမြန်း စုံစမ်း ကြည့်ရန် အကြံပေးသည်။

ဤတွင် အင်ဒရူးသည် ဆေးရုံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လီယိုနတ် ဆွီသင်းထံ သွားရောက်ပြီး သူ့ထံမှ အကြံဉာဏ်များ ရယူလိုကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

'ဘယ်လို အကြံဉာဏ်မျိုးလဲ အင်ဒရူး'
'အဲဒါက မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်နေတယ်'

အင်ဒရူးက အမှန်တကယ် ဖြစ်နေသော အဖြစ်အပျက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကို လုပ်ကြံ၍ တင်ပြလိုက်သည်။

သူ စကား ပြောနေစဉ် လီယိုနတ် ဆွီသင်း စိတ်ပျက်သွားပုံကို သူ သတိ ထားလိုက်မိသည်။

သူ့စကား အဆုံးတွင် ဆွီသင်းက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။
'အင်ဒရူး၊ တခြား ဆေးရုံက ပြဿနာတွေ မပါဘဲနှင့်တောင် ကျုပ်ဆီမှာ ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းကို သိပ် သတိ ထားပြီး ဆောင်ရွက်ပါလို့ ကျုပ်က အကြံ ပေးလိုက်ချင်တယ်၊ အထူးသဖြင့်

သူက ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို စွပ်စွဲနေတာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် သူ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ဟာ အန္တရာယ် သိပ်များလှပါတယ်။ ကဲ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေး တယ်’

သူ သိနေပါသည်။ အင်ဒရူးက မည်သူ့ အကြောင်း ပြောပြနေသည်ကို လီယိုနတ် ဆွဲသင်း တိတိကျကျ သိနေကြောင်း အင်ဒရူး နားလည်လိုက်သည်။

ထိုကိစ္စကို လီယိုနတ် ဆွဲသင်းသာ သိခဲ့ရိုး မှန်လျှင် ဤဆေးရုံမှ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း သိကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် အင်ဒရူးထက် ပို၍ ဝါရင့်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်များက မည်သို့မျှ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြခြင်း မရှိပါ။

အင်ဒရူးသည် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ လီယိုနတ် ဆွဲသင်းက ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းကို နှင်လွှတ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံကို ဒေါ်လာ သန်းနှင့် ချီပြီး လူမယ့် ဧည့်သည်တွေ လာဖို့ ရှိနေတယ်။ တို့အတွက် အဲဒီလို အလှူငွေတွေ သိပ်လိုအပ်နေတယ်ကွာ၊ ဒါနှင့် စကားမစပ် မင်း ဆရာ သမား နိုအာလည်း လာလိမ့်မယ်။ သူက အလှူငွေ ကောက်ခံတဲ့ နေရာမှာ သိပ် အကူအညီ ရတယ်။ သူက လူတိုင်းနှင့် သိပုံရသလို လူတိုင်းကလည်း သူ့ကို သဘော ကျကြတယ်။ ဒေါက်တာ တောင်းဆင်းသာ မရှိရင် ဒီဆေးရုံကြီးကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဆက်ဖွင့် ထားနိုင်ပါ့မလဲလို့ တစ်ခါတလေ တွေးတောင် ကြည့်မိတယ်ကွာ’

ဒါပဲပေါ့။ သူ ပြောလိုက်သည့် စကားက ရှင်းပါသည်။ ဒေါက်တာ နိုအာသည် ဤဆေးရုံ အတွက် အလွန် တန်ဖိုး ရှိသူ ဖြစ် နေသည်။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ အရှက်ရစရာ ကိစ္စများ မဖြစ်ပေါ်စေချင်၊ ဝိုင်း ၍ ဖုံးဖိပေးကြပါ။ ပြဿနာ မရှိသလို ဟန်ဆောင် နေလိုက်ရင် သူ့အလိုလို ပြေလည် သွားပါလိမ့်မည်တဲ့။

နောက်ဆုံးတွင် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များ နည်းတူ ဘာမှ မလုပ်တော့ရန် အင် ဒရူး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာ နိုအာ တောင်းဆင်း၏ ဆေး ကုသသည့် လုပ်ငန်း မချွတ်ယွင်း မဆုတ်ယုတ်စေရေးနှင့် သူ့လူနာများ ဒုက္ခ မဖြစ်စေရေးတို့ အတွက် စောင့်ကြည့်ပေးရန် အင်ဒရူး သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်သည်။

အင်ဒရူးက သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စီလီယာအား ပြောပြလိုက်သော အခါ စီလီယာက သူ့အား ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော အဲဒါ အတွက် ရှင် တစ်နေ့ကျရင် နောင်တ ရရလိမ့်မယ်'

ဖဲလဲဒင်း ရောသ် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း သုတေသန ဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်သည် အသက် သိပ်မကြီးလှသေးသော သုံးဆယ့် ခြောက်နှစ် အရွယ်တွင် လူတိုင်း တောင့်တကြသော်လည်း လူတိုင်း မရနိုင်သော အောင်မြင်မှုကို ရရှိထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ရှုပ်ထွေးနေသော ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေး ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပြီး စိတ်ပျက်စရာ မဟုတ်သော ကိစ္စများကို လိုက်လံ ရှာဖွေ၍ စိတ်ပျက်နေမည့် လူစား ဖြစ်သည်။

သူ စိတ်ပျက်နေသော ကိစ္စ တစ်ရပ်မှာ သူ ရသင့် ရထိုက်သော လေးစားမှုကို သိပ္ပံပညာရှင် လောကရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ မရရှိဟု အထင် ရောက်ပြီး စိတ်ပျက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သိပ္ပံပညာရှင် လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းမှ သိပ္ပံပညာရှင်များအား ယေဘုယျအားဖြင့် ဒုတိယတန်းစား ပုဂ္ဂိုလ်များဟု မကြာခဏ ဆိုသလို လွဲမှားစွာ မှတ်ယူထားလေ့ ရှိကြသည်။

သို့တိုင်အောင် သူသည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်တွင် လက်ထောက် ပါမောက္ခ အဖြစ် အမှု ထမ်းဆောင်နေရာမှ ဖဲလဲဒင်း ရောသ် ကုမ္ပဏီနှင့် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းသို့ သူ့ဆန္ဒ အလျောက် ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် တက္ကသိုလ် အပေါ် ထိုစဉ်က ဦးတည်နေခဲ့သော သူ့ ဒေါသနှင့် မကျေမချမ်း ဖြစ်မှုတို့သည် ယခုအချိန် အထိ ဆက်လက် တည်ရှိ နေဆဲပင် ဖြစ်ပြီး ထာဝရ တည်ရှိမည့် နာကြည်း ခံပြင်းမှု ပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

သူ ပညာရှင် လောကမှ ထွက်ခွာလာခဲ့မှုသည် အလျင်စလိုနှင့် မိုက်မဲသော လုပ်ရပ် ဖြစ်လေသလော။ သူသည် ထိုနေရာတွင် ဆက်၍ နေခဲ့မည် ဆိုပါက သို့တည်းမဟုတ် အခြား တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုသို့ ပြောင်းရွှေ့မည် ဆိုပါက ယခုထက် ပို၍ လေးစားခံရသော နိုင်ငံတကာ သိပ္ပံပညာရှင် ဖြစ်လာလေမည်လော ဟူ၍ သူ ကိုယ်သူ မကြာခဏ ဆန်းစစ်ကြည့်မိခဲ့သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်၏ နောက်ကွယ်မှ ဇာတ်လမ်းသည် လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ် သို့မဟုတ် ၁၉၅၄ ခုနှစ်က စခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ဗင်းစင့် လော့ဒ်သည် အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်မှ ဩဂင်းနစ် ဓာတုဗေဒတွင် ပီအိပ်ချ်ဒီ ဘွဲ့ကို ရရှိပြီး ဒေါက်တာ လော့ဒ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပီအိပ်ချ်ဒီ ဘွဲ့ အတွက် သူ တင်ပြသော ကျမ်းစာသည် ကောင်းမွန်သော ကျမ်းစာ တစ်စောင် ဖြစ်သည်။

သူ ရုပ်သွင်ကလည်း ပညာရှိ ပုံစံ ဝင်သည်။ သူ မျက်နှာသည် သေး သွယ် ပြေပြစ်ပြီး နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည်။ နှစ်လိုဖွယ် မကောင်းသည့် ကိစ္စမှာ သူသည် ပြုံးရယ်ခဲသူ ဖြစ်ပြီး မကြာခဏ ဆိုသလို သောကကြောင့် မျက်မှောင် ကုတ်လေ့ ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မျက်စိ မှန်သောကြောင့် မျက်မှန် တပ်ရသည်။ အရပ် ရှည်သူ ဖြစ်ပြီး အစား အသောက်ကို မခံမင်သောကြောင့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် သေးသွယ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သော အမျိုးသား များနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်လေ့ ရှိသော အမျိုးသမီးများက ဒေါက်တာ လော့ဒ် ကို ဆွဲဆောင်မှု ရှိသူ အဖြစ် လက်ခံကြသည်။ အမျိုးသားများကမူ သူ့ကို နှစ်ခြိုက်သူလည်း ရှိသည်။ မနှစ်ခြိုက်သူလည်း ရှိသည်။

ဒေါက်တာ လော့ဒ်သည် စတီရှိုက် ဟော်မုန်းများ အကြောင်း နှံ့စပ်စွာ သိကျွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ ထို ဟော်မုန်းများတွင် သန္ဓေ အောင်မှု၊ ကာမဆန္ဒ စိတ် တက်ကြွစေမှုနှင့် ပဋိသန္ဓေ ထိန်းချုပ်မှုတို့ကို ဖြစ်ထွန်းစေသော တက်စ် တိုစတီရုန်း (အဖိုလိင် ဟော်မုန်း)၊ အက်စ်ထရိုဂျင် (အမလိင် ဟော်မုန်း) နှင့် ပရိုဂျက်စ်စတီရုန်း စသော အဖိုလိင်နှင့် အမလိင် ဟော်မုန်းတို့ ပါဝင်ကြပေ သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၉၅၀ ဆယ်စုနှစ်သည် သန္ဓေတား ဆေးလုံးများကို စတင် သုံးစွဲကြသော အချိန် ကာလ ဖြစ်သဖြင့် စတီရှိုက် ဟော်မုန်း ဘာသာရပ်သည် သိပ္ပံပညာရပ် လောကတွင်သာမက စီးပွားရေး နယ်ပယ်၌ပါ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နေရာ ယူထားချိန် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ လော့ဒ်၏ စတီရှိုက် ဟော်မုန်း စမ်းသပ်သော လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်မှု ရရှိနေသဖြင့် အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်၌ပင် ဖဲလိုးရှစ် လုပ်ငန်း အဖြစ် နှစ်နှစ်တာ ဆက်လက် လေ့လာနိုင်အောင် ရန်ပုံငွေ ရရှိရေး ကိစ္စကို အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်က အစိုးရ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ဆောင် ရွက်ပေးခဲ့သည်။

နှစ်နှစ်တာ ကာလ ကုန်ဆုံး လွန်မြောက်သွားသလို လေ့လာ စမ်းသပ် မှုများတွင်လည်း အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ငါ လုပ်တာ မှန်ရဲ့ လား ဟူ၍ ပြန်လည် ဆန်းစစ်တတ်သော သူ့ အကျင့်ကြောင့် ကိုယ်ရေးကိုယ် တာ ပြဿနာ အသေးစားကလေးများကလည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရလေသည်။

အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်နေသည်မှာ မှန်ကန်ပါရဲ့လား၊ အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်ကို အဆက်ဖြတ်၍ ဥရောပတိုက်သို့ သွားသင့်ပါသလား စသော မလိုအပ်သည့် မေးခွန်းများကို မေးရင်း သူ စိတ်တိုနေသည်။ ထိုကဲ့သို့ စိတ်တို နေမှုက သူ့အား မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း နည်းပါးစေမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်၏ အခြား အသွင်သဏ္ဍာန် တစ်ရပ်မှာ သူ့ လုပ်ငန်းကို ဂုဏ်ယူခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့လုပ်ငန်းများသည် ဂုဏ်ယူထိုက် သော လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ကြပါပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖဲလိုးရှစ် လုပ်ငန်းကို နှစ် နှစ် ကြာအောင် ဆောင်ရွက်ပြီးသော အခါ သူ့ကို လက်ထောက် ပါမောက္ခ နေရာတွင် ခန့်အပ်လိုက်သည်။ သူကလည်း ထိုရာထူးကို လက်ခံခဲ့သည်။ သို့ တိုင်အောင် အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်၌ သူ ဆက်နေခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်ရဲ့လား ဆိုသော အတွေးက သူ့ကို ဒုက္ခ ပေးနေခဲ့ပါသည်။

သူသည် စတီဂျိုက် ဟော်မုန်း ဘာသာရပ်တွင် အထူး ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ် သည် ဆိုသော သတင်းသည် အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်၌သာမက ရပ်ဝေးသို့ပင် ပျံ့နှံ့ ကျော်ကြားခဲ့သည်။ သူသည် လေးနှစ်ကျော် ကာလ အတွင်း သိပ္ပံပညာရပ် ဆိုင်ရာ စာတမ်း ဆယ့်ငါးစောင်ကို ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်၌ ရာထူး အဆင့် အငယ်ဆုံး နေရာတွင် ရှိနေသူ တစ်ဦး အတွက် ထူးခြား ပြောင်မြောက်သော လုပ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စက ဒေါက်တာ လော့ဒ်အား မကျေမချမ်း ဖြစ်စေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ် သည်။

သိပ္ပံနှင့် ဝိဇ္ဇာ ပညာရှင် လောကတွင် ရာထူး တိုးမြှင့် ပေးခံရမှုများသည် မြန်ဆန်မှု မရှိ နှေးကွေးလွန်းလှပါသည်။ ဒေါက်တာ လော့ဒ် အဖို့ နောက်တစ် ဆင့် တက်ရမည့် ရာထူးမှာ တွဲဖက် ပါမောက္ခ ရာထူးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုရာထူးမှာ အမြဲတမ်း ရာထူး ဖြစ်သလို လစာ အနေနှင့်လည်း တစ်သက် တာတွက် ပူပင်ရန် မလိုတော့သည့် အနေအထားတွင် ရှိနေပေသည်။

တွဲဖက် ပါမောက္ခ ရာထူးတွင် ခန့်ထားခံရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထို ရာထူးမှ ဖယ်ရှား၍ မရတော့သလို မိမိ စိတ်ကြိုက် ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်ကိုလည်း

mgyoe.com

ရရှိတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူသည် ပညာရှင် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိ သွားပေလိမ့် မည်။

ဗင်းစင့် လော့ဒ်သည် ထိုရာထူးသို့ တားမနိုင် ဆီးမရ ရောက်ရှိချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ယခု လောလောဆယ်ဆယ်တွင် ရောက်ရှိသွားချင်သည်။ သူ အနေနှင့် နောက်ထပ် စောင့်ရမည့် နှစ်နှစ်တာ ကာလကို မစောင့်ချင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူက ရာထူး မြန်မြန် တိုးအောင် ကြိုးပမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မဟာ ဌာနမှူးနှင့် တွေ့ခွင့် တောင်းလိုက်လေတော့သည်။ သူက မဟာ ဌာနမှူး နှင့် ချိန်းဆိုထားသော နေ့ရက်သို့ မရောက်မီ သူ ပြုစုခဲ့သော စာတမ်းများ စာရင်းကို ကြိုတင်၍ ပေးပို့ ထားလိုက်လေသည်။

မဟာ ဌာနမှူး ရောဘတ် ဟဲရစ်သည် ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ၏ တစ်နံနက်ခင်း တွင် ဒေါက်တာ လော့ဒ်၏ စာတမ်း စာရင်းကို လှန်လှောကြည့်ရင်း မည်သည့် အတွက်ကြောင့် ထိုစာရင်းကို ပေးပို့ထားခြင်း ဖြစ်လေသနည်းဟု တွေးတော နေမိသည်။ ဗင်းစင့် လော့ဒ်လို စိတ်တိုလွယ်သူ၊ အမှန်းရ ခက်သူနှင့် ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိနေပေသည်။

အင်းလေ သူ မကြာခင် သိရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ရောဘတ် ဟဲရစ်က ဗင်းစင့် လော့ဒ် အကြောင်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်၏။ သူ့တွင် ပါရမီ ရှိပုံရသည်။

သူသည် သင့်တင့် မျှတစွာ ကံကောင်း ထောက်မမှု ရှိပါက သူ့ကိုသာ မက အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်ကိုပါ နာမည် ကျော်ကြားစေမည့် အလွန် ထူးခြား သော ရှာဖွေ တွေ့ရှိမှု တစ်ခုကို အနာဂတ် ကာလတွင် တွေ့ရှိ လာနိုင်စရာ အလားအလာ ရှိနေပေသည်။

သို့တိုင်အောင် တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ဗင်းစင့် လော့ဒ်က မဟာ ဌာနမှူး ရောဘတ် ဟဲရစ်ကို စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်၏ စိတ်ဆတ်မှုကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ ထူး ချွန် ပြောင်မြောက်မှုနှင့် စိတ်ဆတ်မှုတို့သည် ဒွန်တွဲ၍ တည်ရှိ နေတတ်ကြ သည်။

ထိုကိစ္စမှာ ယခင်က တစ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးနောက် မကြာသေးမီက ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်လာသော ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

ထိုကိစ္စမှာ ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်၏ အတွင်း သန္တာန်တွင် အသိ ပညာနှင့် သက်ဆိုင်သော မရိုးသားမှု၊ သိပ္ပံပညာနှင့် သက်ဆိုင်သော ကလိမ် ကျမှု မျိုးစေ့များ တည်ရှိနေသလော ဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ လော့ဒ် လက်ထောက် ပါမောက္ခ အဖြစ် စတင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ သော လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က ဒေါက်တာ လော့ဒ်သည် အလွန် ထူးခြားသော ရလဒ်များကို ရရှိခဲ့သည် ဆိုသော သိပ္ပံဆိုင်ရာ စမ်းသပ်ချက်များ အကြောင်း စာတမ်း တစ်စောင်ကို ရေးသား ပြုစုခဲ့သည်။ ထိုစာတမ်းကို ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေ တော့မည့် ဆဲဆဲတွင် အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်ရှိ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဩဂင်းနစ် ဓာတုဗေဒ ပညာရှင် တစ်ယောက်က ဒေါက်တာ လော့ဒ်၏ စမ်းသပ်ချက်များ အတိုင်း လက်တွေ့ ပြုလုပ်ကြည့်ရာတွင် သူ တွေ့ရှိရသော ရလဒ်များသည် ကွဲလွဲနေကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခဲ့သည်။

စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်သော အခါ ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်၏ မှားယွင်းမှုများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလာကြရသည်။ ထိုမှားယွင်းချက်များမှာ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူရာတွင် ရိုးရိုးသားသား မှားယွင်း ကောက်ယူမှုမျိုး ဖြစ်ပုံ ရသည်။ ဒေါက်တာ လော့ဒ်သည် ထိုစာတမ်းကို ပြင်ဆင် ရေးသား၍ ပုံနှိပ် ဖော်ပြခဲ့သော်လည်း ပထမ စာတမ်းလောက် ဟိုးလေးတကျော် မဖြစ်တော့ချေ။

ထိုဖြစ်ရပ် တစ်ခုတည်း ဆိုပါက ထိုကိစ္စမှာ ထူးခြားခြင်း မရှိလှပါ။ ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်၏ ဖြစ်ပုံမျိုးကို အတော်ဆုံး သိပ္ပံပညာရှင်များ သည်ပင်လျှင် ရံဖန်ရံခါ ကြုံတွေ့ကြရလေ့ ရှိပါသည်။ လူတိုင်း လူတိုင်း မှား ယွင်းကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ယောက်သည် မိမိ ၏ အမှားကို မိမိ ကိုယ်တိုင် နောင်တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပြန်တွေ့ရှိသည် ဆိုပါက ထိုကိစ္စသည် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် ကိစ္စဟု သတ်မှတ်ကြလေ့ ရှိပါသည်။ ထို့အတူ လူမှု ကျင့်ဝတ်နှင့် ကိုက်ညီအောင် မိမိ၏ အမှားကို ကြေညာပြီး ပြန်လည် ပြင်ဆင် ပေးရလေ့ ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်၏ ကိစ္စတွင်မူ သူ့အား နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ မေးမြန်းကြသည့် အခါ သူသည် ထိုအမှားများကို ကြိုတင်၍ သိရှိထားသော် လည်း တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့မသွားပါစေနှင့် ဆိုသော မျှော်လင့်ချက် မျိုးနှင့် မြို့နေခဲ့သည်ဟု သံသယ ဖြစ်ခဲ့ကြရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ရေး၊ လူမှု ကျင့်ဝတ်နှင့် ညီညွတ်ရေး ဆိုသော ကိစ္စ ရပ်များကို တက္ကသိုလ် နယ်မြေထဲတွင် အတန်ငယ် ကြာအောင် မကျေမချမ်း

mgyoe.com

ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ချီးကျူးမှုကိုသာ ခံရပြီး မှားယွင်းသည်ဟု စိန်ခေါ်ခံရမှု မရှိသော ဒေါက်တာ လော့ဒ်၏ ရှာဖွေ တွေ့ရှိမှုများနှင့် စာတမ်းများ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ် လာခဲ့လေရာ မကျေမချမ်း ပြောဆိုနေမှုများသည် ငြိမ်သက်သွားကြပြီး ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မေ့သွားကြပုံ ရလေသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်က ဆန်ဖရန်စစ္စကို၌ ကျင်းပခဲ့သော သိပ္ပံနီးနှော ဖလှယ်ပွဲတွင် စတန်ဖို့ တက္ကသိုလ်မှ ရင်းချာသော မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့် စကား ပြောခဲ့ရသည့် အချိန် မတိုင်ခင် အထိ မဟာ ဌာနမှူး ရောဘတ် ဟဲရစ် ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုကိစ္စကို မေ့လျော့လုနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထို ပရိုဖက်ဆာက ဗင်းစင့် လော့ဒ် နောက်ဆုံး ထုတ်ဝေခဲ့သော သိပ္ပံစာတမ်း နှစ်စောင်မှ ရလဒ်များသည် စာတမ်းထဲတွင် သူ ဖော်ပြထားသလို လက်တွေ့တွင် ဖြစ်မလာကြောင်း ထောက်ပြသွားသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ‘ကျုပ်က ဗင်းစင့် လော့ဒ် မရိုးသားဘူးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ တော်မှန်း လူတိုင်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အလျင်စလို နိုင်လွန်းလှတယ်လို့ လူတိုင်းက သူ့ကို ထင်မြင်နေကြတယ်၊ ဒီတော့ အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်နှင့် မင်းရဲ့ ကောင်းကျိုး အတွက် သူ့ကို စောင့်ကြည့်ပေတော့’ ဟု ပြောသွားခဲ့သည်။

အီလီနွိုက် တက္ကသိုလ်သို့ ရောဘတ် ဟဲရစ် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသော အခါ ဒေါက်တာ လော့ဒ်၏ ဌာနမှ ဌာနမှူးကို ခေါ်၍ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ သူကြားခဲ့ရသော ကိစ္စကို အသိပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဌာနမှူး ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီး ‘သူ ထုတ်ဝေခဲ့သော စာတမ်းများမှ ရလဒ် အချို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဝီဝါဒ ကွဲမှုများ ရှိနေကြောင်း၊ ထိုစမ်းသပ်မှုများကို နောက်တစ်ကြိမ် စမ်းသပ် ပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိပြီး သင့်လျော်သည် ဆိုပါက ပြင်ဆင်ချက် ထည့်သွင်း ဖော်ပြပေးပါမည်’ ဟု ဗင်းစင့် လော့ဒ်က ဖြေကြားကြောင်း လာရောက် အသိ ပေးခဲ့လေသည်။

သာမန်အားဖြင့် ဆိုပါက ထိုအဖြေသည် မျှတသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ‘အကယ်၍ တစ်ယောက်ယောက်က ထိုကိစ္စအား ဖော်ထုတ်လာခဲ့ခြင်း မရှိပါက ဗင်းစင့် လော့ဒ်သည် ထိုကဲ့သို့ ဆောင်ရွက် ပါမည်လော’ ဆိုသည့် မေးခွန်းကို မေးစရာ ဖြစ်လာရလေတော့သည်။

mgyoe.com

ယခု နောက်ထပ် ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် ကြာသော အခါ မဟာ ဌာနမှူး ဟဲရစ်က ထိုမေးခွန်းအား ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိစဉ် ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ် ရောက်ရှိလာလေ၏။

‘ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို စာတမ်း စာရင်းမှာ ခင်ဗျား တွေ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ တခြား လက်ထောက် ပါမောက္ခတွေထက် ကျုပ်က ပို အလုပ် လုပ်တယ်။ အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်လောက်တယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ မမိကြပါဘူး။ ခြံပြီး ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို ရာထူး စောစော တိုးပေးထိုက်တယ်။ အခုပဲ တိုးပေးသင့်တယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်’

ရောဘတ် ဟဲရစ်သည် ရယ်ချင်စိတ်နှင့် ဒေါက်တာ လော့ဒ်အား လေ့လာလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ တန်ဖိုးကို လျှော့တွက်ပုံတော့ မရဘူးနော်’

‘ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ လျှော့တွက်ရမှာလဲ။ ကျုပ်က ကျုပ် အရည်အချင်းကိုသာမက တခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အရည်အချင်းတွေကိုပါ သိထားတယ်။ ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတွေထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ကျုပ်ထက် ညံ့တယ် ဆိုတာကိုပါ ကျုပ် သိထားတယ်’

‘ခင်ဗျား ဝန်မလေးဘူး ဆိုရင် တခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဆွဲမထည့်စေချင်ဘူး။ သူတို့က ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားက ပြဿနာ ဖြစ်နေတာပါ’

လော့ဒ် ရှက်သွေး ဖြန်းသွားသည်။

‘ပြဿနာ ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ရှင်းပြပြီးပြီလို့ ထင်ခဲ့တာပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ အပြော ကောင်းကောင်းနှင့် ခင်ဗျား ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရာထူး တိုးပေးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့် ပတ်သက်ရင် ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား သိစေချင်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ထောက်ခံ တင်ပြလိုက်တဲ့ အဆိုပြုချက်တွေကို အမြဲတမ်း လက်ခံလေ့ ရှိပါတယ်ဗျာ’

မဟာ ဌာနမှူး ဟဲရစ်က အဖြေ မပေးပါ။ နောက်မှ

mgyoe.com

‘ဒေါက်တာ လော့ဒ်၊ ခင်ဗျားကို ရာထူး စောစော တိုးပေးဖို့ ကျုပ် မထောက်ခံဘူး’

‘အဲဒါကို ပြန်စဉ်းစားပေးပါလို့ ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်၊ ပြန် မစဉ်း စားရင်တော့ ခင်ဗျား နောင်တ ရရလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်လိုနည်းနှင့် နောင်တ ရရမှာလဲ’

‘ကျုပ် ဒီက နုတ်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်တယ်’

‘အဲဒါမျိုး ဖြစ်လာမယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါက်တာ လော့ဒ်၊ ခင်ဗျား ထွက်သွားရင် ဆုံးရှုံးမှု တစ်ရပ် ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒီတက္ကသိုလ်ကြီး ဆက်လက် ရှင်သန် နေပါလိမ့်မယ်’

လော့ဒ်သည် ဒေါသနှင့် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်ပြီးနောက် စကား တစ် ခွန်းမှ မပြောဘဲ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်သည် ထိုကိစ္စကို မေ့မရနိုင်ဘဲ ထပ်ခါတလဲလဲ တွေးရင်း ဟဲရစ်ကိုသာမက တက္ကသိုလ်ကြီး တစ်ခုလုံးကိုပါ စိတ်နာလာလေ တော့သည်။

နောက်ထပ် သုံးလ အကြာတွင် ဆန်အင်တိုနီယို၌ ကျင်းပသော သိပ္ပံ ဆွေးနွေးပွဲ တစ်ခု၌ ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ်၏ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်က ဒေါက်တာ လော့ဒ်အား ခြံခွန်လာခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ အသေးစိတ်ကို ဆက်လက် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ကုမ္ပဏီက ပေးမည့် အခွင့်အရေးများသည် သိပ္ပံပညာ ရှုထောင့်မှ ကြည့်မည် ဆိုပါက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော အခွင့်အရေး ဖြစ်နေသည်။ တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ တစ်သောင်း လေးထောင် ဆိုသော လစာကလည်း တက္ကသိုလ်တွင် သူ ရသော လစာ၏ နှစ်ဆခန့် ရှိနေ ပေသည်။

ဒေါက်တာ လော့ဒ်သည် ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် ကြာအောင် စဉ်းစားပြီး နောက် ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်ပြီး တက္ကသိုလ်မှ ပြန်စားကြီး နုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ၁၉၅၇ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ်၌ အလုပ် စတင် ဝင်ရောက်သည်။

mgyoe.com

ချက်ချင်းလိုလိုပင် အလွန် ထူးခြားသော ကိစ္စ တစ်ရပ် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ နိုဝင်ဘာ လဆန်းပိုင်းတွင် ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ်မှ သုတေသန ဌာနမှူးသည် အဏုကြည့် မှန်ပြောင်းကို ကြည့်နေစဉ် ဦးနှောက် သွေးကြော ပြတ်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။ ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်သည် တစ်ဆင့်နိမ့် ရာထူး၌ ရှိနေသည့် အပြင် သုတေသန ဌာနမှူး ရာထူးကို ဆက်ခံရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။ ပညာ အရည်အချင်းလည်း ကိုက်ညီသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား လစ်လပ်သွားသော ရာထူးတွင် ခန့်ထားလိုက်လေ၏။

ယခု နောက်ထပ် သုံးနှစ် ကြာသော အခါ ဒေါက်တာ ဗင်းစင့် လော့ဒ်သည် ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ်၌ ခိုင်မြဲစွာ အမြစ် တွယ်နေခဲ့လေပြီ။ သူ့ကို လေးစားကြသည်။ သူ့အရည်အချင်းကို မည်သူကမျှ သံသယ မဖြစ်ကြပါ။ ဒေါက်တာ လော့ဒ်သည် သူ့ဌာနကို ပြင်ပမှ အနှောင့်အယှက် နည်းပါးစွာဖြင့် နိုင်နိုင် နင်းနင်း ကွပ်ကဲနိုင်သည်။ သူနှင့် သူ့ လက်အောက် ဝန်ထမ်းများ၏ ဆက်ဆံရေးသည်လည်း ကောင်းမွန်ပါသည်။ ထိုကိစ္စရပ်များ နည်းတူ အရေးပါသည့် ကိစ္စမှာ သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သိပ္ပံ သုတေသန လုပ်ငန်းသည် တိုးတက်မှု ရရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် အခြား ပုဂ္ဂိုလ် အများစုသည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ဗင်းစင့် လော့ဒ်၏ ငါလုပ်တာ မှန်ရဲ့လား ဟူ၍ မကြာခဏ သံသယ ဖြစ်တတ်မှုကလည်း ဆက်လက် ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအတူ သူသည် ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ် ကုမ္ပဏီထဲရှိ အခြား ဌာနများ အပေါ်တွင် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်မှုများ ရှိနေပြန်သည်။ သူတို့က သူ့အား သိက္ခာချရန် ကြိုးစား နေကြပါသလား။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲ ရှိလှသော ဟိုအမျိုးသမီးပင် ဖြစ်သည်။

စီလီယာ ဂျော်ဒန်ကို အားလုံးက အရေးပေးနေကြသည်။ စီလီယာ ရာထူး တက်သည့် ကိစ္စမှာ သူ့အတွက် မနှစ်မြို့စရာပင် ဖြစ်သည်။ စီလီယာသည် သူနှင့် ပြိုင်ဖက် ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်မြင်နေသည်။

သို့တိုင်အောင် သူသည် အခြား အခြားသော သိပ္ပံပညာရှင်များ နည်းတူ သမိုင်း တွင်ရစ်စေမည့် သိပ္ပံဆိုင်ရာ ရှာဖွေ တွေ့ရှိမှုကြီး တစ်ရပ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် စိတ်အား ထက်သန်နေသည်။

သူ့ အိပ်မက်သည် ယခု အချိန်တွင် သူ လက်လှမ်း မီသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ဖဲလ်ဒင်: ရှော့သ်တွင် သုံးနှစ်လုံးလုံး ဒုက္ခခံ၍ ဇွဲနဲပဲကြီးစွာ သုတေသန ပြုခဲ့ပြီးနောက် အလွန် ထူးခြားသော ဆေးဝါးသစ် တစ်မျိုးကို ထုတ်လုပ် ပေးနိုင်မည့် ဓာတုဗေဒ ဓာတ်ပေါင်း တစ်ခုကို တွေ့ရှိနိုင်ရန် မျှော်မှန်းနိုင်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

သို့တိုင်အောင် သူ့အဖို့ ဆောင်ရွက်စရာ လုပ်ငန်းများ များပြားစွာ ကျန်ရှိနေပါသေးသည်။ တိရစ္ဆာန်များကို စမ်းသပ်ရန်နှင့် သုတေသန ပြုလုပ်ရန် အနည်းဆုံး နှစ်နှစ် ဆက်လက်၍ အချိန် ယူရဦးမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကြိုတင် စမ်းသပ်မှုများသည် အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့ပြီး သူ့ ပညာ အရည်အချင်း၊ သူ့ အတွေ့အကြုံ၊ သူ့ ပါရမီတို့ အရ အလားအလာကောင်းများကို သူ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရလေပြီ။

ဆေးဝါးသစ်ကို ထုတ်လုပ် ရောင်းချချိန်တွင် ဖဲလ်ဒင်: ရှော့သ်သည် အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးသော ငွေကြေး ပမာဏကို ရရှိလာလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စသည် အရေး မကြီးပါ။ အရေးကြီးသည့် ကိစ္စမှာ ထိုကိစ္စက ဒေါက်တာ လော့ဒ်အား ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းလုံးတွင် နာမည် ကြီးသွားစေမည့် ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ အတွက် အချိန် အနည်းငယ်သာ ထပ်လိုပါသည်။
သူ့ အကြောင်းကို ပြရပေဦးတော့မည်။

၁၁

သာလီဒိုမိုက် အိပ်ဆေး ကိစ္စသည် အံ့ကြွ ပေါက်ကွဲပြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။

အဖြစ်အပျက်များသည် အစ ပထမတွင် ဆေးဝါး တစ်ခုခုနှင့် ဆက်စပ်၍ မတွေးမိကြဘဲ နှေးကွေးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြသလို ဒေသခံ ပုဂ္ဂိုလ်များကသာ သိရှိခဲ့ကြသည်။

အနောက် ဂျာမနီတွင် ၁၉၆၁ ခုနှစ် ဧပြီလ၌ ခြေလက်များ အစား ဖျံတစ်ကောင်၏ လက်များကဲ့သို့ အသုံး မဝင်သော ပျော့စိစိ အသားစိုင်များသာ ပါသည့် ကလေးငယ် အမြောက်အမြား မွေးဖွားလာမှုကြောင့် ဆရာဝန်များ

mg yoe . com

အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ကလည်း ထိုကဲ့သို့ ကလေး မျိုး နှစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့ဖူးသည်။ ယခုနှစ်တွင်မူ ဒါဇင်ပေါင်း များစွာ မွေးဖွားလာခဲ့လေပြီ။

မိခင် အချို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေကြသည်။

အချို့ကိုမူ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်များက ကုသပေးကြရသည်။

သို့တိုင်အောင် ဝမ်းတွင်းပါ ခြေပြတ် လက်ပြတ် ရောဂါ အဘယ်ကြောင့် တောမီး လောင်သလို ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကို မသိကြသေးပါ။

ထို့နောက် ၁၉၆၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မသိကြသော ဂျာမနီ နိုင်ငံမှ သူငယ်နာကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်နှင့် ဩစတြေးလျ နိုင်ငံမှ မီးယပ်နှင့် သားဖွား ဆရာဝန် တစ်ဦးတို့သည် သီးခြား စမ်းသပ်မှုများကို ပြုလုပ်ရင်း ဝမ်းတွင်းပါ ခြေပြတ် လက်ပြတ် ရောဂါသည် သာလီဒိုမိုက် အိပ်ဆေးနှင့် ဆက်စပ်မှု ရှိကြောင်း ရှာဖွေ တွေ့ရှိလာကြသည်။

ထို့နောက် များမကြာမီ ထို အိပ်ဆေးသည် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မစုံလင်သော ကလေးများကို မွေးဖွားစေသည့် ဆေး ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဩစတြေးလျ နိုင်ငံမှ တာဝန် ရှိသူများသည် ထိုဆက်စပ်မှုကို သိရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သာလီဒိုမိုက်ကို ဆက်လက် ရောင်းချခြင်း မပြုရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဗြိတိန် နိုင်ငံနှင့် အနောက် ဂျာမနီတို့သည် နောက်တစ်လ အကြာ ဒီဇင်ဘာလတွင် ထိုဆေးဝါးကို ရုပ်သိမ်းခဲ့ကြသည်။

အမေရိကန်တွင်မူ နောက်ထပ် နှစ်လ အကြာ ၁၉၆၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင်မှ အက်ဖ်ဒီအေ၌ ရောင်းချခွင့် ပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့သော သာလီဒိုမိုက်-ကီဗာဒွန် လျှောက်လွှာကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းသွားသည်။

ကနေဒါ နိုင်ငံတွင်လည်း မည်သည့် အတွက်ကြောင့် ဟူ၍ ရှင်းပြနိုင်စွမ်း မရှိဘဲ ထိုဆေးကို မတ်လ အထိ ဆိုင်တင် ရောင်းချခဲ့ကြသည်။ ဩစတြေးလျ နိုင်ငံတွင် သာလီဒိုမိုက်ကို ရုပ်သိမ်းခဲ့သည့် အချိန်ထက် လေးလ နောက်ကျခဲ့သဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ အပါအဝင် လူပေါင်း များစွာ သုံးစွဲနိုင်အောင် ဆက်၍ အချိန် များစွာ ရခဲ့ကြပေသည်။

ထိုကိစ္စကို စီလီယာ ဇနီးမောင်နှံသည် အစဉ်တစိုက် လေ့လာ နေခဲ့ကြသည်။

ညနေစာ စားနေစဉ် တစ်ညတွင် စီလီယာက ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မ ကိုယ်ဝန် ရှိနေတုန်း ရှင်က ကျွန်မကို ဘာဆေးမှ စားခွင့် မပြု ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ အင်ဒရူးရယ်၊ ကျွန်မလည်း သာလီ ဒိုမိုက်ကို စားချင် စားခဲ့မိမှာ’

အင်ဒရူးက ပြောလိုက်၏။

‘ကိုယ့်ဆီမှာ ဆေး ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦး ပေးထားတဲ့ ကီဗာဒွန်တွေ ရှိ နေတယ်’

‘ရှင့်ဆီမှာ ရှိနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် မသုံးဘူး မဟုတ်လား’
အင်ဒရူး ခေါင်းခါသည်။

‘ကိုယ်က အဲဒီ ဆေးအပေါ်မှာ သံသယ ရှိနေခဲ့တယ်လို့ ပြောရင် မှန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာကို မေ့သွားခဲ့တာပါ’

‘အဲဒီ ဆေးတွေ ဘယ်မှာလဲ’

‘ကိုယ် ဒီကနေ့မှ ပြန် သတိရလာတယ်၊ ကိုယ့်ဆီမှာ ဆေးလုံး လေး ငါးရာ ရှိနေတယ်၊ အမေရိကန် ဆရာဝန်တွေကို ဆေးလုံး နှစ်သန်းခွဲ ကျော် ကျော် ဝေငှ ပေးခဲ့တယ်လို့ ကိုယ် တစ်နေရာရာမှာ ဖတ်ဖူးခဲ့တယ်၊ ကိုယ်က တော့ အဲဒီ ဆေးတွေကို အိမ်သာထဲ ပစ်ချလိုက်ပြီ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်’

သာလီဒိုမိုက်နှင့် ပတ်သက်သော သတင်းများကို နောက်လများတွင် ထပ် ကြားနေရသည်။ နိုင်ငံပေါင်း နှစ်ဆယ်တွင် ကိုယ်လက် အင်္ဂါ မစုံလင်သော ကလေးပေါင်း နှစ်သောင်းကျော် မွေးခဲ့သည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။ သို့ရာတွင် အရေအတွက် အတိအကျကိုမူ မည်သည့် အခါတွင်မှ သိနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။

အမေရိကန် နိုင်ငံတွင်မူ ခြေ လက် အင်္ဂါမစုံဘဲ မွေးဖွားသော ကလေး ဦးရေမှာ တစ်ဆယ့် ရှစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် တစ်ဆယ့် ကိုးယောက်ခန့်သာ ရှိ၍ အရေအတွက် နည်းပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ နည်းရခြင်းမှာ ထိုဆေးကို တရားဝင် အတည် မပြုခဲ့သေး၍ ဖြစ်သည်။ တရားဝင် အတည်ပြုပေးခဲ့မည် ဆိုပါက အင်္ဂါ မစုံလင်သော ကလေး အရေအတွက်သည် တစ်သောင်း အထိ ရှိလာနိုင်ပေသည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ၏ တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့တွင် အင်ဒရူးက သတင်း စာ တစ်စောင်ကို သူ ရှေ့၌ ဖြန့်ရင်း စီလီယာအား ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုယ်တို့ အားလုံး ဟိုအမျိုးသမီး ကယ်လ်ဆီကို ကျေးဇူး တင်ရလိမ့် မယ် ထင်တယ်’

ကယ်လ်ဆီ ဆိုသူမှာ အက်ဖ်ဒီအေမှ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်း တစ်ဦး ဖြစ်သော ဒေါက်တာ ဖရန့်စ် ကယ်လ်ဆီပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် သာလီဒိုမိုက် ကီဗာဒွန် ဆေးကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆိုင်တင် ရောင်းချရန် စီစဉ်ထားသော ဆေးကုမ္ပဏီက သူ့အား အကြီးအကျယ် ဖိအား ပေးခဲ့သည့် တိုင်အောင် ဗျူရိုကရက် နည်းဗျူဟာများကို သုံးစွဲ၍ နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာအောင် လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခု သူက ထိုဆေးဝါး၏ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းမှုကို ယခင်ကပင် သံသယ ဝင်ခဲ့ကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောကြားခဲ့သဖြင့် သူသည် အမျိုးသမီး အာဇာနည် တစ်ဦး ဖြစ်နေလေပြီ။

သမ္မတ ကနေဒီက သူ့အား ထူးခြား ပြောင်မြောက်သော အကျိုးဆောင်မှု အတွက် သမ္မတ၏ ရွှေတံဆိပ်ဆုကို ပေးအပ် ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ထို ဆုတံဆိပ်မှာ အရပ်သားများ အတွက် အမြင့်ဆုံး ဆုတံဆိပ်ပင် ဖြစ်သည်။

စီလီယာက ပြောလိုက်၏။

‘ခုလို ဖြစ်လာတော့ သူ လုပ်တာ မှန်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ ရှင်၊ ဒါ ပေမဲ့ တချို့ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချဖို့ ကိစ္စကို နေ့ရွှေ ညရွှေ လုပ်ပြီး ဘာမှ မလုပ်တဲ့ အတွက် သူ ရွှေတံဆိပ် ရတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကနေဒီ လုပ်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် နောင် အနာဂတ် ကာလကျရင် တံဆိပ် လိုချင်တဲ့ အက်ဖ်ဒီအေ ဝန်ထမ်းတွေက ကောင်းမွန်ပြီး တကယ် လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးတွေ ကို အချိန် ဆွဲထားမှာ စိုးရိမ်နေကြတယ်’

‘ကနေဒီနှင့် ကီးဖော့တို့က သူတို့ အတွက် အကျိုး ရှိအောင် ဟိုးလေး တကျော် ဖြစ်နေတဲ့ သာလီဒိုမိုက်ကို ခုတုံး လုပ်လိုက်ကြတာပဲ၊ ဘာပဲပြော ပြော မင်းတို့ရဲ့ ဆေးဝါး လုပ်ငန်း အတွက် ဥပဒေ အသစ်တွေ လိုအပ်နေပြီ၊ ဆေးဝါး လုပ်ငန်းရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တချို့ဟာ ပုပ်သိုးနေပြီး ပြန်ကောင်းလာ အောင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြုပြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သာလီဒိုမိုက် က လက်တွေ့ ပြလိုက်တာပဲ’

၁၉၆၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် သမ္မတ ကနေဒီသည် ဆေးဝါး လုပ် ငန်း အတွက် ကောင်းမွန်သော ဥပဒေ အချို့ကို လက်မှတ် ရေးထိုးပြီး အတည် ပြုပေးလိုက်သည်။ ထိုဥပဒေများသည် ပြည့်စုံ လုံလောက်မှု မရှိသလို အဖိုး တန်သော ဆေးဝါးသစ်များကို အထူးတလည် လိုအပ်နေသည့် လူနာများအား

သုံးစွဲခွင့် မပေးသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်များ ပါရှိနေသည့် တိုင်အောင် သာလီဒိုမိုက် မတိုင်ခင်က မရှိခဲ့သော စားသုံးသူများအား အကာအကွယ် ပေးသည့် အချက် များ ပါရှိလာပေသည်။

ထိုနှစ် အောက်တိုဘာလမှာပင် ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်၏ ဥက္ကဋ္ဌ အီလီ ကမ်ပါဒေါင်း သည် လပေါင်းများစွာ ကြာအောင် နေမကောင်း ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ ကင်ဆာ ရောဂါ ဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

အီလီ ကမ်ပါဒေါင်း မသေမီ စီလီယာကို သူ့ထံသို့ ခေါ်ယူ၍ ကျေးဇူး တင် စကား ပြောခဲ့သည်။

‘တို့ကလည်း အဲဒီဆေးကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရောင်းချဖို့ စီစဉ်ထား တာပဲ၊ တို့က ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စမ်းသပ်မယ်၊ အက်ဖ်ဒီအေကို ခွင့်ပြုအောင် ဖိအားပေးမယ် ဆိုရင် အက်ဖ်ဒီအေကလည်း ခွင့်ပြုချင် ပြုလိုက်မှာပဲ၊ မင်းက အဲဒီ ဆေးကို အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် လူကြီးတွေနှင့်သာ စမ်းသပ်ဖို့ နား ဝင်အောင် ပြောနိုင်ခဲ့တယ်၊ စမ်းသပ်တော့ မအောင်မြင်ဘူး၊ တို့က အဲဒီ ဆေးကို ပြန်အပ်လိုက်တယ်၊ တကယ်လို့သာ အဲဒီ ဆေးကို ကျုပ်တို့ ရောင်းဖြစ်ခဲ့ရင် ကျုပ် အသေ ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုအတိုင်း ဆိုတော့’

‘အီလီ၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေစမ်းပါရင်’

‘စီလီယာ၊ မင်းဆီမှာ မှန်တာကို သိတဲ့ ထိုးထွင်းဉာဏ် ရှိတယ်၊ ဒီ ကုမ္ပဏီထဲက ပုဂ္ဂိုလ် တချို့က မင်းဟာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်မယ့်သူလို့ ထင်ထားကြတယ်၊ အဲဒါ ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်က မင်းကို နောက်ဆုံး အနေ နှင့် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ပေးခဲ့မယ် စီလီယာ၊ မင်းက အဲဒီ ထိုးထွင်း ဉာဏ်ကို အသုံးပြုပါ၊ မင်းရဲ့ ထိုးထွင်းဉာဏ် အပေါ်မှာ အယုံအကြည် ရှိစမ်း ပါ၊ မင်း သြဇာ အာဏာ ရှိလာပြီ ဆိုရင် မင်း ယုံကြည်တဲ့ ကိစ္စကို ရဲရဲတင်း တင်း လုပ်စမ်းပါ၊ မင်းထက် ညံ့တဲ့ လူတွေက မင်းကို မလွှမ်းမိုးပါစေနှင့်’

သူ့အသံသည် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အီလီ ကမ်ပါဒေါင်းသည် စီလီယာအား ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံပြီး ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် အကြာတွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။

ကမ်ပါဒေါင်း၏ နာရေး သတင်းသည် ၁၉၆၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ထုတ် သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြ ပါရှိလာသည်။

ဖဲလ်ဒင်း ရှော့သ် ဥက္ကဋ္ဌ ကွယ်လွန်သည့် အတွက် ကုမ္ပဏီထဲ၌ အပြောင်း အလဲများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဥက္ကဋ္ဌသစ်ကို ဘုတ်အဖွဲ့က ရွေးချယ် ခန့်အပ် လိုက်သည်။ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ရာထူး တိုးကြသည်။

ရာထူး တိုးခံရသူများတွင် ဆမ် ဟော်သုန်းလည်း ပါဝင်သည်။ ဆမ် ဟော်သုန်းသည် အရောင်းဘက် ဆိုင်ရာ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်။

တက်ဒီ အပ်ရှော့သည် ဖဲလ်ဒင်းရှော့သ် ကုမ္ပဏီ၏ ဘရေး အင် ကွန်မွန်း ဝဲလ်သ် ဌာနခွဲမှ ထုတ်လုပ် ရောင်းချသော ကောင်တာပေါ် တင်ရောင်းသည့် အိမ်သုံးဆေးများ အတွက် အရောင်း မန်နေဂျာ အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည်။

နောက်ထပ်၍ ရက်သတ္တ ရှစ်ပတ် ကြာမြင့်သော အခါ စီလီယာသည် ရောင်းဝယ်ရေး သင်တန်း ဌာနတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူး အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရ သည်သာမက ဖဲလ်ဒင်း ရှော့သ်၏ အရွေးချယ်ခံ ဝန်ထမ်း စာရင်းတွင် ထည့် သွင်း သတ်မှတ်ခြင်း ခံရပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဆမ် ဟော်သုန်းက လာရောက် သတင်း ပေးခဲ့လေသည်။

ဒုတိယပိုင်း
(၁၉၆၃ - ၁၉၇၅)

ဖဲလဲဒင်း ရောသ်၏ အရွေးချယ်ခံ ဝန်ထမ်း စာရင်းတွင် ထည့်သွင်း ခံရသူများ သည် ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကို လေ့လာရန်နှင့် မိမိ၏ အစွမ်းအစကို ပြသနိုင်ရန် သာမန် အခွင့်အရေးမျိုးထက် သာလွန်သော အခွင့်အရေးမျိုးကို ရရှိလေ့ ရှိပါ သည်။ သို့ရာတွင် အရွေးချယ်ခံ စာရင်းတွင် ထည့်သွင်း ခံရသူတိုင်း ပန်းဝင် နိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့သည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယှဉ်ပြိုင်ကြရသလို ပြိုင်ဖက် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရှိနေပါသည်။ ထို့အတူ အချိန်မရွေး စာရင်းမှ ပယ် ဖျက် ခံရခြင်းမျိုးလည်း ရှိနေပါသည်။

ထိုအချက်ကို စီလီယာ သဘော ပေါက်ပါသည်။ စီလီယာက သူသည် အမျိုးသားများ အနေနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် မလိုသော အထင်သေးမှု အစွဲအလမ်းများ ကို အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အနေနှင့် ပို၍ပင် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားပါသည်။ ပို၍ ကြိုးစားရန် လိုအပ်မှုက စီလီယာအား ပို၍ပင် စိတ်အား ထက်သန်စေခဲ့ပါသည်။

စီလီယာသည် ၁၉၆၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ အထိ ရောင်းဝယ်ရေး သင်တန်း ဌာန၏ ညွှန်ကြားရေးမှူး အဖြစ် အောင်အောင်မြင်မြင် ဆက်လက် ထမ်းဆောင် ခဲ့လေသည်။

နိုဝင်ဘာလ ကုန်ခါနီး တစ်ညနေတွင် ဆမ် ဟော်သုန်းက စီလီယာအား သူ ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ယူပြီး ပြောသည်။

‘မင်းကို ကောင်တာပေါ် တင်ရောင်းတဲ့ အိမ်သုံး ဆေးဝါးတွေရဲ့ အထွေ ထွေ မန်နေဂျာ အဖြစ် ရာထူး တိုးမြှင့် ပေးလိုက်တယ်၊ မင်းက ဘရေး အင် ကွန်မွန်း ဝဲလ်သ် ဌာနခွဲ တစ်ခုလုံးကို တာဝန် ယူရလိမ့်မယ်၊ မင်း ဆရာသမား ဖြစ်ခဲ့ဖူးခဲ့တဲ့ တက်ဒီ အပ်ရှောက ခုဆိုရင် မင်းလက်အောက်ကို ရောက်သွားပြီ’

mgyoe.com

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အဲဒီ ဆေးဝါးတွေ အကြောင်း ဘာမှ မသိသေးပါဘူး’

‘မင်း တစ်ယောက်တည်း မသိတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

ဆမ် ဟော်သုန်းက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်လည်း အဲဒီ ဌာနမှာ နှစ်နှစ်လောက် သွားပြီး မဆောင်ရွက်ခင် အထိ နားမလည်ခဲ့ပါဘူး၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည် တစ်ခု ကို သွားရသလိုပါပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်း တစ်လမ်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး မြို့ရဲ့ ဟို ဘက်ခြမ်းကို ကူးသွားရသလိုပေါ့ကွာ’

‘ခပ်ညံ့ညံ့ဘက်ကိုလား’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်’

ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်သည် အခြား အခြားသော ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီများကဲ့သို့ပင် ဆရာဝန်၏ ဆေးညွှန်း အရသာ ရောင်းနိုင်သည့် ဆေး ဝါးများကို ထုတ်လုပ်သော လုပ်ငန်းနှင့် ကောင်တာပေါ် တင်ရောင်းသည့် အိမ် သုံး ဆေးဝါးများကို ရောင်းချသော လုပ်ငန်းတို့ အကြားတွင် မဟာ တံတိုင်း ကြီး ခြားထားကြောင်း သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိကြသည်။ တံတိုင်း နှစ်ဖက် စလုံးတွင် အုပ်ချုပ်ရေး ဝန်ထမ်း၊ သုတေသန ဝန်ထမ်းနှင့် အရောင်း ဝန်ထမ်း များ တသီးတခြားစီ ရှိနေကြသည်။ ထိုလုပ်ငန်း နှစ်ခု အကြားတွင် ဆက်ဆံ မှုလည်း မရှိပါချေ။

ထိုကဲ့သို့ ခွဲခြားထားမှုကြောင့် ဘရေး အင် ကွန်မွန်းဝဲလ်သ် ဆိုသော နာမည်သည် ဆက်လက်၍ တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကုမ္ပဏီငယ်ကလေး ကို ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်က လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း များစွာကပင် ဝါးမျိုထားလိုက် ပြီး ယခုအချိန်တွင် ဆရာဝန်၏ ဆေးစာ မလိုသော အိမ်သုံး ဆေးဝါးများကို သာ ထုတ်လုပ် ရောင်းချနေသည်။ ပြည်သူလူထုကမူ ဘရေး အင် ကွန်မွန်း ဝဲလ်သ်ကို ဖဲလ်ဒင်း ရောသ်နှင့် ဆက်စပ်၍ တွေးမိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

‘ဘရေး အင် ကွန်မွန်းဝဲလ်သ်ဟာ မင်း အတွက် ပညာ ရစေမယ့် အတွေ့ အကြုံ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်း အနေနှင့် ချောင်းဆိုး ပျောက်ဆေး၊ လိပ်ခေါင်း အတွက် လိမ်းဆေးတွေနှင့် ခေါင်းလျှော်ရည်တွေ အကြောင်း နားလည်လာလိမ့် မယ်၊ အိမ်သုံး ဆေးဝါးတွေဟာ ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းရဲ့ အစိတ် အပိုင်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်သလို ငွေလည်း သိပ်ရတယ်၊ ဒီတော့ မင်း အဲဒီ အကြောင်း သိထားမှ ဖြစ်မယ်’

ဆမ် ဟော်သုန်းက ဆက်ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘နောက်တစ်ချက်ကလည်း မင်း အနေနှင့် ဝေဖန် သုံးသပ်ချင်တဲ့ ကိစ္စ မျိုးတွေကို ခေတ္တ ခဏတော့ ဆိုင်းငံ့ထားရလိမ့်မယ်’

စီလီယာက စပ်စပ်စုစု ပြန်မေးလိုက်၏။

‘အဲဒါကို ရှင်းပြပါလား ရှင်’

‘မင်း သိလာမှာပေါ့ကွာ’

စီလီယာက ဇွတ် ထပ်မမေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘မင်းကို ပြောချင်တာ တစ်ချက် ရှိသေးတယ်၊ ဘရေး အင် ကွန်မွန်း ဝဲလ်သ် ဌာနခွဲဟာ ထထကြွကြွ မရှိဘဲ သေနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အိမ်သုံး ဆေးဝါး လုပ်ငန်းမှာလည်း အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်တွေ၊ ဦးဆောင်မှု ပေးမယ့် လူသစ်တွေ လိုနေတယ်၊ အေးလေ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ပြီး စိတ်ကူးဉာဏ် ကောင်းသလို တစ်ခါတစ်ရံကျရင် ခပ်ပြတ်ပြတ် လုပ်တတ်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူး စိတ်သန်းတွေ လိုကောင်း လိုလိမ့်မယ်၊ ဟေ့ ဘာလဲ ကွ’

သူ နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော စကားမှာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး တံခါး ဝ၌ လာရပ်နေသော ဆမ် ဟော်သုန်း၏ အတွင်းရေးမှူး လူမည်း အမျိုးသမီး ကလေးအား မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျနေ သော အမျိုးသမီးကလေးက ကြိုးစားပြီး ဖြေလိုက်၏။

‘သမ္မတကြီး ကနေဒီ ဒါးလက်စ်မှာ သေနတ် ပစ်ခံရတယ်လို့ ရေဒီယိုက ကြေညာနေတယ်’

ဤတွင် ဆမ် ဟော်သုန်းသည် သူ့စားပွဲ နံဘေး၌ ရှိသော ရေဒီယိုကို အထိတ်တလန့်နှင့် ဖွင့်လိုက်လေတော့သည်။

စီလီယာသည် ဖဲလ်ဒင်း ရော့သ် ကုမ္ပဏီ ရုံးချုပ်နှင့် တစ်မိုင်ခွဲ အကွာတွင် တည်ရှိသော ဘရေး အင် ကွန်မွန်းဝဲလ်သ် ကုမ္ပဏီ၏ လေးထပ်တိုက် အဆောက် အအုံသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ ရုံးထိုင်ခဲ့ရသည်။

နောက်ထပ်၍ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် ကြာသော အခါ စီလီယာသည် အိမ် သုံး ဆေးဝါး ရောင်းချရေး လုပ်ငန်းကို သုံးသပ်ရန် အရောင်း မန်နေဂျာ တက်ဒီ အပ်ရှောအား သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ယူလိုက်လေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်က စီလီယာသည် သူ ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်း တာဝန်သစ်နှင့် သက်ဆိုင်သော ငွေရေးကြေးရေး ဆိုင်ရာ ရှင်းတမ်းများ၊ အရောင်း စာရင်းများ၊ သုတေသန အစီရင်ခံစာများ၊ ကိုယ်ရေး စာတွဲများ စသည့် စာရွက် စာတမ်းများ အကြားတွင် နစ်မြုပ်နေခဲ့သည်။

သူသည် ဖတ်ရှုရင်းကပင် ဆမ် ဟော်သုန်း ပြောလိုက်သော စကားသည် မှန်ကန်ကြောင်း သဘော ပေါက်လာသည်။ ဤဌာနသည် တက်ကြွမှု မရှိသူ၏ ဦးဆောင်မှုကြောင့် သေနေခဲ့သည်။ ဤဌာန အတွက် အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်များ အမှန်တကယ် လိုအပ်နေပါသည်။

တက်ဒီ အပ်ရှောနှင့် စ စကား ပြောချိန်တွင် စီလီယာက သူ ထိုနေရာတွင် လာရောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသောကြောင့် တက်ဒီ အပ်ရှော အနေနှင့် မကျေမနပ် ဖြစ်မိပါသလားဟု မြောင်ကျကျ စမေးလိုက်၏။

တက်ဒီ အပ်ရှော အံ့အားသင့်သွားပုံ ရသည်။

‘ဘုရား ဘုရား စီလီယာရယ်၊ ကျုပ် ဒါ့ထက် ပိုပြီး ဝမ်းမသာနိုင်တော့ပါဘူး၊ မင်းကိုလည်း ကျုပ်က မကျေမနပ် မဖြစ်မိပါဘူး၊ ကျုပ်က အရောင်းဈေးသည် တစ်ယောက်ပါ၊ မင်းက အရောင်း ဈေးသည်တွေထက် ဦးနှောက် ပိုကောင်းပါတယ်ကွာ’

စီလီယာသည် တက်ဒီ အပ်ရှော၏ အဖြေကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား သွားမိသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တက်ဒီ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်၊ ရှင့်နှင့် ကျွန်မ လက်တွဲလို့ ရပါလိမ့်မယ်’

‘သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ’

‘ရှင်က ဆေးညွှန်းနှင့် ရောင်းတဲ့ ဆေးဝါးတွေရော အိမ်သုံး ဆေးဝါးတွေကိုပါ ရောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီ နှစ်မျိုးရဲ့ ခြားနားမှုကို ပြောပြစမ်းပါ’

‘အိမ်သုံး ဆေးဝါးတွေကတော့ လှည့်ဖြားတာတွေပဲ များပါတယ်၊ မင်းက မခြွင်းမချန် သိချင်တာလား’

စီလီယာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဒါဆိုရင် ဟောဒီလို ပြောကြရအောင်၊ ဆေးညွှန်းနှင့် ရောင်းရတဲ့ ဆေးတွေဟာ သုတေသန လုပ်ရတဲ့ စရိတ်စက အနေနှင့် သန်းပေါင်းများစွာ ကုန်ကျသလို ဆိုင်ပေါ် တင်ရောင်းနိုင်တဲ့ အဆင့် အထိ ရောက်အောင် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် အချိန် ယူကြရတယ်၊ အိမ်သုံး ဆေးဝါးတွေကတော့ ဆေးကို ထုပ်ပိုး

စရိတ် ကြော်ငြာ စရိတ်နှင့် ရောင်းချ စရိတ်တွေမှာသာ ငွေကုန်ကြေးကျ ခံလေ့ ရှိတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ အိမ်သုံး ဆေးဝါးတွေဟာ သိပ် ရောင်းကြရတာပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကို ရောင်းကြရတယ်၊ လူတွေဟာ နည်းနည်းလောက် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာကြပြီ ဆိုရင် အများအားဖြင့် မကုဘဲ ထားလိုက်ရင် သူ့ အလိုလို ပျောက်သွားမယ့် ရောဂါ အသေးအမွှားကလေးတွေကို လူတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆေးကုချင်ကြတယ်၊ ဆရာဝန် လုပ်ချင်ကြတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီ ဆေးတွေ ရောင်းနေရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျုပ်တို့ ဟာ အရောင်း ဈေးကွက်မှာ ကျုပ်တို့ ရသင့် ရထိုက်တဲ့ ဝေစုကို မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်’

‘ဈေးကွက် ဝေစု ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ သဘော တူပါတယ်၊ အဲဒါကိုလည်း ကျွန်မတို့ ပြုပြင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ အိမ်သုံး ဆေးဝါး တွေနှင့် ပတ်သက်ရင်တော့ အဲဒီဆေးတွေက ရှင် ပြောတာထက် ပိုပြီး တန်ဖိုး ရှိလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ’

တက်ဒီက ထိုအဖြေသည် အရေး မကြီးလှသလို လက်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

‘နည်းနည်းတော့ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိပ် တန်ဖိုး မရှိလှပါဘူး၊ အက်စပရင်လို ကောင်းမွန်တဲ့ ဆေးဝါး တချို့တော့ ရှိပါတယ်လေ၊ ကျန်တာ တွေနှင့် ပတ်သက်ရင်တော့ အဲဒီဆေးတွေက လူတွေကို နေထိုင်ကောင်းစေတယ် လို့ ထင်နေကြတယ်’

စီလီယာက ဇွတ် ထပ်မေးပြန်၏။

‘အအေး မိတာကို ပျောက်ကင်းစေတဲ့ ဆေး တချို့ဟာ လူတွေကို စိတ် သက်သာရာ ရစေတာထက် ပိုပြီး မစွမ်းဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’ တက်ဒီက ခိုင်ခိုင်မာမာ ခေါင်းခါသည်။ ‘မေးချင်တဲ့ ဆရာ ဝန်ကို မေးကြည့်လေ၊ အင်ဒရူးကို မေးကွာ၊ မင်း ဒါမှမဟုတ် ကျုပ် အအေး မိပြီ ဆိုရင် ဆေးဝါး အကြောင်း အတွင်းကျကျ သိတဲ့ လူတွေလည်း ဖြစ်နေ တယ် ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်သင့်သလဲ၊ အိမ်ပြန်၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ အနား ယူ၊ အရည် များများ သောက်၊ အက်စပရင် နည်းနည်း သောက်၊ အအေး မိတဲ့ ရောဂါကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုနိုင်တဲ့ ဆေးဝါးကို သိပ္ပံပညာက ရှာမတွေ့ သေးခင် ကျုပ်တို့က အဲဒါလောက်ပဲ လုပ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်’

စီလီယာက ရယ်လိုက်၏။

‘ရှင် အအေးမိတာ ပျောက်တဲ့ ဆေးကို တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးဘူးလား’

‘တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းချင်တော့ ဆေးသောက် တဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်၊ ကုလို့ မရတဲ့ အအေးမိ ရောဂါကို လူတွေက နှစ်စဉ် ဒေါ်လာ သန်း ငါးရာ အကုန်ခံပြီး ကုဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်၊ မင်းနှင့် ကျုပ်တို့လို လူတွေက သူတို့ လိုချင်တဲ့ ဆေးတွေကို ရောင်းပေး ကြရမယ် စီလီယာ၊ အဲ ကောင်းတာကလေး တစ်ခုကတော့ အဲဒီ ဆေးတွေ အားလုံးက သူတို့ကို အန္တရာယ် မပြုတဲ့ ကိစ္စပဲ’

‘ရှင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတဲ့ အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ် တက်ဒီ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်က အဲဒီလို ခံစားနေရတယ် ဆိုတော့ ဒီအလုပ်ကို လုပ် ရတဲ့ အတွက် တစ်ခါတစ်ရံကျရင် ရှင် စိတ်မပျက်မိဘူးလား’

တက်ဒီ အပ်ရှောက ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘စိတ် မပျက်မိပါဘူးဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်က ဒီကမ္ဘာကြီး ဟာ ဘယ်လို ဖြစ်သင့်တယ်လို့ စဉ်းစားနေတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သမား မဟုတ် လို့ပဲ၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ဒီဆေးတွေကို တစ်ယောက်ယောက်က ရောင်း နေဦးမှာ ဆိုတော့ အဲဒီ ရောင်းတဲ့ လူဟာ တက်ဒီ အပ်ရှောပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့ လေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ စိတ်ပျက်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေကျရင် စိတ်ပျက်မိတယ်’

စီလီယာသည် ညနေပိုင်းတွင် ကလေးများနှင့် အတူ နှစ်နာရီ အချိန်ဖြုန်းလှေ ရှိသည်။ လီဆာသည် ငါးနှစ် သမီး အရွယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သလို ဘရစ် ကလည်း သုံးနှစ်သား ဖြစ်နေလေပြီ။ လီဆာက ပြောလိုက်၏။

‘ဒက်ဒီ၊ ဘရစ် အအေး ပတ်နေတယ်၊ နေကောင်းအောင် ဒက်ဒီ ကုမပေး နိုင်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒက်ဒီက အအေး ဒေါက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ အင်ဒရူးက လီဆာကို ပွေ့ချိုပြီး ဖက်ထားလိုက်၏။

‘ဒက်ဒီကို စမ်းကြည့်ပါလား၊ ဒက်ဒီက အနွေး ဒေါက်တာပဲ သမီးရဲ့’

လီဆာ တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်သည်။

‘အို ဒက်ဒီကလည်း’

စီလီယာက ပြောလိုက်၏။

‘တယ် ထူးခြားတာပဲ၊ ကျွန်မ နေခင်းက ကြားခဲ့ရတာနှင့် တစ်ထပ်တည်း ပါပဲလား’

‘ဘယ်လိုများပါလိမ့်’

‘စားရင်း သောက်ရင်း ပြောပြမယ်လေ’

‘အအေးမိတဲ့ အခါကျရင် အနားယူ၊ အက်စပရင် နည်းနည်း သောက်၊ အရည် များများ သောက် ဆိုတာက လွဲပြီး တခြား ဘာ ဆေးမှ အသုံး မကျဘူးလို့ တက်ဒီ ပြောတာ ရာနှုန်းပြည့် မှန်တယ်’

စီလီယာက သူနှင့် တက်ဒီ အပ်ရှောတို့ ဆွေးနွေးခဲ့သည့် ကိစ္စကို ပြန်ပြော ပြလိုက်သဖြင့် အင်ဒရူးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ညစာ စားသောက်၍ ပြီးစီးခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ၌ ကော်ဖီ သောက်နေကြသည်။

‘ကိုယ်က ကိုယ့်လူနာတွေ အအေးမိတာကို စနစ်တကျ ကုမယ် ဆိုရင် ခုနစ်ရက် ကြာလိမ့်မယ်၊ စနစ်တကျ မကုရင်တော့ တစ်ပတ် ကြာလိမ့်မယ် လို့ ပြောလေ့ ရှိတယ်’

စီလီယာ ရယ်လိုက်၏။

အင်ဒရူးက မီးလင်းဖိုမှ ထင်းချောင်းကို မီး ပြန်တောက်လာအောင် ထိုး ဆွပေးလိုက်ရင်း

‘အအေးမိတဲ့ ရောဂါကို ကုတဲ့ ဆေးတွေဟာ အန္တရာယ် မဖြစ်စေဘူး ဆိုတာနှင့် ပတ်သက်ရင်တော့ တက်ဒီ မှားယွင်းနေတယ်၊ အဲဒီ ဆေးတွေထဲက အများစုဟာ အန္တရာယ် ရှိတယ်၊ တချို့ဆိုရင် ပိုကြောက်ရတယ်’

‘တကယ်ပဲလားရှင်၊ ပိုကြောက်ရတယ် ဆိုတာကတော့ မများလွန်းပေ ဘူးလား’

အင်ဒရူးက လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်၏။

‘မများပါဘူး၊ အအေးမိတာကို ကုရင်း ကိုယ့်မှာ အလျင်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ရောဂါတွေကို ပိုပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်လာစေနိုင်တယ်’

အင်ဒရူးသည် စာအုပ်စင်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး စာရွက်ကလေးများ ညှပ်ထားသော စာအုပ် အတော် ခပ်များများကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘ကိုယ် အဲဒါတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး မကြာသေးခင်က တော်တော်ကလေး ဖတ်ထားခဲ့မိတယ်’

သူက စာအုပ်များမှ စာမျက်နှာများကို လှန်လိုက်သည်။

‘အအေးပတ်တာကို ကုတဲ့ ဆေးတွေထဲမှာ ဆေးအမည်စုံ အတော် ခပ်များများ ပါတယ်၊ တချို့ကတော့ Phenylephrine ဆိုတဲ့ ဓာတုဗေဒ ပစ္စည်း တစ်မျိုးပဲ၊ ဆေးကြော်ငြာတွေထဲမှာတော့ နှာပိတ်နေတာကို ပျောက်ကင်းအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ဆေးတဲ့၊ အများအားဖြင့်တော့ Phenylephrine ဟာ ထိရောက်မှု ရှိအောင် ပါဝင်လေ့ မရှိတဲ့အတွက် အညွှန်း အတိုင်း အသုံးမဝင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက သွေးဖိအားကို တိုးစေတယ်၊ အဲဒါက လူတိုင်း အတွက် အန္တရာယ် ရှိတယ်၊ အလျင်ကတည်းက သွေးတိုးနေတဲ့ လူတွေ အတွက် ဆိုရင် ပိုပြီး တော့တောင် အန္တရာယ် ရှိစေသေးတယ်’

သူက စာရွက် အချို့ကို လှန်လိုက်ပြန်၏။

‘အက်စပရင် ရိုးရိုးဟာ အအေးမိတာ အတွက် အကောင်းဆုံး ဆေးပဲလို့ ဆေးသုသေနပြုသူတိုင်းက သဘောတူ ထားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အက်စပရင်ကို အစားထိုးထားတဲ့ ဆေးတွေကို ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကြော်ငြာ နေကြတယ်၊ ဝယ်ပြီး သုံးစွဲကြတယ်၊ အဲဒီ ဆေးတွေထဲမှာ ဖီနာစီတင် (Phenacetin) ဆိုတာ ပါတယ်၊ အဲဒီ ဆေးက ကျောက်ကပ်ကို ပျက်စီးစေနိုင်တယ်၊ မကြာခဏ နှင့် ရေရှည် စွဲပြီး သုံးစွဲမယ် ဆိုရင် ကုမရတဲ့ အထိ ပျက်စီး သွားနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း အအေး မိတာကို ကုတဲ့ ဆေးတွေထဲမှာ ဟစ္စတာမင်း ဖြေဆေး (Antihistamines) တွေ ပါနေတယ်၊ အဲဒါ မပါသင့်ဘူး၊ အဲဒါက အဆုတ်ထဲမှာ ချွေတွေ တိုးပွား လာစေနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကောင်းကျိုးပြုတာထက် ပိုပြီး အန္တရာယ် ဖြစ်စေတဲ့ နှာခေါင်းထဲမှာ ဖျန်းတဲ့ ဆေးတွေ၊ အစက်ချ ဆေးတွေ ရှိသေးတယ်’

အင်ဒရူးက သူ့စကားကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်၏။

‘ဆက် နားထောင်ချင်သေးသလား’

စီလီယာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘တော်ပါပြီ၊ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ’

‘အချုပ်က ဘာလဲ ဆိုတော့ အကြီးအကျယ် ကြော်ငြာနိုင်မယ် ဆိုရင်’

ဘာကိုမဆို လူတွေ ယုံကြည်လာအောင် လုပ်နိုင်တယ်၊ ဘာကိုမဆို လူတွေ ဝယ်အောင် လုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ အအေး မိတာကို ကုတဲ့ ဆေးတွေက အအေးမိတာကို သက်သာစေပါတယ်လို့ လူတွေ ပြောကြတာ ရှင်လည်း ကြားတယ် မဟုတ်လား’

‘သူတို့ စိတ်ထဲမှာ သက်သာတယ်လို့ ထင်ကြတာပါ။ အဲဒါ အထင်မှားမှု သက်သက်ပဲ။ အအေးမိတဲ့ ရောဂါက ပိုပြီး ဆိုးမလာတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ စိတ်ထဲက ထင်တာ သက်သက်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မယ်’

အင်ဒရူးက စာအုပ်များကို ပြန်ထားနေစဉ် စီလီယာသည် ဝါရင့် အထွေထွေ ရောဂါကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်က သူ့အား ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားကို ပြန် သတိ ရလာမိသည်။

‘လူနာတွေက အအေးမိတယ် ဆိုပြီး ကျုပ်ဆီကို လာတဲ့ အခါ ကျုပ်က စိတ်ကျေနပ်စေတဲ့ သကြားလုံးကလေးတွေကို ပေးလွှတ်လိုက်တယ်။ သုံး လေး ရက်လောက် ကြာတဲ့ အခါကျတော့ သူတို့ ပြန်လာကြပြီး အဲဒီ ဆေးလုံးလေးတွေက တယ် အစွမ်း ထက်တာပဲ။ အအေး မိတာ ပျောက်သွားပြီတဲ့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အအေး မိတာကတော့ ပျောက်သွားမှာပါကွာ’

ထိုကဲ့သို့ သတိ ရလာမှုနှင့် အင်ဒရူး ပြောလိုက်သော စကားတို့က အမှန်တရားကို ပေါ်ထွက်လာစေခဲ့သည်။

ဤတွင် စီလီယာသည် စိတ်ဓာတ် ကျဆင်း သွားရလေတော့သည်။ သူ ထမ်းဆောင် နေရသော တာဝန်သစ်များက သူ မသိချင်သော ကိစ္စရပ်များကို သိလာစေခဲ့ကြသည်။ ‘မင်း အနေနှင့် ဝေဖန် သုံးသပ်ချင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေကို ခေတ္တ ခဏတော့ ဆိုင်းငံ့ထားရလိမ့်မယ်’ ဟု ဆမ် ဟော်သုန်းက ပြောခဲ့သည်။ သူ ထိုကဲ့သို့ ချုပ်တည်း မျှီသိပ်ထားရန် လိုအပ်ပါသလား။

သူသည် ထိုကဲ့သို့ စဉ်းစားရင်းကပင် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ စာရွက် စာတမ်းများကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထို လက်ဆွဲအိတ်ထဲ၌ ပါလာပြီး ထိုအချိန် အထိ စီလီယာ သတိမေ့နေခဲ့သော ပစ္စည်းမှာ ‘ဟဲ့လ်သ်အော်သမ်’ ဆိုသော အိမ်သုံးဆေး နမူနာ တစ်ဘူးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုဆေးကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကပင် ကလေးများ အအေးမိသည့် အခါ ရင်ဘတ်၌ ပွတ်ရန် ဆေး အဖြစ် ရောင်းချခဲ့ပြီး ယနေ့ထိ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ရောင်းချနေရသော ဆေးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုဆေးမှာ ‘နေရ ထိုင်ရ သက်သာစေသည်’ ဟု ကြော်ငြာထဲတွင် ဖော်ပြထားပြီး စူးရှသော ဟင်းမွှေး မဆလာနဲ့ ပါသည့် ဆေး ဖြစ်သည်။

ဘရစ် အအေးပတ်နေကြောင်း သိသောကြောင့် ထိုဆေးကို အသုံးပြုရန် ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု သူက အင်ဒရူးအား ‘သုံးရမလား’ ဟု မေးလိုက်၏။

အင်ဒရူးသည် ဆေးဘူးကို ယူ၍ ပါဝင်သော ဆေး အမည်များကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ မသုံးရမှာလဲ ချစ်ချစ်ရယ်၊ မင်းက အဲဒီလို ရှေးကျတဲ့ ကပ်စေးစေး ဆေးကို သုံးချင်တယ် ဆိုရင် ဘရစ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ အန္တရာယ် ဖြစ်စေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ကောင်းကျိုးလည်း ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ မိခင် တစ်ယောက် အနေနှင့် အဲဒီဆေးက မင်းကိုတော့ စိတ် သက်သာရာ ရသွားစေလိမ့်မယ်’

အင်ဒရူးသည် စက္ကူဘူးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးဘူးကို စစ်ဆေးရင်း ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ဟဲ့လ်သ်အော်သမ်ဟာ တကယ်ကတော့ ကလေးတွေ အတွက် မဟုတ်ဘဲ မိခင်တွေ အတွက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

စီလီယာ ကိုယ်တိုင် ရယ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အင်ဒရူးအား ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့ စိတ်ထဲသို့ အတွေး နှစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။ ပထမ အတွေးမှာ ‘ဟုတ်သည်၊ လောလောဆယ်တွင် ဝေဖန် သုံးသပ်မှုတွေကို ခေတ္တ ခဏတော့ ရပ်ဆိုင်းထားရလိမ့်မည်’ ။ ဒုတိယ အတွေးမှာ ‘အင်ဒရူးက အလွန် ကောင်းမွန်သော စိတ်ကူး တစ်ခုကို ပြောပြလိုက်ခြင်းပင်တည်း’ ။

J

‘မကြိုက်ဘူး’

စီလီယာသည် စားပွဲ၏ ဟိုဘက်တွင် ရှိနေကြသော ကြော်ငြာ ကုမ္ပဏီမှ အရာရှိကြီးများအား ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မ တစ်ခုမှ မကြိုက်ဘူး’

အကျိုးသက်ရောက်မှုမှာ မီးကို ရေနှင့် ငြိမ်းသတ်လိုက်သကဲ့သို့ လျင်မြန် လွန်းလှပါသည်။

ထိုနေ့မှာ ဇန်နဝါရီ လလယ်မှ အင်္ဂါနေ့ တစ်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ စီလီယာ နှင့် ဘရေး အင် ကွန်မွန်းဝဲလ်သ် ကုမ္ပဏီမှ အရာရှိ လေးယောက်တို့သည် ကွာဒရီး ဘရောင်း ကြော်ငြာ အေဂျင်စီ၌ ပြုလုပ်သော အစည်းအဝေးသို့ တက် ရောက်ရန် ထိုနေ့ နံနက်က နယူးဂျာဆီမှ မော်တော်ကားနှင့် နယူးဂျော့ခ်သို့ လာရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယမန်နေ့ ညနေကပင် နယူးဂျော့ခ်သို့ ကြို ရောက်နေခဲ့သော ဆမ် ဟော် သုန်းသည်လည်း ထိုကြော်ငြာ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။

ကွာဒရီး ဘရောင်း ကြော်ငြာ ကုမ္ပဏီသည် အမေရိကန် ရိပ်သာလမ်းရှိ ဘာလင်တန် အဆောက်အအုံတွင် တည်ရှိသည်။ လေးဆယ့် လေးထပ်တွင် ရှိသော အစည်းအဝေးခန်းထဲ၌ ယနေ့ ကျင်းပသည့် အစည်းအဝေးမှာ ဘရေး အင် ကွန်မွန်း ဝဲလ်သ် ကုမ္ပဏီ၏ ကြော်ငြာ အစီအစဉ်ကို ဆွေးနွေးရန်ပင် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီလုံးလုံး ကြော်ငြာ အစီအစဉ်များကို တခမ်းတနား တင်ပြခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် တင်ပြချက်များကို စီလီယာက အထင် မကြီး သောကြောင့် တစ်ခုမှ မကြိုက်ဘူး ဟူ၍ မှတ်ချက် ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို မှတ်ချက်ကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ရှည်လျားသော မဟော်ဂနီ စားပွဲကြီးတွင် ကြော်ငြာ ကုမ္ပဏီဘက်မှ ထိုင် နေသူများမှာ ကြော်ငြာ ဖန်တီးရှင် အလ် ဖိုင်အိုကာ၊ အသက် ငယ်ပုံ ရသော ငွေစာရင်း ကြီးကြပ်ရေးမှူး ကက်နက် သြ (သူက ကြော်ငြာ အုပ်စု၏ အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။) တတိယ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ စာရင်းကိုင် ဒက်စတာ ဝီလ်ဆင် နှင့် စတုတ္ထမြောက် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ချာတီတ် သာသာမျှသာ ရှိသေးသော လက် ထောက် စာရင်းကိုင် ဘလာဒင်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဘရေး အင် ကွန်မွန်းဝဲလ်သ် ကုမ္ပဏီမှ စီလီယာနှင့် အတူ ပါလာသူ များမှာ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားရေး ဌာနမှ ဂရန့် ကာဗီးလ်၊ အရောင်းဌာနမှ တက်ဒီ အပ်ရှော၊ အသက် ခပ်ငယ်ငယ် ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာ ဘီလ် အင် ဂရမ်တို့ပင်တည်း။ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားရေးမှ ဂရန့် ကာဗီးလ်သည် အသက် ငါးဆယ်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သလို အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူ ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ကူး ကောင်းသူ မဟုတ်ပါ။

စီလီယာက သူ့အား အဆင့်တူ အခြား တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပစ်ရန် စိတ်ကူး ထားသည်။

ဖဲလ်ဒင်: ရောသ်မှ အရာရှိ တစ်ယောက် အဖြစ် လာရောက်သော ဆမ် ဟော်သုန်းသည် ထိုအုပ်စုတွင် ရာထူး အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆမ်က ဤ အစည်းအဝေး၌ သူ ဝင်ရောက် ဆွေးနွေးမည် မဟုတ်ကြောင်း စီလီယာ အား ကြိုတင်၍ အသိပေးထားခဲ့သည်။

ယခု စီလီယာက ဆမ် ဟော်သုန်းဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက် သော်လည်း တစ်ချိန်လုံး ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေသော ဆမ် မျက်နှာကိုသာ မြင်လိုက် ရလေသည်။

စီလီယာက ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မက ကြော်ငြာတွေကို ဘာကြောင့် မကြိုက်သလဲ ဆိုတာ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ပြောပြပါ့မယ်၊ အခု တင်ပြထားတဲ့ ကြော်ငြာတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမွန်ပါလိမ့်မယ်၊ ခု အချိန်မှာတော့ ကြော်ငြာ အချို့ဟာ ခေတ် နောက်ကျနေပါပြီ၊ ခုလို ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စကို မျှမျှတတ ဖြစ် အောင် ပြောရမယ် ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီက ညွှန်ကြားချက်တွေနှင့် သိပ် ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ အတွက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်’

ကက်နက် သြနှင့် ဒက်စတာ ဝီလ်ဆင်တို့က သူ့အား လေးလေးစားစား လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ချာတိတ် သာသာမျှသာ ရှိသေးသော ဟောင်းဝပ် ဘလာဒင်က ဖြုန်းခနဲ ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

‘သိပ် ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ အတိုင်း ဖြစ်နေတာဗျာ၊ ဒီက လူတွေက ရှေးဟောင်း ထွက်ကုန်တွေကို ပိုစွဲအောင် လုပ်ပေးချင်တဲ့ စိတ်ကူး စိတ်သန်း ကလေးများ ပေါ်လာတယ် ဆိုရင်’

‘တော်လောက်ပြီဟေ့’

ငွေစာရင်း ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ဖြတ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူက သူ တပည့်ကို ဒေါသနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘တို့ရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက် အတွက် တို့က အလုပ် လာအပ်နဲ့တဲ့ လူတွေကို ဘယ်တော့မှ အပြစ် မတင်ဘူး၊ တို့က လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို တာဝန် ယူကြတဲ့ ဝါရင့် အလုပ်သမားတွေကွ၊ ပြီးတော့ မင်းက ရှေးဟောင်း ထွက်ကုန် ဆိုတဲ့ စကားကို အဲဒီ လေသံမျိုးနှင့် ဘယ်တော့မှ မပြောပါနှင့်၊ မစွစ် ဂျော်ဒန်၊ ကျွန် တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ’

‘အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေပဲဗျာ’

စီလီယာက ကက်နက် သြအား ပြန်ဖြေရန် အချိန် မရလိုက်မီ စီလီယာ တို့ ဘက်မှ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြောလိုက်သူမှာ အသက် ခပ်ငယ် ငယ် ဘီလ် အင်ဂရမ်ပင်တည်း။ သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒီ ပစ္စည်းတွေဟာ ရှေးဟောင်း ထွက်ကုန် ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ကြောင်း ကျုပ်တို့ အားလုံး သိတယ်၊ ဒီတော့ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောတာ ဘာမှား လို့လဲ၊ အဲဒီလို မသုံးစွဲပါနှင့်လို့ ဘယ်သူကမှ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပိုပြီး စွဲ အောင် လုပ်လို့တော့ ရနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ မစွစ် ရော်ဒန် ပြောသလို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ပြောကြရအောင်ဗျာ’

စိတ် မသက်မသာဖြင့် ငြိမ်သက်သွားမှုကို ကက်နက် သြက ဖြိုခွင်း လိုက်၏။

‘ကဲ ချာတိတ်တွေကတော့ အချင်းချင်း ထောက်ခံကုန်ကြပြီ’

သူက စီလီယာ ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသလား’

‘မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒါက တိုးတက်မှု ရှိအောင် အကူအညီ ပေးနိုင်လိမ့်မယ် လို့ ထင်ပါတယ်’

ဘရေး အင် ကွန်မွန်းဝဲလ်သ်၏ ကြော်ငြာနှင့် ပတ်သက်သော စာတွဲ ဟောင်းများကို လေ့လာခဲ့သော စီလီယာသည် ယခင်က ကျင့်သုံးခဲ့သော မြွေ မသေ တုတ် မကျိုး ဝါဒကို စွန့်ပစ်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

စီလီယာက ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘စပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဟဲ့လ်သ်အော်သမ်ကို စပြီး ဆွေးနွေးလိုပါ တယ်၊ အဲဒီဆေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အလျင်က ကြော်ငြာခဲ့တာတွေနှင့် အနာဂတ် ကာလမှာ ကြော်ငြာဖို့ တင်ပြထားတာတွေဟာ ချဉ်းကပ်ပုံ ချဉ်းကပ်နည်း မှား ယွင်းနေပါတယ်၊ အလျင်က သုံးခဲ့တဲ့ ကြော်ငြာတွေထဲမှာ ရင်ဘတ်ကို ဆေး လိမ်းခံရပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ပိုပြီး နေထိုင် ကောင်းလာတဲ့ အတွက် ပြီးနေတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ပုံတွေကို ဖော်ပြထားပါတယ်’

ဒက်စတာ ဝီလ်ဆင်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟဲ့လ်သ်အော်သမ် ဆေးကို ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ဝယ်တဲ့ လူဟာ ကလေးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့